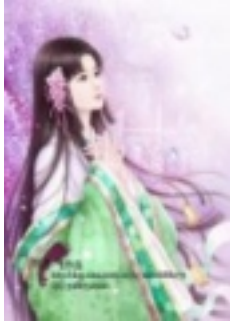

Tam Đại Tiểu Thư Danh Tiếng

Contents

Tam Đại Tiểu Thư Danh Tiếng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	14
10. Chương 10	17
11. Chương 11	20
12. Chương 12	21
13. Chương 13	22
14. Chương 14	24
15. Chương 15	26
16. Chương 16	30
17. Chương 17	32
18. Chương 18	35
19. Chương 19	37
20. Chương 20	40
21. Chương 21	42
22. Chương 22	44
23. Chương 23	46
24. Chương 24	48
25. Chương 25	49
26. Chương 26	52
27. Chương 27	54
28. Chương 28	56
29. Chương 29	57
30. Chương 30	58
31. Chương 31	60
32. Chương 32	61
33. Chương 33	62

Tam Đại Tiểu Thư Danh Tiếng

Giới thiệu

Casting: sr các bạn, vì dù sao m' cũng là 1 teen 9x mơ mộng nên k tránh khỏi mô típ qen thuộc.... nhưng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-dai-tieu-thu-danh-tieng>

1. Chương 1

CHAP ONE: CUỘC GẶP MẶT BẤT NGỜ

Thứ bảy, 7pm, sân bay TSN đông đúc đến khó thở. Từ cánh cửa kính mở tự động xuất hiện 3 chàng trai, không đơn thuần là thể mà là 3 anh chàng hoàng tử sở hữu vẻ đẹp hoàn mỹ, có khả năng giết người đặc biệt là phụ nữ. Dĩ nhiên thừa biết là ai. Mỗi chàng đều mang một nét cuốn hút riêng biệt. William đi giữa, cực ngẫu, ngây ngất phong độ hiên ngang. Dylan trái lại, rất năng động và cá tính. Bên cạnh là Wind, vẫn với vẻ thanh lịch thường ngày. Đi cùng nhau, cả 3 dễ dàng lôi cuốn tất cả ánh nhìn của mọi người xung quanh. 3 chàng can tội “vô tình gây thương tích cho nhiều người cùng lúc” ngay ngày đầu về nước. 3 anh xem như không, bỏ lại vô vàn cặp mắt long lanh đó phía sau, bước thẳng lên chiếc limousine bóng nhoáng chờ sẵn đằng trước cổng sân bay. Xe lăn bánh vụt đi.

__Ê, không biết mình sẽ ở chung nhà với ai đây. Chắc lại lũ hám trai nữa rồi – Dylan ngẫm nghĩ

__Nản quá, không biết phải chịu đựng bao lâu – William ngao ngán

__Nghe nói 9h thì 3 nhỏ đó mới đáp chuyến bay xuống, giờ mới 7h mấy - Dylan nhìn đồng hồ, nói

__Hay bar đi? – William đề nghị, lập tức nhận được sự hưởng ứng của 2 thằng bạn. Bar thẳng tiến!!

Vào trong quán bar, 3 chàng chọn một bàn rồi ngồi xuống thưởng thức li rượu để giết thời gian. Từ xa có 3 cô ả, nhìn vẻ ngoài và trang phục lòe loẹt, diêm dúa thì biết ngay là cũng thuộc hàng dân chơi. 3 ả ngồi xuống và bắt đầu mấy chiêu ẻo lả ngứa mắt. 3 chàng cũng vuốt ve, nói chuyện đáp lại nhưng chẳng chút hứng thú. Một đám - 60 hay 70 tên là ít - mặt mũi hung tợn, tay đứa nào cũng cầm gậy cầm côn ùng ùng bước vào quán. Giang hồ, chắc rồi! bọn chúng tiến tới bàn 3 chàng. RẦM.....XOẢNG. Tên cầm đầu đập mạnh cây côn xuống mặt bàn làm li tách, đĩa chai gì trên bàn vỡ nát hết. Mấy ả kia giật bắn mình, đứng phắt dậy chạy ra sau lưng tên đó cười cười nũng nịu.

__Mấy người muốn gì? – Wind điềm tĩnh

__Láo, 3 đứa bây là ai mà dám dụ dỗ bạn gái tui tao. Không muốn sống nữa hả? – tên đứng đầu lớn tiếp nhưng chỉ nhận được cái cười khinh khỉnh của các chàng

__Câm à? – một tên khác mạnh bạo túm lấy cổ áo của William, anh tháo tay tên đó ra rồi dí ngón tay vào mặt tên đó kèm theo nụ cười khẩy:

__Về xem lại lũ bồ lăng lơ của tui mấy đấy. Còn mày, chưa đủ tư cách để đụng tới bọn tao đâu

__Xử chúng nó! – tên đại ca nóng mặt, phẩy tay cho đàn em xông lên. Trận ẩu đả kinh hoàng diễn ra trong bar. Tiếng rên la, đổ bể vang lên liên tục. Đối với 3 anh thì đây là chuyện bình thường thôi. Nhưng không

hiếu sao càng đánh thì từ đâu đồng bọn của đám du côn kéo tới càng đông mà còn cầm theo cả mã tấu nữa, tầm vài trăm tên cũng nên. Thấy tình hình bất lợi, cả 3 quyết định đánh cầm cự, chạy dần ra đường

8:30pm, ở sân bay lại xảy ra một, à không 3 cơn bão cấp 16. Hóa ra 3 cô tiểu thư cao quý của chúng ta đã về. Hôm nay không biết ngày gì mà chỉ trong vòng vài tiếng liên tục xuất hiện 6 con người xinh đẹp ngất trời. Tất nhiên, Rose cá tính và gợi cảm cực kì, Narcissus luôn thuần khiết và đáng yêu, Violet vẫn toát ra một hàn khí khó tả nhưng chính điều đó làm cô trở nên quyến rũ và hấp dẫn. Vẫn hàng ngàn con mắt ngưỡng mộ, thêm khát đổ về phía 3 người. Điều này có gì là lạ với các nàng đâu!! Gửi hành lí lên con limo rồi 3 cô nàng quyết định đi tản bộ một lát sau đó mới về nhà vì chẳng ai thiết tha về gặp mấy tên con trai chung nhà chưa biết mặt.

_2 bà, đằng kia có cái gì đông vui quá kìa – Narcissus chỉ tay về phía đám đông

_Đánh nhau đó “thím”, đông vui cái gì – Rose bó tay con bạn

_Đi xem đi – chưa kịp phản ứng, Rose và Violet bị Narcissus lôi xệch lại chỗ đó

_Hình như là...3 tên con trai kia đang là mục tiêu của cả bọn kia, nhìn thì hết 80% là du côn, 20% là giang hồ-Narcissus khoanh tay trước ngực nhận xét như coi cine

_Hả? Du côn, giang hồ? Khác nhau không? – Violet nhìn nhỏ bạn khó hiểu.

_Hihi, hình như là 1 thứ - Narcissus cười trừ

_Giúp không? Nhìn 3 tên đó có vẻ mệt lắm rồi... - Rose quay qua hỏi. Mà không mệt sao được, 3 chàng vừa trải qua chuyến bay dài giờ lại chạy và đánh nhau suốt gần 1h.

_Có biết họ là ai đâu mà giúp, tụi mình học võ là để tự vệ thôi, không có đánh nhau lung tung được – Violet ngăn lại

_Họ chết bây giờ - nói rồi Rose lôi Narcissus vào trận. Violet lắc đầu, từ từ bước tới đó luôn. BỐP....CHẤT....HỤ....ĐỪNG....AAAAAAA. Giỏi võ cộng thêm nãy giờ trên ghế vip máy bay, Rose và Narcissus ăn ngủ no say nên hăng sức xữ đẹp bọn con đồ. Wind định lui ra đường sức một chút thì không may ý định đó không thành. Trước mắt Wind lúc này là một cô gái xinh đẹp lạ thường đang ngồi trên ghế đá gần đó, ánh mắt cực kì hút hồn mà lạnh lẽo hướng về phía 2 cô bạn. Cơ thể anh lúc này như nhũn ra, đầu óc trống không, tim đình trệ hoạt động....Tiêu rồi!!!Thế gọi là gì nhỉ?!!trong vài phút mất cảnh giác, một tên nhào tới đâm vào mặt khiến Wind đau đớn thốt lên một tiếng rồi quay lại kết liễu luôn thằng ngu đó.

_Hey, Violet, tụi này mặc váy, đá cao không được. Phụ một tay xem – Rose quay sang cầu cứu con bạn

_Mặc quần short như tui có phải khỏe không, thôi vô trong nghỉ đi – Violet nó, tiến tới xử nốt mấy chục tên còn lại. Bằng mấy đòn nhanh gọn, chuẩn xác, lực mạnh, trong vòng vài phút không còn đứa nào gượng dậy nổi.

hihi...chào mn nhaz....mn cm nhe!!!thkz

2. Chương 2

CHAP TWO: KHÔNG CÓ THIÊN CẨM

Xử lí xong xuôi đám du côn, 3 nàng phải tay đi lại chỗ 3 “con nai vàng ngơ ngác” đang há hốc mồm nhìn chằm chằm.

_Nè, có sao không đó? – Narcissus tốt bụng hỏi thăm kèm theo nụ cười thiên thần, giáng một cú đánh chí mạng vào đầu óc Dylan, làm anh chàng bối rối nói không nên lời:

_À, ừ, không...không sao hết!

_Cám ơn các cô nhiều, cho tôi biết tên và số điện thoại đi, nhất định tôi sẽ trả công mấy cô hậu hĩnh. – William nói mà mắt cứ đắm đắm vào Rose, không biết xin số điện thoại để làm gì đây.... Nhưng hình như câu nói đó chạm vào lòng tự ái Rose ghê lắm

_Nè, nói năng cho đàng hoàng nhé! Bọn này không phải loại người rẻ tiền, giúp người mà đòi trả công. Đồ khó ưa – Rose xã nguyên tràng không để 3 chàng kịp mở miệng

_Xí, cứu mấy tên này phí sức, giọng điệu kiêu ngạo. Đúng là cái thứ..... – Narcissus cũng tức tối tiếp lời con bạn

_Thứ gì hả? Hàng tá đứa con gái ao ước được nghe tụi tôi nói một câu còn chưa được, các cô có phước mà không biết hưởng – Dylan vênh mặt cao ngạo, không để ý có ánh mắt dao kiếm của Narcissus phóng thẳng tới. Sau hồi im lặng, Violet không chịu đựng nổi cái thái độ vênh váo của 3 tên trước mặt mới buông một câu nhẹ tênh:

_Kiểu cảm ơn được đó. Lần sau có bị đánh như vậy thì đem cái vẻ TỰ CAO đó ra để thắng – Dứt câu, 3 nàng quay lưng đi. Wind lườm 2 thằng bạn quý hóa của mình vừa xuất ngôn “quá dễ thương”, chạy vội đến nắm tay Violet giật lại:

_Cho chúng tôi xin lỗi, chúng tôi chỉ có ý cảm ơn thôi – Wind cố nắm chặt tay Violet thì bị cô hất phăng ra, nói mà vẫn không hề quay đầu lại:

_Không cần, dành cái diễm phúc đó cho người khác đi

_Để tụi này chở 3 cô về nhé – William ân cần

_Tụi tôi biết tự về được. Ở đó đu cột điện tiếp đi – Rose đá xoáy với nụ cười cực đều

_Hả, cột điện? – Dylan ngây ngô hỏi lại

_Ừ, cột điện cao thế, coi chừng bị giật đấy – Narcissus chỉ tay về phía cột điện gần đó, quay đầu cười khúc khích rồi đi luôn cùng Rose và Violet. 3 chàng cứ ngẩn ra, chôn chân tại chỗ, không hề có một chút tức giận mà lại rất thích thú nữa là khác.

_Họ rất đặc biệt – William bắt giác thốt lên nhưng chỉ có sự im lặng thay cho câu trả lời. Vì suy nghĩ của mỗi người đã bị hình ảnh ai đó choáng ngợp. Điều tiếc nuối lớn nhất của 3 chàng bây giờ chính là ẩn số về thân phận của 3 cô nàng.

XỊTTTTT...tiếng chiếc ô tô sang trọng dừng lại trước một cánh cổng sắt kiên cố, đồ sộ. Sau cánh cửa, 2 hàng người hầu xếp thẳng và một người đàn ông đứng tuổi cúi đầu cung kính chờ sẵn.

AAAAAAAAAAAA. Tiếng hét thất thanh của Narcissus làm Rose và Violet bất ngờ nhìn theo hướng tay chỉ của cô.

3. Chương 3

CHAP THREE: “CHUNG NHÀ Ừ??”

Màn đêm đã vây lấy mọi thứ, chỉ còn le lói một chút ánh sáng màu vàng hắt ra từ ngôi villa được cách biệt với mọi căn nhà khác xung quanh đấy. Một tiếng thét xé toạc cái tĩnh lặng đó. Cô gái ấy dường như không tin vào mắt mình, chỉ tay về phía trước mặt như muốn nhờ 2 đứa bạn kiểm chứng lại những gì đang thấy.

_What? Sao mấy người dừng lại trước cửa nhà tôi – Rose cũng hét ầm lên. William đưa tay vào túi quần, môi cười thích thú nhưng thực sự cũng không hiểu chuyện gì:

_Nhà cô, có mơ không. Đây là nhà của tôiiiii – William cố kéo dài tính từ sở hữu

_Hức, đừng nói mấy người theo dõi tụi tôi này giờ nhe!! – Narcissus lên tiếng

_Không thèm, chỉ sợ cô “thấy sang bắt hoàng làm họ” thôi – Dylan cười trêu Narcissus. Cứ vậy, căn nhà trở thành trái bóng bị 2 đội giành giật liên hồi.

_Stopppppp! Ở chung nhà – Violet bùng phát sau một hồi chịu đựng

_What? Chung nhà sao? – 5 người còn lại bất ngờ hét vào Violet làm nàng giật mình lùi về sau mấy bước nhưng khuôn mặt vẫn không lộ chút cảm xúc gì. Tất nhiên, 3 nàng không hề muốn ở chung với 3 tên kiêu

căng đó chút nào, không một chút. Với thái độ ngạc nhiên của 3 chàng là gì nhỉ, có thể nói là....vui. Hôm nay có vẻ là một ngày may mắn, 3 chàng nghĩ thế!

_Đừng nói mấy người là con cháu Đoàn gia, Phan gia và Trương gia – Rose mong là không phải

_Exactly, là thiếu gia ta đây! – Đây, William lại kiêu hãnh

_Tự kỉ - Rose nói giọng mỉa mai

_Cô dám nói..... – William tức giận. 6 người đứng nhìn nhau tóe lửa bỏ mặc cái kim đồng hồ sắp điểm 10h. Thấy tình thế căng như dây đàn sắp đứt, ông quản gia phải ra giải vây.

_Thưa các cô chủ, cậu chủ, mời vào nhà trước ạ!

Tối, một chút ánh đèn kiểu cổ dọc 2 bên con đường trải gỗ khá dài ngoài vườn dẫn vào ngôi nhà. Quả thực, sau lớp cửa sắt đó là một căn villa hoàn hảo từ A-Z. Trước mắt họ bây giờ là một căn nhà sang trọng theo hơi hướng Phương Tây. Sau cánh cửa lớn đã được người làm kính cẩn mở sẵn, kiểu trang trí nội thất cực kì lung linh, hoàn mỹ và đầy hoa. Do mẹ Violet tự tay thiết kế theo ý thích của 3 đứa con cưng, chắc rồi. Các thiếu gia, tiểu thư cũng không lấy gì là quá bất ngờ nên ngồi xuống bộ sofa cao cấp để tiếp tục lườm liếc nhau. Ít nhất 3 chàng cũng phải tỏ ra như thế để giữ gìn hình tượng cao quý chứ.

_Thưa các cô chủ, cậu chủ. Bây giờ đã tối, mời các vị lên phòng nghỉ ngơi trước, mai chúng ta sẽ nói chuyện sau được không ạ - Bác quản gia cúi đầu nói

_Vậy mai tính, giờ đi ngủ trước. Phòng tụi cháu ở đâu ạ - Rose đáp, gương mặt thật rất uể oải

_Dạ, Nguyễn tiểu thư và Đoàn thiếu gia sẽ ở 2 phòng đối diện nhau ở tầng 2 tương tự là Cao tiểu thư và Phan thiếu gia ở tầng 3, cuối cùng là Vũ tiểu thư và Trương thiếu gia ở tầng 4 – Bác quản gia từ tốn nói

_Không, không được. 3 đứa tụi con muốn ở cùng nhau, hoặc tệ nhất cũng không chung tầng với mấy tên kia – Rose lắc đầu nguây nguây

_Dạ, đó là do các lão gia và phu nhân hạ lệnh, tôi chỉ theo lệnh – Bác quản gia lấy ba mẹ ra đe dọa. Có tình đây mà.....

_Thôi được rồi, có ngủ chung đâu mà lo – Violet thản nhiên

_Ừ, đi ngủ cái - Narcissus ngáp dài

_À, tên kia bị đánh bầm mặt kìa, lăn trứng bôi thuốc cho hẵn – Violet chỉ về phía Wind rồi nói với quản gia chờ ông gặt đầu. Hiểu rồi, đó là lí do tại sao nãy giờ có những tiếng cười khó lí giải. 3 chàng im thin thít suốt, đang tìm thứ gì bị lấy cắp, trái tim chẳng?!”Cô ấy rất biết quan tâm, không hề nhu về ngoài lạnh nhạt”, Wind thầm nghĩ và nở một nụ cười hiếm hoi có thoáng hạnh phúc.

Lên phòng. Căn phòng rất vừa ý nha!!! Cả 6 phòng đều thiết kế hệt nhau với một phòng khách, một phòng học và một phòng ngủ đầy đủ tiện nghi và rất tao nhã. Chỉ có điểm khác duy nhất là ở gam màu chủ đạo của mỗi phòng: Rose màu hồng phớt trang trí rất nhiều hoa hồng, William màu xám, Narcissus màu vàng nhạt có hoa thủy tiên vàng trắng kết hợp, Dylan màu xanh trời, còn Violet là tím ngọt cùng hoa Violet, Wind với màu trắng. Ngủ trước đã, thả người vào chiếc giường êm ái chuẩn bị cho ngày mai – ngày chính thức bắt đầu LOVE STORIES của 6 người. Chắc hẳn sẽ không thuận lợi hay đơn thuần nói 3 chữ I Love You nhưng sẽ cực lãng mạn và dễ thương

thkz mn nhìu...mn nhớ cmt ‘ bik nhaz

4. Chương 4

CHAP FOUR: TUYỂN “NHÂN VIÊN” MỚI

Chủ nhật. Từng giọt nắng nhạt của buổi sớm, độ khoảng 5h, chiếu qua tấm màn mỏng màu tím nhạt chuyển hóa thành một ánh sáng huyền ảo đến lạ kì. Vài giọt nhỏ đã chạm vào hàng mi dài cong vút của Violet. Cô nàng động đập mi mắt thức giấc. Violet chưa bao giờ có 1 giấc ngủ sâu. Như ngày thường, Violet uống trà,

ôm cái ipad lướt web một mình tới tận mấy tiếng đồng hồ rồi xuống vườn chăm sóc ấy luống hoa. Từng bước đi và cử động nhỏ đã trôi vào ánh mắt ai đó qua khung kính trong phòng trên lầu 4.

“8h rồi, lên kêu 2 con hâu kia thôi”, nghĩ thế, Violet phóng lên lầu và chỉ dùng 1 câu duy nhất “Cho bà 20p, 20p sau tôi phải thấy mặt bà dưới nhà” thì lập tức có hiệu nghiệm ngay.

Lát sau, cả 3 chàng và Violet đã chờ sẵn ở phòng khách. Chắc 3 anh rất nôn nóng được nói chuyện với 3 cô nàng nên đã dậy khá sớm, so với ngày thường.

_Trễ 2 phút 16 giây! – Violet nhìn vào cái đồng hồ đeo tay lạnh giọng khi thấy 2 con bạn đi từ cầu thang xuống.

_Sao lúc nào bà cũng lấy thời gian ra đe dọa hết vậy – Rose cắn nhằn

_Thì sao? – Violet đáp, Rose im luôn

_Các cô chủ, cậu chủ cứ nói chuyện với nhau. Tôi vào chuẩn bị đồ ăn sáng – bác quản gia nói

_Không cần đâu bác, lát tụi con ăn ở ngoài ạ! – Rose mỉm cười nhìn bác ấy

_À, bác đừng dạ thưa, cô chủ này, cậu chủ nọ nữa. Cứ gọi bằng “con” là được rồi ạ - Narcissus rất lễ phép

_Vâng, tôi hiểu rồi – bác quản gia cảm thấy thích các cô tiểu thư này rồi đấy, biết tôn ti lễ độ. Chờ bác đi khuất...

_Làm quen nhé – William cất lời – Tôi là Đoàn Lâm Tường, cứ gọi William

_Còn tôi là Phan Đăng Khoa, gọi là Dylan

_Trương Thiện Phong, hay gọi Wind cũng được

_Ok, tôi là Rose, đầy đủ là Nguyễn Đoàn Thanh Tâm

_Tôi tên Cao Hoàng Song Nhi, cứ gọi Narcissus cho tiện

_.... – Violet im lặng, cầm li trà nóng nhấp một ngụm nhỏ. Ánh mắt của Wind xoáy thẳng vào Violet khó hiểu. Rose và Narcissus thì thừa biết tính Violet rồi.

_Sao cô không nói – Wind sốt ruột

_Tự tìm hiểu – Violet bình thản

_Thôi, có sao đâu. Nó là Violet, tên đầy đủ là Vũ Ngọc Bảo Thư – Rose nói để giải tỏa suy nghĩ mọi người – Xong, giờ tụi này muốn thanh toán việc hôm qua

_Hôm qua – William ngậy thơ hỏi lại

_Ừ, chính xác là tối qua – Rose lập lại, quay qua nháy mắt với Narcissus, lập tức Narcissus hiểu ngay ý đồ của nhỏ bạn quái quỷ

_Tối qua tụi tôi cứu mạng mấy anh, nên.... – Narcissus bỏ lửng câu nói

_Nên thế nào – Dylan hỏi

_Nên tụi tôi muốn nhờ 3 anh làm một việc nho nhỏ - Narcissus cười hơi ...đều

_Ừ, các cô cứu tôi. Trong khả năng tôi sẽ thực hiện – William gật đầu đồng ý

_Yên tâm, dễ ợt à – Rose lại cười mang nét hệt như Narcissus

_Nói đi – Wind đang tò mò, chắc không đơn giản rồi

_Đó là tôi cần các anh nghe lời tụi tôi, cụ thể là tụi tôi nói gì cũng phải nghe và làm theo, cảm cái, ok? – Rose nói với giọng điệu nham hiểm khó lường

_hả? Vậy chả khác nào là làm osin ấy cô. Không, không được – 3 chàng bức xúc đồng thanh hét lên

_Không hẳn, không giống. Nên nhớ tụi tôi cứu sống 1 mạng của mấy người đó – Narcissus cố tình dồn 3 chàng vào chân tường mà. Đúng rồi, không giống, vất vả và cực khổ hơn nhiều lần nữa là khác

_Lỡ cô kêu tôi làm chuyện gì bậy bạ, hay quá đáng, phi pháp thì sao – Dylan giờ đã thấy rõ ý đồ của 3 nàng

_Xàm, bậy bạ phi pháp gì. Những chuyện cực kì bình thường. Tụi này không bao giờ làm ba chuyện đó, nếu thấy quá đáng thì 3 anh có thể đưa ra lí do và từ chối thực hiện, ok? – Narcissus nói chắc. Rõ ràng 3 nàng chỉ muốn hành hạ 3 chàng trai này thôi, chứ bậy bạ, phi pháp gì...

_OK, vậy bao lâu? – Wind đành chịu

_Dài hạn – Rose đáp ngắn

_Không được – William trừng mắt

_1 ngày, 2 ngày, tùy – Rose và Narcissus to mắt nhìn Violet “Kế hoạch sắp thành công rồi mà...”. – Khoan mừng, tôi chưa nói hết. Bao lâu cũng được, nếu bản thân mấy anh nghĩ mạng sống mình rẻ như vậy..chỉ đáng vài ngày – Violet thông minh cực đỉnh, đánh trúng cái tụi to đùng của 3 thiếu gia tự tin ngạo nghễ

_Đúng, tùy mấy anh chọn – Rose tiếp lời, lòng thầm khâm phục đầu óc nhỏ bạn

_Không lẽ ngồi ngồi là thiếu gia của những gia tộc lớn nhất TG mà làm osin cho cô suốt đời sao – William vẫn không chịu khuất phục

_Không, vài tháng, cùng lắm là 1 năm thôi. Tụi này có sở thích đổi người làm. Đồng ý nhanh – Rose gần giọng

_ok, được rồi – “Phải chịu thôi, không lẽ đánh nhau thì chưa chắc thắng được, nhất là Violet hay giở trò chơi lại thì càng không, cả 3 thông minh thế mà. Nhưng hình như “ phục vụ, cận kề” cô ta cũng không tệ, tốt nữa là...”, đều nghĩ thế nên 3 chàng cùng gật đầu

_OK, quyết định vậy. Việc đầu tiên, đi lấy xe, chở tụi tôi đi ăn sáng và shopping chuẩn bị mai đi học – Narcissus hớn hở. Dĩ nhiên 3 chàng phải ngoan ngoãn làm theo

5. Chương 5

CHAP FIVE: THÁI ĐỘ BẤT NHÃ

Ánh nắng ngày một gay gắt, chiếu thẳng xuống lòng đường. Bóng đen của 3 chia xe mui trần hết nhau đang phi lướt mượt mà, tia nắng không bắt kịp. Dù sao tối qua xuống máy bay chưa ăn gì, giờ đói rồi, 10h mấy ăn luôn cũng được.

Trên xe Dylan-Narcissus

Love in your eyes

Sitting silent by my side

Going on Holding hand

Walking through the nights

Hold me up Hold me tight

Lift me up to touch the sky

Teaching me to love with heart

Helping me open my mind

I can fly

I'm proud that I can fly

[Proud of you]

Nhắc tới shopping chơi bởi là Narcissus vui vẻ hết chỗ nói. Narcissus hồn nhiên chống tay lên cửa xe, khuôn miệng xinh tươi ngân nga hát. Giọng hát của Narcissus không quá cao nhưng rất trong trẻo, mượt mà. Dylan mê mẩn lắng nghe khẽ mỉm cười thật tươi, không phải là nụ cười hào hoa thường ngày mà là nụ cười thật lòng.

_Hey!Làm gì nhìn ghê thế - Narcissus ngừng hát, “điều tra” chủ nhân của ánh nhìn đắm đắm vào mình

_Tôi đang đi tìm coi con gì kêu ghê thế? – Dylan lập tức trêu chọc

_What?Say it again – Narcissus quay sang véo tai Dylan khiến anh chỉ kịp “A” lên một tiếng. Gương mặt nhăn nhó của Dylan cũng Narcissus phải bật cười khanh khách mà tay vẫn không buông ra, còn nhéo mạnh hơn nữa chứ

_Ui ui.Vợ yêu ơi, tha cho anh – Tự nhiên Dylan buột miệng gọi “vợ”, là do tình thế hiện tại giống như cặp tình nhân thật hay trong lòng Dylan luôn mặc định Narcissus chính là người anh yêu suốt đời. Câu nói đó khiến Narcissus thần người trong vài giây rồi đỏ mặt...là do hạnh phúc và thích thú. Không hiểu sao

_Vợ Narcissus, nghe dễ thương đó, mai mốt anh sẽ gọi thế luôn – Dylan mỉm cười nói tiếp. Narcissus cũng không nói gì nữa cố che giấu gương mặt của mình lúc này.

Trên xe Wind-Violet

Hình như chỉ có sự im lặng....Wind thường xuyên quay sang nhìn Violet và muốn nói gì đó....nhưng tại sao không được. Violet luôn thờ ơ nhìn ra bên đường

_Sao im lặng thế? – Cuối cùng Wind cũng cất tiếng

_Nói gì? – Violet vẫn giữ nguyên tư thế

_Gì cũng được, tùy cô. Tôi sẵn sàng nghe – Wind mỉm cười ầm áp

_Vậy tiếp tục nghe tiếng gió đi – Violet không thèm đếm xỉa. Câu trả lời đó đã lấy đi hết suy nghĩ của Wind, đầu óc trống tuếch. Wind cảm thấy vô cùng vô cùng khó hiểu. Trên đời thực có người không quan tâm đến bất kì ai hơn anh sao?! Nhưng Wind nhanh chóng lấy lại nghị lực “Ai không có trái tim, anh sẽ làm em yêu anh”

Đến với thế chiến thứ 3 ở chỗ William và Rose

_Đóng mui vô cho tôi... – Rose hét lên

_Không thích – William thấy Rose tức giận lại càng thích chọc ghẹo hơn

_Nắng quá, đóng vô – Rose ra lệnh

_Không, cho cô thành mực một nắng luôn!!Hahaha – William cười lớn

_Êk!! Dám cãi tôi hả, lúc này ở nhà nói gì hả - Rose gằn từng từ. William đành ngậm ngùi làm theo

_Vậy mới ngoan chứ - Rose tỏ vẻ đắc ý nháy mắt 1 cái cực kì kute và cư nhiên hành động đó tác động mạnh đến một người

_Lo chạy xe đi, KFC thẳng tiến, đói bụng quá – Rose đang mơ mộng tới đĩa gà rán nóng hổi đây

_Hình như ăn uống là sở thích của cô thì phải – William hỏi

_Dĩ nhiên – Rose đáp

Ở tiệm KFC, 3 chàng đã rất cố gắng thay đổi được hình tượng một thiếu gia chảnh chọe, kiêu ngạo trong mắt 3 nàng. Cả 3 đều rũ bỏ chất công tử trong mình trước người con gái các chàng yêu. Họ ân cần, chăm sóc cho 3 nàng từ gọi và bưng bê phần ăn, đến những việc nhỏ nhặt nhất.

_Hey, hôm nay 3 người họ lạ ghê. Chu đáo quá đấy chứ! – 3 cô nàng tranh thủ nói chuyện với nhau trong lúc 3 người kia đi mua gần vài chục li kem

_Ừ, nhưng bà là lạ nhất. Lần đầu tiên nghe Narcissus nhà ta khen con trai nha – Rose cười ản ản

_Nghỉ ngơi, có vấn đề - Violet nói thêm

_Nói xàm – Narcissus cúi đầu xuống, xua tay cổ phủ nhận....sự thật

_Vợ yêu, kem của vợ nè – Dylan ngây ngô nói

_Ăn nói cho đàng hoàng đó, liệu hồn – Narcissus liếc Dylan một cái sắc lẹm để cảnh cáo, “Nói thế thì ok nhưng phải biết lựa chỗ chứ”. Dylan bắt gặp ánh mắt chứa lửa của “vợ yêu” và tiếng cười sảng sặc đầy ý nhị của 4 đứa bạn thì lập tức im默默....

YEAH!!Siêu thị sách thăng tiến, mua dụng cụ học tập cho ngày mai!!Vừa bước vào, một hiện tượng gần như hiển nhiên khi 6 bạn trẻ có vẻ đẹp thiên phú này xuất hiện bất kì đâu, đó là ngập tràn ánh mắt đưa về phía họ. Có lẽ rất khó chịu nhưng dần thành thói quen và cũng không ngăn được cuộc mua sắm của các tín đồ shopping. Cứ thấy món nào ưa mắt lập tức cho vào xe đẩy không suy nghĩ. Vâng, con đại gia, suy nghĩ gì chứ. 3 chàng luôn ân cần, đi sát cạnh bên 3 nàng, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ một “người làm cao cấp” đối với 3 “cô chủ”...mặc dù không ai sai khiến...

Thanh toán xong đóng hàng hóa, cũng gần vài chục túi hàng, làm sao cầm hết ra xe đây:

_Mấy anh có thể đem dùm tụi em ra xe được không ạ? – 3 nàng nở nụ cười có sức sát thương cực cao, dịu dàng nói với những anh nhân viên. Chờ có thể, mấy “con nai” lập tức gạt đầu lia lịa, chạy tới cầm bao đồ lên

_Bỏ xuống, không cần mấy người giúp

_Tụi tôi tự làm được

_Không cần – Mỗi người một câu nạt vào mặt đám nhân viên làm họ xanh mét sợ sệt, và một chút bất ngờ, bỏ đồ xuống

_Còn mấy cổ nữa, ra xe. Tụi tôi tự đem ra được – 3 chàng đồng thanh lớn tiếng với 3 nàng. Tức thì, cả 3 cô gái giận nóng cả mặt, quét ánh mắt lửa sang nơi phát ra âm thanh, Đúng là mắt mắt hết chỗ nói mà! Không biết mấy tên này lấy đâu ra cái kiêu ra lệnh người khác như vậy. Vừa mới có thiện cảm chưa lâu giờ đã..... Rose nổi khùng định bay tới chửi bới thì đã bị Violet kéo tuột ra ngoài.

_Sao kéo tôi ra đây? – Rose khó chịu nói

_Chứ bà định chửi lộn trong đó hả, muốn mất mặt toàn tập sao – Violet điềm tĩnh nói. Sau một hồi vật vờ thì 3 chàng đã lẻ được mở hàng hóa ra. Chính 3 người họ cũng không lí giải được tại sao khi vừa thấy 3 cô niềm nở, ăn nói nhẹ nhàng với những tên con trai không quen không biết thì trong lòng vô cùng khó chịu nên mới có những lời nói thô lỗ như thế....Lên xe, nhìn thấy gương mặt người con gái ngồi bên cạnh phải nói là rất rất không hài lòng, phương pháp tốt nhất là IM LẶNG và VỀ NHÀ

6. Chương 6

CHAP SIX: THE FIRST

Nắng chói, trưa rồi mà. Đường xá khá vắng, cây cối cũng không buồn đong đưa trong cái gió nóng rực này nữa, hơn hết là mong cho qua cái buổi trưa, là buổi trưa ở Việt Nam mới đúng.

Trong lòng 3 chàng thiếu gia còn khó chịu hơn thế nữa. Đều tự kiểm điểm bản thân khi đang ngồi cạnh 3 gương mặt hùng hực lửa giận. Nóng kinh khủng!! Mà 3 chàng trai cũng mập mờ nhận thức được hành động của mình lúc ở nhà sách.

Đến nhà, 3 nàng còn nguyên cảm xúc, không quên giằng mặt 3 chàng

_Họ giỏi lắm, mang ra được, để họ tự mang vào – Rose trừng mắt nói khi thấy mấy tên người hầu định chạy ra giúp đỡ theo nghĩa vụ. Nghe thấy ngữ khí không mấy nhẹ nhàng thì tất nhiên họ gạt đầu vâng lời. Vậy là 3 chàng đành tự lực cánh sinh, khệ nệ đem hết vào phòng khách. Ngồi đối diện, 3 cô nàng chờ xem một lời giải thích nào đó thật chính đáng, như thấy mấy tên nhân viên đó vẻ mặt không đường hoàng hay đại loại như vậy. Cuối cùng là số 0 tròn trĩnh, im lặng nhìn nhau. Mà thật cũng không biết giải thích sao với

chính lí trí của mình hướng hồ là giải thích cho người khác nghe chứ. Bực càng thêm bực, rõ ràng mấy tên này cố tình cho cả chục lít dầu vào lửa mà, phục lửa rồi nhé!!!! Cảm nhận thấy sắp có vấn đề, liền có một tảng băng, cư nhiên là chứa đầy hàn khí chìm lại cơn tức giận. Là ánh mắt của Violet. “Đem 2 con này lên lầu cho nó hạ hỏa trước khi có hỗn chiến”, chưa dứt suy nghĩ, Violet nắm tay xách tuột Rose và Narcissus lên phòng. Độc một câu lạnh nhạt của Violet thì lập tức trấn tĩnh được Rose và Narcissus

_Cái gì cũng có lí do của nó, tụi mình không nhỏ mọn. Đúng không?

Một ý nghĩ chung hiện hữu liên tục trong tâm trí 3 anh lúc này là “Do mình mà cô ấy giận dữ, không thêm nói câu nào, làm sao cho cô ấy hết giận đây?”

Tối, sau buổi ăn cơm chán ngắt.....

“Cốc.... cốc....cốc”, tiếng gõ cửa ở phòng Narcissus. Nàng ta cứ tưởng là 2 nhỏ bạn, hớ hớ phóng ra mở cửa

_Gì vậy 2 bà? – Narcissus nở nụ cười hồn nhiên với 2 nhỏ bạn trong-suy-nghĩ

_Trời, sao là anh, muốn gì nữa đây? – Narcissus đổi phăng sắc mặt sau vài giây nhận thức về con người đứng trước cửa

_Nè, tên kia, bất lịch sự vừa thôi – Chưa được sự đồng ý của Narcissus, Dylan đã xông thẳng vào phòng. Dylan bỗng bật cười sảng sặc, đau hết cả bụng, tay cứ chỉ chỉ vào cái tivi

_Đang coi....coi....cái...này hả??haha

_Thì sao, lạ lắm hả? – Narcissus chống nạnh kênh kênh Dylan nhưng cũng hơi...quê. Hóa ra Narcissus đang coi Tom & Jerry trên Cartoon Network. Biết mà, mục tiêu của Dylan qua đây là để làm gì, đừng nên chọc giận Narcissus thêm. Dylan thôi cười, nhưng thân người còn hơi run run, dư âm nụ cười ban nãy

_Vợ của anh con nít thật đấy – Dylan nhéo yêu mũi Narcissus, cô gạc phăng bàn tay ấy ra ngay

_Thứ nhất, cấm tiết không được xưng hô cái kiểu đó, thứ hai, tôi không phải con nít. Tôi chưa thấy ai vô duyên toàn tập như anh á – Narcissus giọng chữm mắng nhưng trong lòng thật sự không còn bực tức nhiều khi thấy sự xuất hiện của Dylan. Khó lý giải quá – Nè qua định kiểm chuyện gì nữa đây?

_Đa nghi quá. Anh chỉ muốn....xin....lỗi vợ chuyện hồi trưa – Tiếng “xin lỗi” cực kì khó nói ra, LẦN ĐẦU TIÊN Dylan nói 2 từ này

_Gì? Vừa gọi tôi là gì? – Narcissus nói

_hihi. Sorry vợ yêu. Anh chỉ muốn xin lỗi vợ thôi mà – Dylan giỡn dai ghê

_Ê, Dylan. Anh làm từ cao su hay sao mà dai nhách thế. Bỏ ngay cái kiểu bắt trị đó đi, phải nghe lời tôi. Nhớ không, nếu không tôi không chấp nhận lời xin lỗi đâu – Narcissus thấy không hài lòng khi có người “kháng chí”. Dùng đầu ngón tay út cũng biết là Dylan rất không nên đùa giỡn như vậy

_Ừ, thôi. Vậy là cô chấp nhận lời xin lỗi rồi nhé. Mai cô thích chơi ở đâu, tôi sẽ dẫn cô đi. Xem như quà xin lỗi nhé – Dylan cười ầm

_Ok, coi như tha cho anh lần này, cấm tái phạm – Narcissus nói như chị đang dạy dỗ đứa em bất trị

_Hihi, anh sẽ dẫn vợ yêu của anh đi chơi thoải mái luôn ha – Nữa, Dylan lại nhây

_Cái gì, không biết nghe hả? – Narcissus tức giận tháo phăng 1 chiếc dép mang nhà hình gấu pooh to tổ bố ra khỏi chân định ném tới thì...phụt. Chiếc dép vụt mất tiêu, tay Narcissus trống không đến ngõ ngang. Dylan nhanh thật.

_Nè vợ, ráng lấy đi – Dylan cười cười gian tà, chàng giơ chiếc dép lên cao, nhất quyết không để Narcissus lấy được. “Phải đùa với vợ yêu một chút”

_Trả đây, mau – Narcissus cố nhón chân để giành lại chiếc dép. Dường như là chuyện không thể. Dylan cao hơn nàng gần 10cm, cộng thêm cánh tay dài nữa. Nhảy lên, sắp được rồi, nhảy cao 1 chút thôi.

_Oái!! – Tay Narcissus vươn vào tay Dylan, Narcissus đổ nhào xuống cái ghế sofa sau lưng. Tội tệ hơn là lời cả Dylan té theo. Thân hình mảnh mai, bé nhỏ của Narcissus bị cả thân người to lớn, rắn chắc của Dylan

bao lấy, không có cách kháng cự. Mùi hương nam tính nơi Dylan cứ nhẹ nhàng cuốn hút khứu giác và thậm chí cả thần trí của Narcissus theo. Không kịp chớp mắt, cơ thể Narcissus trở nên hóa thạch. Môi, là môi, đúng rồi! Sự mất cảm giác loang ra từ đây...Narcissus cố mở mắt ra để xem cái gì đang kèm chặt môi mình. Không được, chỉ là màn đen, bàn tay nào đó đã che lại. “AAAAAAA!Trong phòng chỉ có mình và Dylan, chả lẽ.”, Narcissus than thầm trong lòng. Sự mạnh mẽ, chủ động, ngọt ngào, nóng bỏng của đôi môi Dylan lôi cuốn Narcissus vào một “cuộc chơi”. Qua nụ hôn đó cho thấy tình yêu của Dylan dành cho Narcissus mãnh liệt đến mức nào. Không còn một giọt oxi trong lồng ngực, gần như sắp chết thì Narcissus mới lấy lại được hoạt động của não bộ, đẩy mạnh con người đang đè lên mình ra.

_Tên kia, biết đây là First kiss của tôi không hả? – Narcissus cố chửi đến hụt hơi rồi hít một ngụm khí dài

_First kiss của vợ hả? – Dylan lấy ngón trỏ chạm nhẹ vào đôi môi anh đào của Narcissus. Trái tim và lí trí của Dylan đều mách bảo anh làm vậy, không sai. Mà đó là nụ hôn thật lòng đấy, chỉ dành ột và chỉ một người con gái duy nhất anh yêu

_Bá đạo! Biến thái. Đi ra khỏi phòng tôi ngay!!! – Narcissus tổng cổ Dylan ra khỏi phòng, để anh trong phòng thêm phút nào nữa thì chính Narcissus không đảm bảo mình sẽ làm gì nữa, nhào vô và nói Em Yêu Anh chẳng hay là Em thích nụ hôn đó hả?!!!Không, đem con người đó ra ngoài ngay....Chạm nhẹ lên môi rồi mỉm cười ngây ngốc, cả hai cùng hành động như thế mặc dù cách nhau một lớp cửa.

Chưa hết chap 6 đâu, còn một sự việc ngượng ngùng khác xảy ra cùng lúc đó

7. Chương 7

CHAP SEVEN: DIAMOND HIGH SHOOOL

Sau một buổi tối-cứ cho là ngọt ngào, thú vị với cả bọn đi-Violet luôn là người dậy sớm nhất, VSCN xong, nàng bỏ ra gần 15p để lòi Rose và Narcissus ra khỏi cái giường yêu dấu. Còn 3 thiếu gia thì cứ để bác quản gia từ từ mà...tra tấn. Ăn sáng xong, dù có vài rổ cà chua xuất hiện trong bữa sáng, cả bọn kéo nhau tới trường. Ấy khoan, nói thế cũng không đúng lắm!! Mặc cho 3 anh chàng đậm chất công tử leo lên chiếc limousine dài thượt tới trường, 3 nàng dẫn 3 chiếc xe đạp điện đã dẫn người làm chuẩn bị sẵn tung tăng đến trường. 4 chiếc xe đã gây sóng gió trên đường đi. Thừa biết, lâu lắm mới xuất hiện một chiếc limo hoành tráng của toàn cán bộ cấp cao cao cao, giờ vừa sáng đã thấy thì ai mà không nhìn mỗi mắt cho được. Như vậy là đủ nổi gió hưởng chi xa xa phía sau có 3 thiên thần vô cùng đáng yêu đang cười nói rộn ràng, là trái tim của bao người đi đường đập rộn ràng ấy. Hướng hẹn một cơn bão táp dữ dội sắp xuất hiện trong trường. 3 chàng vừa xuống xe, đang lóng ngóng trước cổng xem 3 nàng “yêu vầu” đâu rồi thì đã bị lũ con gái hám trai trong trường đánh hơi ra-ai bảo đi lomousine đi học- bu tối rầm rú in ỏi. Nhanh ghê!! Đủ trò đủ kiểu la hét, bám víu, tạo dáng. Mới vào ngày đầu mà FC đông đủ, đúng là sức mạnh của vẻ đẹp ngoại hình. 3 chàng cảm thấy cực phiền phức, muốn gạt phăng đám nhí nhố này ra để tìm người khác quan trọng và xinh đẹp hơn nhiều.

_Sao lâu thế? – William sốt ruột hỏi 2 ông bạn

_Kìa, kìa, mà phải không ta? – Dylan bán tín bán nghi lừa đám nữ sinh, chỉ tay về 3 chiếc xe đạp điện. Cả bọn nữ sinh càng ngày càng đông cũng hướng mắt theo phía tay chỉ.

_Haizzz, cái gì mới sáng sớm mà đông vậy? – Narcissus tò mò

_Quan tâm làm gì, gửi xe kéo trẻ - Rose leo xuống xe

_Oh, Diamond high school, quá quen thuộc – Narcissus nhận xét. Trước mắt 3 cô gái là dòng chữ màu vàng kim trên tấm bảng cực lớn.

_Thôi, gửi xe nhanh, ở đó mà nhìn – Violet nói rồi dẫn xe đi luôn

_Đây, để tôi giúp – 3 chàng ở đâu xuất hiện lù lù trước mắt, giật phắt cái balo trên vai mấy nàng và cả cái xe luôn. Đám hám trai đẹp đang nhốn nháo hết lên

_Hey, không cần – Narcissus định với tay lấy lại cái balo

_Nè vợ yêu, muốn lấy hả, coi chừng giống hôm qua đấy – Dylan ghé sát vào tai Narcissus nói nhỏ kèm theo...một cái cắn yêu. Narcissus ngượng chín mặt, cúi gầm xuống không nói gì.

_Với tính Narcissus thì nó sẽ nhào tới chứ ỷ bới, cầu xé Dylan ra chứ - Rose nói với Violet và nhận được cái gật đầu đồng ý.

_Nè, giờ sao, lỡ hs biết tụi mình quen 3 tên thiếu gia đó thì sao – Rose lo lắng

_Coi nè – Violet hất mặt tự tin rồi bước đến chỗ Wind và 2 tên kia chặn lại – Ê, quen không mà giật xe đạp tụi này hả, trả đây – Violet trừng mắt cố tình nói lớn để đám hs đang bu đen nhiều chuyện

_Vô duyên, tự nhiên không quen không biết nhào nhào vô – Rose hiểu ý Violet nhập tâm đồng diễn ngay, đi ngang còn thụi vào người Narcissus để kêu gọi hợp tác

_Trả xe đây – 3 nàng đồng thanh, giành lại cái balo và chiếc xe đạp đi nhanh vào bãi xe. 3 chàng thì cứ đứng đơ như tượng, không biết chuyện gì vừa xảy ra, chỉ biết nhìn nhau và...cười trừ.

Nhà xe,

_Ôi, Violet nhà ta thông minh tuyệt đỉnh, giả nai kinh – Narcissus khen ngợi

_Giờ tôi mới phát hiện ra 3 đứa mình vừa tốt nghiệp Sân khấu điện ảnh á – Rose đắc chí

_Nhanh lên phòng hiệu trưởng – Violet cười nhẹ. Trong bãi xe có vài chục chiếc xe đạp thôi, còn lại là moto và ô tô là nhiều. Không nhiều hs đi xe đạp vì đã vào trường này rồi, hs có gia thế tầm thường thì ba mẹ cũng chở đi học, ai đời cho con cứng ngoan hiền đi xe đạp tới trường. Lựa chỗ mát mẻ nhất cho 3 con xe nghỉ ngơi, 3 nàng lôi nhau lên phòng hiệu trưởng. Không cần tốn thời gian để tìm phòng mà đi thẳng gần như theo quán tính.

_Chào các vị tiểu thư mời vào trong – Người đàn ông trung niên chạc 40 hay 50 gì đó đứng sẵn trước cửa chờ. Không đáp, Rose lôi ông ta vào trong ngay, “Cứ kêu tiểu thư này nọ như thế là lộ hết”. Vào phòng thì thấy sẵn 3 chàng ngồi trước, gương mặt cũng chưa thoát khỏi bất ngờ, đang giương mắt nhìn.

_Thầy ơi, thầy có thể đưa hồ sơ hs của 3 đứa tụi em được không ạ – Rose nói

_Đây thưa tiểu thư – Ông thầy không hiểu gì cả nhưng vẫn răm rắp làm theo. XOẸT, 3 tờ giấy rách đôi trên tay Rose một cách nhẹ nhàng nhưng gây sững sờ cho 4 người còn lại.

_Đưa cho con 3 tờ mới nha thầy – Narcissus cười nhẹ với thầy. Gật đầu một cái, ông ấy đã lấy 3 tờ sơ yếu trắng tinh từ học tủ đưa cho 3 nàng

_Không được gọi tiểu thư gì cả, tụi con là hs bình thường – Điền xong thông tin vào tờ sơ yếu lí lịch, Violet trả lại, giọng điềm nhiên nhưng là ra lệnh. Vừa cầm lên đọc

_Hả - ông thầy shock nặng, mắt cứ trố như ốc bươu nhồi

Họ và tên: Thanh Tâm/Song Nhi/Bảo Thư[không có cả họ]

Ngày sinh: __/__/1997

Còn lại: Trống không....

_Vậy thôi, 10 No.1 đúng không ạ? – Rose hỏi nhưng biết thừa đáp án là “Dạ”. 3 chàng kia sau một hồi ngơ ngáo ngáo không hiểu 3 nàng đang suy tư gì, với trí tuệ cực đỉnh mà cũng nghĩ không ra.

_Các vị thiếu gia cũng học 10 no.1 đấy ạ - ông thầy nài xong, 3 chàng gật đầu rồi nhanh chân chạy theo 3 cô nàng ngay. Phải tìm hiểu mới được!!

_Ê! Nãy giờ làm gì thế hả, không hiểu gì cả - William nhanh chóng bắt kịp, hỏi liền

_Không cần biết, cứ xem như chúng ta không quen không biết, ai hỏi về chúng tôi thì chỉ cần lắc đầu im lặng – Rose chắc giọng

_Tôi khuyên các anh nên nghe lời, đừng cố làm trái lại – Narcissus giọng điệu ra lệnh cực mạnh

_Nếu không thì coi chừng ngồi xe lăn về nước – Violet lạnh nhạt rồi rảo bước nhanh về lớp. Tầng 1 khu A lớp đầu tiên

{Diamond High School Profile(THCS+THPT nhưng ở chỉ có THPT): là 1 hệ thống trường học nổi tiếng hàng đầu thế giới bởi chất lượng giảng dạy và tất cả các mặt khác. Học sinh được tuyển vào gồm 2 loại chính là con em nhà giàu có quyền quý nhưng học lực cũng thuộc dạng top pro, loại 2 là hs g/đ bình thường nhưng thành tích phải cao nhất nước(điểm các môn học trong 2 năm gần nhất phải từ 9.5 trở lên, đạt điểm TS tối đa, có ít nhất 3 giải quốc tế,...). Không giống các trường quý tộc khác, DHS có kỷ cương sắt thép kinh khủng, vào trường thì ai cũng như ai, không phân biệt giàu nghèo, không đánh nhau, cơ sở thì không cần đề cập...Đứng đầu hệ thống trường là ai thì không ai biết, chỉ biết có những tập đoàn cực lớn lập ra để cải cách tình hình GD thôi**

Bật mí nhỏ: -DHS có 3 màu đồng phục chính phân theo khối là vàng, tím và đỏ(.....thấy gì là lạ)

-Tất cả DHS trên toàn tg được xây dựng y hệt nhau theo một bản thiết kế duy nhất, vì vậy cả 6 người đều không gặp khó khăn khi tìm phòng mà là đi theo bản năng(học DHS từ cấp 2 rồi) và vì 1 lí do nữa....

8. Chương 8

(“••(“•••† CHAP EIGHT †••’”)••’”)

Nặng nhật nhòa rơi nghiêng vào từng phòng học. Lớp 10 no.1 trước mắt, hơi ồn ào, đang tùm 5 tùm 3 lại bàn tán, chắc là vấn đề sốt dẻo về những hs mới rồi. 3 cô gái xinh đẹp vui vẻ bước gần đến cửa lớp, phía sau là 3 chàng trai rảo bước theo bản năng, cơ bản là đang suy nghĩ điều gì mông lung. Ngược chiều, một người phụ nữ chừng 30 mấy, khá ưa nhìn, thướt tha trong tà áo dài xanh trời cũng đang hướng tới lớp 10 no.1

_Các em chờ ngoài cửa một chút – Cô giáo-người phụ nữ ấy-dịu giọng nói với 6 hs mới, sau đó bước vào lớp. Hs trong lớp nháo nhào trở về chỗ ngồi, chỉnh chu lại tác phong, đứng lên chào cô

_Các em nói gì vui thế? Chắc là hồi sáng trước cổng trường các em đã thấy có hs mới đúng không? Sao nào – Cô giáo từ tốn nói chuyện với hs như những người bạn. Cái khác biệt của DHS là ở đây, GV không ép buộc nặng nề mà rất tâm lí và gần gũi.

_Dạ, hs đẹp cực đấy cô, cô thấy rồi đúng không? – một hs nam đứng lên

_Chắc cũng không phải con nhà tầm thường – 1 nữ sinh nói với ánh mắt mơ mộng

_Không, thấy mấy nhỏ kia giàu có gì, nhìn không ưa mắt – 1 nữ sinh khác. Mục tiêu đầu tiên, 3 nàng nhìn nhau cười ả ý sau khi nghe cuộc nói chuyện trong lớp

_Cô thấy rồi. Muốn biết lắm đúng không – cô ngừng một lát, hs ở dưới gật đầu đồng tình – Vậy thì...6 bạn hs học chung lớp với ta đấy, hoan hô nào – Cô giáo ra hiệu cho 6 đứa bước vào. Một tràn vỗ tay, rầm rú, đập bàn đập ghế để hoang nghênh. Hơi quá khích rồi!!

_Im lặng nào. Để cô giới thiệu.

_Đây là William, tên đầy đủ là Đoàn Lâm Tường, con cháu Đoàn gia-gia đình danh giá nhất TG – Cô chỉ tay về phía William. Không ngần ngại, chàng cười thật tươi.

_Đây, Dylan, đầy đủ là Phan Đăng Khoa, dòng máu Phan gia-g/đ danh giá thứ 2 tg – Dylan vẫy tay chào cách lãng tử

_Còn đây là Wind, Trương Thiện Phong, thiếu gia của g/đ danh giá thứ 3 Tg – Wind lạnh lẽo gật đầu có lệ. Sau phần giới thiệu cùng một chuỗi hành động rất ư là dễ thương, đám nữ sinh ngất ngây đến quên đường về nhà

_Còn 3 em, cô nghĩ nên tự giới thiệu chứ trong tờ lí lịch thầy hiệu trưởng đưa cho cô có vẻ chưa đầy đủ - Cô nói nhỏ đủ để 4 người nghe

_Cô cứ giới thiệu như trong đó là được rồi ạ – Rose đáp

_Đây là Thanh Tâm, Song Nhi và Bảo Thư – Cô giáo hướng tay lần lượt về từng đứa. Rose và Narcissus cười thật tươi, hút hết thần trí những nam sinh đang mê mê mẩn mẩn, duy chỉ Violet, gương mặt vẫn lạnh nhạt

_Ừa vậy thôi sao cô, còn họ, gia thế, làm sao vào được đây? – 1 bạn nữ không mấy thiện cảm. Toàn bộ hs và cả 3 chàng đều hướng mắt để nghe câu trả lời. Cả cô giáo lẫn Rose, Narcissus cũng ứng tưng.

_Người thì chỉ có một số cái họ, tội mình cũng vậy, không gì đặc biệt cả. Còn bạn muốn biết gia thế và làm sao để tội mình có mặt ở 10 No.1 danh tiếng này thì mình xin trả lời. 3 đứa mình thuộc gia đình bình thường, không muốn nói là thấp hơn thế. Nhưng mình tự hào vì học lực không thua kém ai, điểm tb suốt cấp 2 đều 10 và còn nhiều điều hơn thế nữa. Cảm ơn các bạn đã quan tâm – Violet đồng dục nói rành mạch từ đầu đến cuối như thể được tập trước vậy. Rose và Narcissus cười toe toét, thầm vỗ tay đôm đốp trong bụng để khen ngợi sự thông minh tuyệt đỉnh đỉnh đỉnh của Violet. 3 chàng thì càng thêm khó hiểu, tưởng sau câu hỏi đó thì sẽ nhận được câu trả lời giải tỏa mọi vấn đề từ sáng tới giờ...ai dè. Lớp học cứ trở mắt nhìn chăm chăm, một phần do thành tích học tập khá đáng nể, chính yếu là vì giọng điệu tự tin, bất cần và rất huyền bí của Violet.

_Thôi, các em vào chỗ nhé. Một nam ngồi với một nữ, là qui định của lớp xưa nay, còn 4 bàn cuối ấy – Cô nên chấm dứt tình trạng này thì hơn, trễ giờ học lắm rồi. William chớp nhoáng đem Rose đi mất tiêu, Rose cũng không phản kháng gì: “Ngồi kế William còn đỡ hơn ngồi 1 mình hay tên nam nào khác”. Narcissus cũng nhanh chóng mất tiêu trong cái lôi tay của Dylan, cố chống cự nhưng không được phải đành nuốt đắng ngồi cạnh thôi. Từ chuyện hồi tối, Narcissus không dám đối mặt với Dylan nữa. Được 2 cô gái ấy ngồi kế bên thì còn gì bằng, hơn hở ra mặt. Wind định rủ Violet ngồi kế nhưng nàng đã đi xuống dưới lớp rồi. Còn 2 bàn trống trên dưới nhau, Wind ngồi xuống cái bàn trên, nghĩ bụng Violet sẽ ngồi xuống cạnh nhưng không, Violet ngồi vào bàn cuối một mình. Violet lúc nào cũng muốn yên tĩnh. Phựttttt....cái balo vừa được tháo từ vai Violet đã bị Wind nhanh tay giật lấy để lên ghế bên cạnh

_Lên đây ngồi với tôi này – Wind nói ra mệnh lệnh. Violet chỉ định im lặng với tay lên lấy lại balo thôi nhưng bắt gặp vô số ánh mắt của hs trong lớp. Thì ra này giờ nhất cử nhất động của cả 6 người đều được hs trong lớp rất chú ý, nhất là đám con gái hám trai. Kì lạ, mới vào trường chưa đầy 2h, 3 chàng thiếu gia đã hút trọn hồn của toàn bộ nữ sinh trong DHS rồi. Đúng là ma lực không nhỏ. Trong đầu Violet nhếch lên một suy nghĩ rồi lạnh nhạt nói khá lớn

_Này, vô duyên vừa thôi, tôi muốn ngồi một mình

_Lên đây – Wind nhấn giọng

_Ơ hay, có quen biết gì đâu mà ra lệnh cho tôi. Nhìn thiếu gia danh giá mà bất lịch sự quá – Violet không thèm nhìn Wind, tay mở cái balo ra. Violet càng bướng càng dễ thương, càng bướng thì Wind càng muốn chiếm hữu nàng.

_Tôi bảo lên – Wind bước ra khỏi chỗ ngồi, nắm tay kéo Violet lên bàn trên rồi cho nàng ngồi bên trong phía tường, Wind ngồi ngoài. Tránh bỏ trốn và dễ quản lí. Ôi ôi...nhảm rồi, Wind là osin cao cấp của Violet cơ mà!! Thật chất, nàng thừa sức kháng cự nhưng cố tình chịu thuận theo để giữ ít thể diện cho Wind và thực hiện ý đồ. Nữ sinh trong lớp chỉ muốn la toán lên ai oán, tại sao 3 “con nhỏ đó” được ngồi cạnh 3 anh đẹp trai chứ. Nhưng phải giữ trật tự vì sợ....bị phạt.

Đồ mn, 3 nàng ta đang có âm mưu gì đây??? Trả lời thử xem.....Chap sau sẽ mập mờ hử ra thui

9. Chương 9

»-(‘v’)-» CHAP NINE »-(‘v’)-»

Sân trường yên tĩnh, dịu nhẹ...một chút gió lùa kẽ lá vắng lặng....thi thoảng lại có vài bóng giám thị bước ngang qua từng dãy lớp cùng giọng nói của giáo viên đứng lớp

2 tiết đầu của lớp 10 No.1-lớp toàn tài nhất khối 10 ở DHS-là tiết toán của cô Chủ nhiệm luôn. Bài giảng rất tuyệt, bài tập nâng cao học búa thì cũng gây khó khăn, hại não cho đa số hs trong lớp, dĩ nhiên trừ 6 hs cuối lớp ra, đối với họ thế là tầm thường như học đếm đó mà. Mặc dù hôm nay 3 anh chàng có chút phân tâm vì bạn ngồi cùng bàn.

Những hs nam ngồi bàn trên cứ liên tục quay xuống tươi cười, bắt chuyện với Rose. Cô cũng không ngần ngại vui vẻ, hòa đồng với họ. Điều này làm William rất khó chịu. Hệt như cảm giác hôm trước ở nhà sách vậy

_Này, cô thôi nói chuyện thân thiện với họ quá vậy đi – William cắn nhằn giọng thâm vị giấm chua

_Ừa, gì kì vậy, quen không mà quăn tôi – Rose làm lơ

_Cô nói gì, sao lại không quen chứ, quá quen nữa là khác – William bắt ngờ trước thái độ của Rose. Giật mình, cô nàng nhìn dáo dác xung quanh xem có ai nghe thấy câu nói đó không. Phù, may quá, quay lên học hết rồi.

_Nè, tôi nói gì phải nghe, cấm cãi. Nếu không.... – Rose răn đe nhưng nói không quá lớn, tránh gây chú ý – Mà tôi nói chuyện với ai can hệ gì tới anh nào – Rose lấy lại ngữ khí bình thường

_Sao không, thấy tôi đang học à, đừng làm phiền tôi – William chỉ tay vào cuốn tập trên bàn

_Xí...thì học đi, ai kêu anh để ý tôi, bộ ghen sao?? – Rose nói lại

_Ghen á! Hơ hơ, tôi chưa từng biết viết chữ này thế nào. Mà ai thèm ghen với cô – William cố gắt lên để xua chữ “ghen” đó đi. Và cứ thế, chí chóe tới cuối tiết không biết mệt

_Này, hồi tối... cảm thấy thế nào? – Dylan lại giở cái mặt đểu cán

_Câm đi, tôi chưa tính sổ anh là may lắm rồi – Lại nhắc đến chuyện đó, Narcissus ngượng không thôi, rõ ràng, nàng có hợp tác mà. Giờ khơi lại, cô nàng đâm ra bực tức

_Tính sổ? vợ yêu định làm gì anh đây? – Dylan nói nhỏ vào tai Narcissus tựa hồ đốt nóng hết mặt cô

_Tránh xa ra, tôi đã nói không quen anh, đừng giở trò – Nhớ đến “đại sự”, Narcissus vội vàng đẩy Dylan ra xa, vờ như không có bất kì quan hệ gì. Chứ không cô đã đánh cho tên này bầm dập

_Sao vậy, vợ giận anh hả? – Dylan xem như chưa nghe gì, vòng qua eo và kéo cô nàng sát lại cạnh mình. Phậpppp...Narcissus di mạnh chân lên bàn chân phải của Dylan kèm theo ánh mắt cực giận dữ, nhấn mạnh từng chữ:

_Đừng làm trái những gì tôi bảo, rõ chưa – Dylan đau điếng, bỏ tay ra khỏi eo nàng, ôm chân và hét toát lên. Công nhận, đập đau thật, may là chỉ mang giày búp bê để thấp thôi đấy!!

_Này em kia, im lặng nếu không muốn lên phòng giám thị - Cả lớp cùng cô giáo đều bị tiếng la làm giật mình quay lại tìm kiếm. Dylan ngoan ngoãn cúi đầu xuống, ráng kiềm cơn đau lại và tiếp tục làm bài

_Hihi, đáng đời – Narcissus khoái chí bụm miệng cười khúc khích. Dylan cũng cười, cảm giác đau đớn cũng bị cuốn theo nụ cười ấy. Đối với anh, thấy người con gái đó cười vui vẻ là hạnh phúc lắm rồi.

_Này, làm dùm tôi bài này nhé – Wind đẩy cuốn tập qua cho Violet

_Tôi biết anh biết làm – Violet vẫn cầm cúi vào vở mình, biết tổng Wind đang giở trò

_À, ừ, thì biết...nhưng viết nhiều mỏi tay lắm, làm dùm đi – Wind vẫn cố nài nỉ

_Không rảnh – Violet lắc đầu cự tuyệt

_Đi mà, một bài thôi – Wind cười hiền như nai ấy

_Tôi không biết anh là ai cả, anh nhờ tôi không nhất thiết phải làm – Violet vẫn diễn cực đạt

_Quen chứ, làm dùm nếu không tôi sẽ nói thân phận cô ra – Wind chuyển sang đe dọa

_Nếu không thiết sống thì mời.. – Violet nâng nhẹ mép môi

_Không làm thì thôi – Wind kéo cuốn tập về, tỏ vẻ giận hờn. Sao lạ vậy, bình thường Wind luôn là người chín chắn nhất mà, giờ lại như trẻ con trước Violet. Cô cũng bó tay với thái độ ấu trĩ đó, thở dài một cái rồi giành lấy vở của Wind

_Một ghê, đây – Violet mở nắp cây bút máy ra, đặt bút làm bài như bản năng cơ bản. Từng nét viết đều đặn, sạch sẽ hiện dần trên trang vở trắng. Wind chỉ biết chống cằm say sưa nhìn: “Lúc Violet học, quả thật rất đẹp”

_Nè – Violet trả lại tập sau khi làm bài xong – Sao anh khoái hành hạ người khác quá nhỉ? – Violet nói. Lấy lại cuốn vở trên tay Violet đặt xuống bàn, nhanh chóng nắm chặt bàn tay cô lại, tay còn lại nâng nhẹ gương mặt khá ái lên để đối diện với mặt mình. Khoảnh khắc đó, gần đến nỗi 2 chóp mũi chạm vào nhau, nghe được từng hơi thở ấm

_Anh chỉ thích hành hạ một mình em thôi – Wind cất tiếng thật nồng nàn. Violet vẫn lạnh lùng như không, rút tay ra, nở một nụ cười cực nhẹ nhàng rồi tiếp tục làm bài mặc dù nơi nhịp tim có chút biến đổi. Điều này làm Wind thêm băn khoăn: “Với hành động đó, con gái nào mà không như điều đó, sao Violet cười vu vơ đến thế?”. Wind hơi đánh giá thấp cô nàng rồi.

—

Tiếng chuông ra chơi vang lên. Thoải mái. 3 cô gái bỏ mặt 3 new-hot-boys ở lại bị lũ mê trai vây kín, hỏi thăm đủ điều. Trong vòng buổi sáng, thông tin 3 anh chàng đẹp trai này loan ra khắp trường với tốc độ kinh khủng

_Ê, sao mình cũng đẹp chói lóa, học giỏi mà cũng đâu bị bu như mấy cha đó – Narcissus quay đầu lại phía lớp rồi hỏi 2 nhỏ bạn

_Ngốc – Rose cốc Narcissus một cái – Mình thiếu một thứ rất quan trọng mà 3 tên kia có thừa nên mới không có FC đông đảo đến vậy...

_Hiểu, hiểu. Là giàu có chứ gì – Narcissus thông suốt vấn đề

_Nè, lúc này trong lớp, bà nói như vậy có quá xác xược không – Rose hỏi Violet

_Ừ, mới ngày đầu. Đã vậy còn cố tình phản đối thái quá với Wind nữa – Narcissus cũng nói theo

_Càng xác xược, chống đối bọn công tử đó lại càng hay. Mình đang cần xem ai sẽ ra mặt “xử lý” bọn mình theo kiểu giang hồ mà – Violet cười khẩy đáp lại chứa đầy mưu đồ

_Ừ nhỉ. Mà mấy bà tìm được bao nhiêu hs rồi? – Rose gật đầu, quay sang hỏi lại

_Cũng nhiều, toàn hs có thành tích pro nhưng không may mắn trong thi cử - Narcissus tươi cười trả lời. Từ phía sau, tiếng bước chân dồn dập như đang chạy đang tiến lại rất gần

_Trời...sao đi lẹ vậy....chờ tụi tôi với – William thở dốc nói đứt đoạn. 3 chàng đang hót ha hót hải trốn fan, mồ hôi nhễ nhại.

_Chờ á? Cùng lắm là học cùng lớp thôi, sao phải chờ mấy người đi chung – Nói xong, 3 nàng quay lưng đi luôn

_Này, mấy cô đang suy tính gì thế? – William chen lên đi cùng Rose

_Tôi nghĩ gì thì liên quan gì mấy anh – Rose nở nụ cười hút hồn, bắt chọt vòng tay qua khoác lên tay William khiến anh ngỡ ngàng nhưng cũng vẫn không rút tay ra. Thích thế mà!! Rõ ràng, Rose muốn làm cho đám FC tức lồng lộn lên mà gây chiến....Mua một mớ đồ ăn trong canteen, cả nhóm ra một góc sân sau, mới có nhiều cây tán rộng mát mẻ mà ngồi xuống ăn uống. Chỉ duy có Violet là không động một chút dù mọi người cố thuyết phục....

10. Chương 10

°o.O CHAP TEN O.o° •

Sau tiết học tự học nâng cao buổi chiều nhàn chán, cả đám tí tởn về nhà chuẩn bị cho ngày đánh-lẻ đầu tiên....

Gần 30p, thay cả chục bộ đồ, cuối cùng, Narcissus đã chọn ình bộ đầm công chúa màu tuyết ưng ý nhất. Trước giờ Narcissus vẫn luôn điệu đà, nhưng lần này đặc biệt, nàng muốn mình đẹp hơn nữa

_Wow!!Hôm nay vợ anh đẹp quá – Dylan phải thốt lên

_What?Vừa gọi tôi là gì hả? – Narcissus trừng mắt

_Ồ, lên xe đi – Dylan cười hì hì, mở cửa xe cho Narcissus. Xe chuyển bánh. Nhìn kĩ Dylan hôm nay thì Narcissus cũng công nhận là rất đẹp trai nha.

_Giờ đi đâu đây? – Dylan nháy mắt hỏi

_A..đi chợ hoa Heaven đi, ở đó có nhiều cái vui lắm – Một hồi suy nghĩ, Narcissus cũng hớn hở đưa ra đề nghị.

_Ở đó có gì vui?

_ Dĩ nhiên vui, người ta trưng bày hoa đẹp lắm, lại có nhiều quầy quà lưu niệm nữa – Narcissus cười đến híp cả mắt

_Nhớ mua cho anh là được rồi – Dylan cũng cười thật tươi

_ Dĩ nhiên rồi – Narcissus quay sang nhìn Dylan, khuôn miệng cong lên thành những đường nét hoàn hảo, đáng yêu. Đôi mắt long lanh cứ xuyên qua, đi thẳng vào tim Dylan. Nét trong sáng, dịu dàng đó làm tim anh run bật lên vội vàng, không kìm chế được chính bàn tay mình mà đưa lên vuốt ve má ửng hồng của Narcissus. Cái chạm nhẹ đó khiến toàn bộ mạch máu dồn hết lên gương mặt cô, đỏ càng thêm đỏ, xinh càng thêm xinh. Yêu thật nha! Cảm giác được sự bối rối, nóng bừng từ khuôn mặt đang cúi gầm xuống đó, bàn tay anh xoa đều trên gò má đào ấy, thật dịu dàng, như muốn kéo dẫn ra từng mạch máu của Narcissus cũng như của chính mình. Một tay điều khiển vô lăng, một tay vẫn yêu chiều vuốt ve đôi má: “Anh luôn muốn được yêu em như vậy mãi mãi”... Narcissus cũng chẳng chút phản kháng, chỉ lặng im nhìn xuống, thoải mái để cho bàn tay ấy lướt nhẹ trên làn da, đôi khi ngón cái còn bá đạo chạm vào môi mình.

Violet thay bộ đồng phục ra, như thường lệ, ngồi một mình cùng li trà nghi ngút khói và suy nghĩ xa vời. Chiếc Iphone màu trắng được đính viên kim cương Sao Hỏa độc nhất vô nhị-điều thu hút chủ nhân của nó là khi mọi ánh đèn chiếu vào luôn tạo ra những sắc tím khác nhau, huyền ảo-của Violet rung lên từng nhịp nhẹ nhàng nhưng đủ để nàng cảm thấy được. Thanh âm êm dịu, trong vắt của bài nhạc không lời Anniversary của Beethoven vang lên làm sáng màn hình “Wind calling mobile...”

_Alo – tiếng trả lời lạnh hơn băng truyền vào tai Wind

_Xuống phòng ăn lầu 1 đi, có cái này muốn cho cô xem này – Giọng Wind chứa đầy nét vui

_Chờ - Chỉ đọc một chữ cùng tiếng tút tút nói dài. Mở cánh cửa gỗ lớn ra, Wind đã đứng sẵn sau lớp cửa ấy.

_Vào đây cùng tôi – Wind nắm tay Violet đưa vào trong, kéo cái ghế cho cô ngồi. Trên chiếc bàn vuông được trải khăn, trang trí hoa, đĩa, ly đều màu tím nhạt ưả mắt còn có toàn những món hệt như ý thích của Violet nữa.

_Cho tôi à? – Violet đưa ánh mắt về phía Wind

_Đúng vậy, có vừa ý không? – Wind nở một nụ cười ấm áp

_Thích lắm, cảm ơn nhiều. Nhưng sao tự nhiên lại... - Violet vui vẻ đáp, nơi khóe môi có đọng chút nét cười

_Tôi muốn xin lỗi cô, nhưng mà cô nói không thích quà hay đi đâu chơi nên tôi mới nghĩ ra cách này. 100% do tôi chuẩn bị cả đấy, tôi nghĩ cô thích handmade... - Trong từng lời nói đều chứa đựng cả ý tình của anh

_Có vẻ anh rất hiểu tâm lí. Thanks. Tôi rất thích – Môi Violet từ từ nâng lên hơn, ánh mắt cũng không còn hàn khí như ngày thường nữa

_Đây là lần đầu tôi tự tay làm thức ăn ột người đấy, thử xem ngon không? – Wind dịu giọng nói, chờ đợi phản ứng của Violet. Trên bàn có nhiều đĩa thức ăn đều rất thơm ngon, nhất là cái bánh kem socola ở giữa bàn. Cô nĩa đại một miếng thịt gà viên trong đĩa

_Quả thực rất ngon đó – Violet tỏ vẻ thích thú, từ đó, nụ cười trên môi Violet dần khắc sâu hơn, duyên dáng xuất hiện 2 lúm đồng tiền. Nàng cảm thấy rất vui, rất cảm động. Chưa từng có người con trai nào lại ân cần, thật lòng với cô như vậy. Vẫn cười, nụ cười hiếm hoi của một-tặng-băng-lâu-năm

_Cô có 2 lúm đồng tiền à, rất xinh đấy. Vậy mà đó giờ tôi không biết. Cô nên cười nhiều hơn - Wind trật một nhịp tim, anh muốn thấy Violet vui vẻ mãi thế này

CHAP TEN(CONT)

_Lễ mễ quá đi – William cẩn thận khi phải đứng chờ Rose gần 30p. Chợt sững lại...một tiên nữ giáng phàm đang dần xuất hiện sau cánh cửa lớn. Rose cực tuyệt mỹ với bộ váy đỏ bó phần ngực, phần đuôi váy được cắt xéo tinh nghịch, trang điểm nhẹ nhàng đủ tôn lên đường nét sắc sảo của gương mặt

_Chờ cô không uống công nha!! Hôm nay cô rất đẹp... - William tấm tắc khen

_Ngày nào tôi không đẹp, đâu cần tới hôm nay – Rose kiêu hãnh đưa tay vén mái tóc

_Cô bị ảnh hưởng tính tự tin của tôi rồi đấy – William bật cười – Thôi đi

_Xem phim nhé, ok?

_OK

Cả 2 đều rất vui vẻ, thoải mái hết đi xem phim rồi lại ăn uống. Cuối cùng, Rose rủ William đi dạo công viên một tí rồi về. Tối nay công viên rất yên tĩnh, phần phát hương thiên nhiên, nhẹ nhõm tinh thần. Đi được một lát

_Mỗi chân quá, không đi nữa đâu – Rose than vãn, tỏ gương mặt yếu đuối đáng yêu

_Đang đi mà, thôi lên đây tôi công hen? – William còn muốn đi dạo cùng Rose lâu hơn nữa, suốt đời cũng được. Anh ngồi xuống, hướng lưng về phía Rose

_Ok, cảm ơn nha! – Rose thích thú leo lên lưng anh. Rose-một cô gái luôn cứng rắn, mạnh mẽ-nhưng sâu thẳm trong tâm hồn vẫn luôn là một đứa con gái mới 16, cũng cần sự chở che, chăm sóc từ bàn tay của người con trai nào đó. Tấm lưng rộng, vững chãi của người con trai này, Rose cảm thấy rất an toàn và ấm áp. Cô chỉ cần có thể, chỉ cần thoải mái, thanh thản, được bảo vệ yêu thương như thế này. Thân nhiệt ấm áp của William truyền đến lồng ngực Rose, khiến nàng cũng dần ấm lên vì hạnh phúc. Hơi thở nhẹ nhàng, chứa đầy sự tin tưởng cứ phả vào sau gáy William, anh càng muốn trở thành chỗ dựa vững chắc cho người con gái yếu đuối đang ngoan ngoãn trên lưng mình. Vì anh biết cô cần và hơn hết là trái tim anh luôn thuộc về cô gái này...mãi mãi. Nói chuyện vài câu, nhịp thở của Rose trở nên đều đặn, đầu tựa vào vai William mà ngủ. Đi thêm vài bước nữa, anh quyết định đặt cô xuống băng ghế đá, cho cô tiếp tục ngã vào vai anh. Trông Rose lúc này thật đẹp, một nét đẹp dịu nhẹ, thật bình yên tựa thiên thần đang ngủ say trên cụm mây trắng bồng bồng

_Nữ thần của anh – Chính William cũng bất tri bất giác nói khê. Mà quả thật vậy, Rose hết nữ thần trong thần thoại hi lạp. Đưa tay lên vén lọn tóc lên vành tay nàng, bàn tay anh dần di chuyển xuống khuôn mặt ấy. Đôi mắt khép hờ, hàng lông mi cong vút. Anh khẽ chạm ngón tay lên mi mắt của cô, cứ thế, đều đặn anh nhẹ nhàng chạm, xoa đôi mí mỏng manh đó như rất thích thú. Thỉnh thoảng có chút động đậy, đôi hàng lông mi đung nhẹ vào đầu ngón tay khiến William thấy an bình, thêm yêu sâu sắc.

__Anh chỉ làm như thế với em thôi nhé, được không? – William nói thật nhỏ, chỉ đủ khẳng định suy nghĩ của mình. Đâu biết nơi khóe miệng Rose nâng lên ý hạnh phúc, rồi tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ màu hồng. Lâu sau, dứt khỏi cơn say mê, William xem đồng hồ. Đã 10h mà Rose vẫn êm ả trong cơn ngủ, anh đành bế cô trở về

· · ✕ (‘✕[✕ CHAP ELEVEN ✕]✕’) ✕ · ·

Sáng hôm sau, như mọi ngày, vẫn đến trường. 3 nàng lon ton vào lớp thì...ẠCHHHH....Một tốp nữ sinh vội vội vàng vàng chạy nhanh như điện hướng đến phía đám đông trước mặt, không biết vô tình hay cố ý, va quệt thật mạnh vào bả vai Rose, làm nàng nhức nhối không thôi.

__Cái gì vậy nè, gấp gấp đi coi kiến múa lửa hả trời? – Rose cau có

__Nhìn là biết, đám con gái đó đang bủa vây 3 ông tướng chung nhà chứ gì – Narcissus đã thấy bóng dáng cao cao của Dylan trong đó

__Mới vô ngày thứ 2 mà vậy rồi à, ghê gớm thật – Rose tiếp lời

__Tốt – Violet đóng băng 1 tiếng ra khỏi miệng

Giờ ra chơi. 3 cô nàng nhanh chóng xuống canteen chăm sóc cái bụng rỗng.

__Trời, làm gì nhìn mình ghê thế - Narcissus nói nhỏ

__Kệ, ăn trước đã – Rose phóng ngay vào quầy bánh

__3 nhỏ kia, đứng lại cho tao – Một học sinh nữ tiến lại gần với một ánh mắt lửa giận

__Bạn kêu tụi mình hả? - Rose giả nai hết mức

__Đúng, 3 con cóc ghẻ - Một nữ sinh khác cũng lại gần

__Hả, cóc ghẻ là gì vậy 2 bạn? – Narcissus ngây thơ cực kì

__Her, cóc ghẻ mà không biết. Đúng là lũ đần độn

__Ý bạn là sao cơ, mình không hiểu – Rose nghiêng đầu ngây ngô

__Ngứa mắt, tao bảo tụi mày là lũ cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga – 1 ả tỏ vẻ khinh miệt. 90% hs trong canteen đều ủa lên cười khoái chí

__Tao khuyên 3 đứa mày nên cách xa 3 chàng New-hot-boys của tụi tao ra, nếu không đừng trách – 1 ả khác lớn tiếng đe dọa

__Hả, 3 chàng New-hot-boys ý bạn là 3 bạn nam ngồi kế mình ấy hả? – Narcissus nai tơ tròn mắt

__Công nhận 3 bạn đó rất thích tụi mình – Rose nói nhẹ nhưng ả giọng khiêu khích. 3 nàng chọc đến điên máu 2 con ả kia. Tức quá, không hơi đâu nói nữa, 1 ả bay tới nắm tóc Rose kéo ngược về phía sau

__Bạn à, người có văn hóa không hành động như vậy đâu – Narcissus không giải vây mà còn làm tình hình nghiêm trọng hơn bởi lời nói công kích. Lập tức, con nhỏ còn lại cũng sấn tới túm lấy cổ áo nàng. Mắt Violet bỗng sáng lên khi thấy điều gì

__Đề nghị 2 bạn chấm dứt cái thái độ ***** đó, không xứng làm hs hướng chi là hs của DHS – Câu này không mang hàn khí mà rõ mức chửi dạy. Bóppppp...một bạt tay đã dừng trước đôi má hồng hào của Violet. Con ả đó gan thật. Một tay vẫn nắm tóc Rose, một tay vung ra tát mạnh vào khuôn mặt xinh đẹp. Violet lấy tay giữ lại bên má trái mình, mắt ngấn lệ, đau thương. Hs phía sau hoan hô cổ vũ, có ít người thương hại lắc đầu

11. Chương 11

CHAP ELEVEN[cont]

Trời, đừng ai chứ đừng tới “vợ Narcissus” của Dylan, “Nữ thần” của William và tình yêu cả đời của tảng băng Wind thì chẳng còn gì là sống

__Buông ra – William nóng giận chạy tới, đập phăng con ả đó ra thật xa. Là một cú mạnh tay với con trai nói chỉ tới con gái. Dylan cũng nhào tới đẩy ả còn lại ra khỏi người Narcissus. ả ta bị đập người vào tường bầm dập rên la. Phải trả thù, Wind đi tới chỗ con nhỏ đang lê lét trên sàn, tát 2 cái mạnh gấp nghìn lần cái vừa nãy trên má Violet đến nỗi môi cô ả đã dính bết đầy màu máu đỏ, sau đó bước đến chỗ ả còn lại đang đau đến rụng rời từng đoạn xương mà đập cho ả một phát trời giáng

__Tôi cảnh cáo mấy người, rút khỏi cái trường này ngay trước khi không còn mạng ra khỏi trường

__Thôi đi Wind, 2 bạn đó không cố ý đâu mà. – Violet để tự nhiên cho 2 hàng lệ đầm đìa chảy, ngữ điệu ngọt ngào đến phát sợ, chạy lại ôm lấy cánh tay Wind

__Cút khuất mắt tôi – William và Dylan đồng thanh, 2 ả đó lồm cồm đứng dậy, mắt hận thù. Rose và Narcissus cũng đỏ hoe đôi mắt, để nước mắt tuôn đến tội nghiệp. 3 chàng đau xé lòng. Có người lại làm tổn hại nặng nề tới người con gái trong tim mình. Cả 3 cùng bế xốc các nàng lên, ánh mắt và nụ cười đầy yêu chiều, sâu thẳm là xót xa tội cùng. Trăm ngàn đôi mắt ghen tức, khinh thường cái kiểu hồ linh tinh đội lớp tiên nữ đó, ghét càng thêm ghét, thù càng thêm thù. Đâu đó nhen nhóm trong lòng vô số nữ sinh ý định “thanh toán” cái gai mắt này.

Đưa 3 nàng vào lớp, dịu dàng đặt lên chỗ ngồi, yêu thương hỏi han ân cần.

__Vợ yêu, em có sao không? – Dylan dùng 2 tay áp sát đôi má của Narcissus. Nàng duyên dáng lắc nhẹ đầu, rút hết từng giọt nước mắt cuối cùng ra khỏi khóe mắt – Lần sau có ai ức hiếp em phải báo cho anh biết, nghe chưa? Anh sẽ bảo vệ em – Và Narcissus chỉ gật đầu

__Đừng khóc nữa mà, năn nỉ đó. Cô khóc tôi đau lòng lắm biết không? Nín đi – Wind dùng ngón tay quẹt những vệt nước mắt trải đều trên đôi má của Violet – Có đau không? Đi kiểm tra nhé – Ân cần chăm sóc – Lần sau phải biết tự bảo vệ mình, nếu không thì gọi tôi. Nhớ chưa ngốc?

__Nè, sao không phản kháng lại gì hết. Bình thường cô hung hăng với tôi lắm mà – William trách móc mà lòng khó chịu vô cùng, tay xoa nhẹ phần tóc rối để làm dịu bớt cái đau nhức ong ong vì bị kéo mạnh – Tôi sẽ không để ai làm cô tổn thương nữa, một chút cũng không. Hứa đấy –Rose cụp mắt xuống ngại ngùng. Đưa ngón tay lên, vuốt ve mí mắt có chút nóng ấm do khóc của Rose như một lời hứa chắc chắn, để cô không còn bất an. Cảm thấy nhẹ lòng!! Lướt nhẹ qua phía cửa, thấy bóng dáng vô số hs đang rình rập, bàn tán. Tức thì Rose choàng tay qua cổ William, tựa đầu vào vai anh mà khóc nức lên

__Yên tâm đi, có tôi đây, sẽ không sao đâu. Đừng khóc tôi xót lắm... - William cũng ôm lấy Rose, cho nàng điểm tựa tin tưởng. Đám nữ sinh thì lòng lộn lên rồi, vì sợ 3 hot boys mới không bước vào cho 3 nàng mấy bộp tay nữa.....Sướng lắm nha, tan học 3 nàng được các chàng chở về nhà, buổi chiều còn bị bắt nghỉ học nữa....

Trong lúc 3 chàng lon ton xuống bếp chuẩn bị bữa trưa đem lên tận phòng thì có cuộc họp nội bộ

Electric (Electric Shock) E-E-E-Electric E-E-E-Electric Shock

Jeon jeon jeonryudeu-ri momeul ta-go heu-lleo danyeo

Gi gi gijeorhal -deut aseuraseul chiritchiris

Chung chung chungbunhae ne sarangi kwahbunhae

Kyeok kyeok kyeokha-ge nal akGINEUN geo da ara

[Electric shock-f(x)-chuông điện thoại của Rose]

You're insecure

Don't know what for

You're turning heads when you walk through the door-or-or

Don't need make-up

To cover up

Being the way that you are is enough-ugh-ugh

[What Makes You Beautiful - One Direction-chuông đt của Narcissus]

Hóa ra là cuộc gọi nhóm từ Violet. Bắt đầu không là tiếng alo mà là giọng cười sảng khoái, hà hê của cả 3

_Trời ơi, tụi mình vip quá. Đi ứng cử Oscar là ẵm giải về liền – Narcissus cười đến cầm không chắc cái đt

_Khoái bà Violet nhất nha. Khóc ngon lành, giả nai xin bỏ qua cho 2 con ả đó nữa, nể tài diễn xuất bà ghê – Rose cũng cười nghiêng ngả trên giường

_Bà còn tài hơn tôi, dám hi sinh ôm lấy William khi phát hiện đám lỗ nhỏ ngoài cửa – Violet cũng khâm phục sự hiến dâng cao cả vì nghệ thuật của Rose lắm

_Ôi..đừng nhắc nữa, tại sự nghiệp thôi. Nổi cả da gà....ghê – Rose bắt mãi trả lời

_Violet nè, lúc đó bà bị tát thật hả? – Narcissus lo lắng hỏi

_Trời, bà xem thường tôi quá. Tôi biết chắc là nó sẽ tát tôi sau câu khích tướng đó, nó vừa đưa tay chạm nhẹ vào mà tôi là tôi quay phắt đi, giả vờ như bị tát mạnh lắm, ôm má khóc lóc – Violet đảo mắt thật!!

_Hèn chi, lúc đó thấy mặt ả tức tức, thì ra không tát trúng - Rose cười nói

_Nhớ, 2 ả là Lâm Tiên và Tường Vy – Violet không còn cười nữa, trở lại giọng lạnh rồi cúp máy. Cả hôm đó, 3 nàng không được phép bước xuống giường dù là nửa bước, phải ngồi yên trên đó để 3 chàng chu đáo chăm sóc. Có tí xịu thôi mà, có cần nghiêm trọng hóa thế không. Do 3 anh cảm thấy vô cùng xót xa khi tới quá muộn, khiến người đã làm các anh yêu từ lần đầu gặp mặt phải chịu nhiều uất ức không đáng có. Mặc dù biết thừa vô công 3 nàng, nhưng còn nghĩ ngại xa xôi được nữa đâu....

12. Chương 12

[CHAP TWELVE] <- · ´ ¸ · .>

Những ngày liên tiếp về sau, tình trạng như thế liên tục xảy ra.....Fan của 3 chàng tăng vùn vụt như thể không bao giờ dừng lại, đồng nghĩa anti fan của 3 nàng theo thể mà càng ngày càng cao. Tụi nữ sinh đó gọi 3 nàng là Cửu Vĩ Hồ, giả tạo, vv....vv.... Ngày nào hễ mà có tiết trống, giám thị lơ lửng, ra về hay ra chơi thì các nàng luôn bị đám anti fan ấy chặn đường xử lý theo kiểu chợ búa. Mỗi lần như vậy thì mấy chàng luôn là người ra mặt bênh vực. Điều này càng làm đám mê trai cuồng loạn đó thêm phần căm ghét 3 nàng. Về 3 anh thì đơn thuần suy nghĩ rằng 3 cô không muốn gây chuyện ồn ào hay tệ hơn là có án mạng nên mới nhin nhục. Phải nói nữ sinh trong trường ghét 3 nàng dữ lắm, nhưng chỉ có một số tiểu thư ý quyền cậy thế mới làm trò hề hèn vậy, còn lại thì có số ngưỡng mộ tính hiền lành, nhẫn nhịn và cách quan tâm của 3 chàng đối với các nàng, không thì chỉ nhìn không thuận mắt chứ chẳng gây sự gì.

Thứ 6, giờ ra về, khi đó 6 đứa cũng đã về, ở góc lớp 10 No.3-lớp học thuộc loại khá tốt nhưng toàn dân tiểu thư khó chịu, cho học chung để không ảnh hưởng lớp khác-có chừng vài chục nữ sinh mà hình như toàn những đứa gây hấn với bọn Rose

_Đây, ngày mai, gọn và sạch – Một nữ sinh có thể tạm gọi là xinh nhưng giọng điệu và hành động thì tàn ác của quỷ dữ. Cô ta đưa ột tên học lớp 10 No.6-lớp đầu gấu nhất trường dưới sự dẫn dắt của tên này-một tấm hình mờ mờ dạng chụp lén. Nhưng cũng đủ nhận ra cô gái trong ảnh xinh đẹp cỡ nào. Là Rose...

_Xử tất cả ai đi cùng nó, hiểu chứ? – Một nữ sinh khác có ngữ khí cũng không hiền lành

_Dạ, mai em gọi chị, chừng 1 tiếng sau chị đến thì chị sẽ được chiêm ngắm, thoải mái hành hạ ạ - Tên đó gật đầu, được cô ả chị hai đó đặt một sấp tiền dày cộm vào tay, tỏ ý đắc thắng

_Mai, tao sẽ điều thêm vài chục người ày. Hoàn thành gấp đôi thế này. Thật êm nghe chưa - “Dạ” cùng tiếng cười hả dạ của toàn bộ đám nữ sinh ấy.....

Sáng thứ 7, chỉ học 2 tiết sinh hoạt GVCN, rồi ra sân sinh hoạt cùng hiệu trưởng...Khi lớp đã ra xếp hàng ngay ngắn dưới sân thì 3 nàng mới được các chàng hộ tống ra ngoài. Phía cửa, 3 bóng con trai cao lớn tiến vào, đến gần cô gái trong tấm hình được đưa vào hôm qua, bên cạnh cũng có William. Thấy vậy, 4 người còn lại cũng đến để xem xét 3 tên bặm trợn lạ mặt. Lấy từ trong túi ra cái dao găm bén ngọt nhưng không lộ liễu mà cũng chẳng có ý định đâm chết người. Hắn ta dí cây dao vào gần bụng Rose, miệng nhếch lên tỏ ý thách thức. Quá lo lắng, William vội hăm he đe dọa tên đó

_Muốn gì, bỏ dao xuống

_Giờ ra về, sân sau, tao muốn gặp cả đám tại đây - Tên đó giọng trầm đục mang ngữ khí hăm dọa, ép buộc

_Được, nhưng ai sai chúng mày? - Narcissus chẳng một chút sợ hãi

_Đến, khắc biết - Nói rồi hắn bỏ đi cùng 2 tên kia. 6 người họ cũng không lo lắng gì, ngược lại càng muốn đến.

Sau một hồi nghe ông hiệu trưởng lèm bèm khí thế, cũng có nhắc khéo đến việc nữ sinh gây chuyện, cả trường ra về, không còn bóng người.

_Wow, đông dữ. Đông như lần 3 anh bị đánh đấy - Rose điem tinh đi về phía chỗ hẹn cùng 5 người bạn. Hơi bất ngờ trước lực lượng hùng hậu toàn đầu gấu hung dữ, nhưng cũng chỉ là hs trong trường là đa phần, phần ít là người lạ

_Các người muốn gì? _ William khoanh tay trước ngực mà bước đến

_Tao không biết chúng mày là ai, đơn giản là tao chỉ muốn thanh toán chúng mày theo lời chị hai - Tên đầu đàn cũng là tên lúc này đến tìm Rose ngạo nghễ nói

_Ai là chị hai? - Dylan lên tiếng

_Không cần biết, hôm nay là ngày cuối chúng bây có thể đứng ở đây - Dứt câu, cả bọn hùng hổ xông lên như nắm được phần thắng

13. Chương 13

— ✕ ÷ (‘[✕ * CHAP THIRTEEN * ✕] ‘) ÷ ✕ —

_Này, các cô lùi lại, để tui lo - William đẩy Rose ra xa

_Không sao, tui giúp được. Lúc này tên đó còn cả gan hù dọa tui. Phải dọn nó chứ - Rose xua tay bước lên vài bước

_Nhưng mấy cô đều đang mặc áo dài, tóc xõa, mang cả giày cao nữa. Đánh nhau sao được - Wind ngăn lại. Ở DHS, thứ 7 mỗi tuần đều phải mặc áo dài, vì vậy 3 nàng xõa tóc, mang giày đế cao luôn

_Tóc cột lên, tà áo buộc lại, giày dễ đá - Câu trả lời của Violet khô lạnh và...cụt ngủn. 3 nàng liền búi lại mớ tóc gọn gàng, cột 2 tà áo lại với nhau

_Được không đó, mấy nhóc kia đánh cô còn không đánh trả nữa. Giờ lại đòi đánh? - Wind một phần thắc mắc, một phần không muốn Violet phải chịu tổn thương nào

_Được, tại tui không muốn gây chiến. Còn đám này rõ ràng là muốn đánh nhau - Violet khôn khéo giấu kín kế hoạch của mình

_Nói nhiều, đánh - Rose và Narcissus cùng nói. Khỏi phải nói, chỉ cần 3 anh chuyện này giải quyết tí là xong, huống chi bây giờ tới tận 6 người. Đám đánh thuê đó bất ngờ trở tay không kịp, bị những đòn đánh chuẩn xác như muốn đoạt mạng phẫn xuống, có mấy cú đá phun tràn máu từ 3 đôi giày cao lợi hại. Xong

xuôi, đám người đã bị đánh te tua, nằm rạp dưới đất. Bỗng một tên đang nằm bệt lồm cồm dậy, vớ lấy cây gậy bên cạnh vung tay thật mạnh với người đứng gần mình nhất, mục tiêu là ông quyền hồng cho người đó không thể đứng được nữa. Hành động này rõ ràng vượt ngoài tầm mắt mọi người, chỉ lọt vào mỗi góc đôi mắt của Rose

_Tường, coi chừng – Rose hét lớn, xô ngã William ra, hậu quả là hứng trọn cú đánh vào ông quyền đau thấu xương. Lúc đó Rose không còn cách nào, chỉ biết nhào tới đỡ thay, chứ ngăn tên đó lại thì ắt hẳn là không kịp. Rose đứng không vững, té xuống. Hoàn hồn, William quay lại ôm lấy Rose vào lòng mình. Búi tóc nàng bung ta, hương thơm nhẹ đưa vào mũi anh khiến lòng càng thêm chua xót, đau đớn hơn Rose gấp trăm nghìn lần

_ROSEEEEEEEEEEE!!!

_Rose, sao lại đỡ dùm tôi hả? Có bị khủng không? – William quát lớn

_Giúp anh giờ còn bị mắng – Rose mỉm cười, cố nói để kèm lại cái tê buốt đang dần truyền từ chân lên não bộ

_Xin lỗi, đau lắm hả? Tôi đưa cô vô bệnh viện ngay... - William dịu giọng lại rồi định bế Rose lên. Tim anh đau kinh khủng, chưa bao giờ cảm thấy như thế. Như thể có cái vật sắc nhọn đâm thẳng vào ngực trái không chút thương tiếc, đầu óc nặng như đeo chì

_Khoan, đặt xuống – Narcissus mắt hơi nhòe nước mắt. William không hiểu nhưng cũng để Rose xuống. Narcissus nâng nhẹ phần chân đang tím tái tụ máu bầm. Bóp chặt phần bị đánh hơn, Narcissus nhấn tay vào một số chỗ huyết đạo, sau đó lắc nhẹ chân Rose. Ban đầu, Rose nhú mày lại nén cơn đau, về sau thì cơ mặt giãn ra, cảm thấy dễ chịu hơn trước nhiều. William cũng đỡ lo lắng.

_Ai sai mày? – Sau khi an tâm về Rose, Violet xử lí tên ngông cuồng vừa rồi. Miệng lạnh lẽo từng từ, ngón trở và ngón giữa giữ lấy cổ tay tên đó. Một sức lực khủng khiếp đang bẻ nát xương tay hắn. Chỉ có thể la lên một tiếng nhưng vẫn không trả lời

_Nói, ai? – Violet lạnh lùng nhắc lại, tiếp tục nghiền nát cánh tay còn lại một cách tàn nhẫn. Hắn ta rên la khó khăn, giờ thì đã liệt hai tay, không thể cứu chữa

_Mày dám đụng tới bạn tao, tao ày sống không bằng chết, Nói, là ai, tao còn tha – Ánh mắt và lời nói của Violet lạnh sởn óc, như vậy cũng đủ làm tên đó nhồi tim mà chết. Vung gậy đập mạnh vào chân con người đang tàn tạ trên đất một lực đủ để hắn liệt suốt đời, người không ra người, ma không ra ma, máu me không nhiều nhưng xương cốt nội tạng vỡ vụn

_Là...Ngân...Kiều – Hắn ta đành phải khai. Hay lắm, đã chịu nói ra. Giờ thì không còn giá trị nữa. Giờ cao cái gậy trong tay, tập trung hết sự tức giận, phần nộ Violet toan sẽ đập thẳng vào đầu tên ngu xuẩn này. Đang vút tay trên không trung thì có một bàn tay nắm cổ tay nàng lại, nhưng lực quá mạnh, kèm theo quán tính thì phải có điểm dừng cho cây gậy mới thôi. Violet có đè nén sức mạnh mình xuống nhiều nhất có thể. Cuối cùng cũng có, nhưng không phải đầu tên dưới đất mà là.....Là vai Wind.....Mặc dù sức nam nhân cũng không thể chịu thấu cái đánh này. Wind ôm bả vai đau buốt, khụy xuống. Vút vội cây gậy xuống, Violet chạy đến đỡ lấy anh, bực dọc trách móc:

_Anh làm gì vậy? Tôi đang xử hắn thì liên can gì đến anh

_Hắn khai rồi, đừng giết. Tôi không muốn cô giết người đâu – Wind vẫn cười dịu dàng

_Đừng xuất hiện trước mặt tôi – Violet cảnh cáo mấy tên đang đau đớn trên mặt đất. Hừ, nếu còn mạng rời khỏi đây thì có cho vàng cũng không dám bén mảng đến.

_Xong chưa? Gọn gàng chứ? – Từ ngoài có một tốp nữa sinh bước vào, ai nấy cũng mang vẻ mặt thích thú, ngạo mạn. Thì ra là đám gây chuyện với 3 nàng hằng ngày đây. Tiếng nói ngạo nghễ, đắc thắng phát ra từ một cô gái đi đầu.

_Chắc đây là bạn Ngân Kiều – Narcissus đi tới kèm giọng ngây thơ chào hỏi.

_Hả? Sao...sao? Mấy cô...mấy tên này...các anh hot-boy cũng...? – Thấy cảnh tượng trước mắt, Ngân Kiều cứng ngắt cuốn họng, nói không được trọn chữ

__Cô đừng giả điên. Cô kêu người xử chúng tôi mà. Đáng khinh – William tức tối, chính Ngân Kiều đã hại Rose ra nông nổi thế này

__Em không có, không có – Ngân Kiều không hiểu chút gì, chỉ biết chối tội

__Không có? đừng diễn nữa. Chính mấy tên tay sai của cô đã khai thì không có sao? – Dylan giọng khinh khỉnh

__Không, em chỉ muốn dạy dỗ 3 con hồ ly tinh này thôi, hoàn toàn không muốn làm tổn thương mấy anh đâu – Lâm Tiên vội vàng bước ra giải thích

__Nực cười, hồ ly tinh là các cô đấy. 3 người họ đã nhẫn nhịn các cô bao nhiêu lần mà các cô còn làm như vậy – William nhìn Rose chua xót, càng nóng giận với đám con gái đó

__Tội nó giả tạo hiền lành để mấy anh để ý đấy. Tội nó không xứng, tội em mới là người cùng tầng lớp với mấy anh – Ngân Kiều nói như oan ức lắm

__Đúng, chúng nó là Cửu vĩ hồ, đừng tin nó nữa, anh phải tin em – Tường Vy cũng nói theo

__Không hơi đâu nói với mấy người, đừng bao giờ bén mảng trước mặt tôi thêm lần nào nữa. Đừng gây tổn hại cho 3 người họ. Rõ chưa? – Dylan chỉ tay về Ngân Kiều, lớn tiếng đe dọa

__Về - Violet không muốn cãi nhau nữa, dìu Wind đi trước. William cũng bế Rose lên đi luôn, Dylan và Narcissus cũng trở về

14. Chương 14

. CHAP FOURTEEN ._|.|_.

Nơi căn phòng có gam chủ đạo là hồng, cùng sự yên bình của cánh hoa hồng đang đua trong nắng...

__Haizzzz, cô bị gì thế hả? Chán sống hay sao mà đỡ giúp tôi phát đó – William cứ cằn nhằn liên tục từ nãy giờ. Tay vẫn dịu dàng, thật dịu dàng bôi thuốc cho Rose, chỉ sợ nàng lại đau. Nếu vậy, chính anh lại càng đau hơn

__Thôi nha. Tốt bụng giúp anh, mà nãy giờ cứ bị anh sỉ vả hoài là sao? – Rose tỏ vẻ khó chịu, quay mặt ra phía cửa sổ

__Thôi, xin lỗi. Được chưa? Mà sao cô lại đỡ cú đánh đó dùm tôi. Nếu tôi có bị trúng phát đó thì ít nhất tôi cũng là đàn ông con trai, sẽ không nghiêm trọng. Còn cô, con gái, lỡ như cô bị gì thì tôi phải làm sao đây hả? – William nhìn sâu vào ánh mắt đó-ánh mắt của người đã dám quên mọi thứ để cứu anh không một chút suy nghĩ cho bản thân-một ánh mắt đẹp nhưng rất phức tạp, không thể hiểu được. “Tại sao em lại làm vậy, em mà có mệnh hệ gì thì anh sẽ hối hận cả đời”

__Không biết nữa...Chắc tôi thích để anh nợ tôi. Bác sĩ nói tôi có nội lực tốt nên không sao cả, chỉ cần ngồi yên, không đi đứng nhiều sẽ nhanh chóng lành lại bình thường mà – Rose vui vẻ tươi cười

__May là lần này không nghiêm trọng lắm. Nhớ. Lần sau không được làm chuyện đại dốt như vậy nữa. Nghe chưa? – William nhấn giọng, buộc Rose phải gật đầu đồng ý

__Mà sao lúc đó, cô lại gọi tôi là Tường, bình thường cô hay gọi là William mà? – Anh cười thật khác lạ, rất khó hiểu nhưng dĩ nhiên vẫn đẹp đến xao lòng. “Ừ nhỉ, sao mình gọi vậy ta??Không lẽ.....mà nghĩ lại sao mình lo chuyện bao đồng thế nhợ???Hắn ta có bị gì thì đâu liên quan gì tới mình....Không lẽ...”, Rose cố tìm hiểu suy nghĩ của chính mình và liên tục “không lẽ...”. Không lẽ gì chứ, đó là phản xạ đấy. Rose gọi “Tường” sau đó phóng vào đỡ cú đánh đó cho anh chứng tỏ William rất quan trọng với cô, thì phải?!!!

__Ờ, kêu vậy nhanh hơn không. Gọi “William” xong anh chết mất tiêu rồi – Sau một hồi vận dụng hết tốc lực của não bộ thì Rose đưa ra một lí do siêu củ chuối, cực ấu trĩ. William không khỏi bật cười.

__Cô gọi vậy hay lắm, cứ gọi thế. Tôi thích

_Anh thích kệ anh. Mà xem ra tôi cứu anh 2 mạng rồi đấy nhé, phải đền đáp gì xứng đáng chứ - Nàng lại bày gương mặt trẻ con đáng yêu ra rồi. Làm sao bây giờ, khiến anh bối rối cười ngây ngốc.

_Được thôi. Nhắm mắt vô đi

_Chi? Không nhắm đâu – Rose ngổ ngược cãi lại

_Quả, nhắm mắt lại tôi đưa cho – William dụ dỗ.....Rose cũng ngoan ngoãn nhắm mắt lại

_OK, không hé mắt nha... - Vừa nói xong, 1s, 2s,...Đâu, quả trên tay đâu??? Rose chỉ muốn mở miệng để đòi lại công bằng...hình như không được. Có cái gì đó mềm mại, nóng ấm, ướt át đang cố định môi cô lại. Chuyện gì thế này. Một bàn tay đặt sau gáy cô, rất chủ động điều khiển những cái nghiêng đầu, xoay mạnh. Lại xuất hiện một vật thể lạ trong khoang miệng nàng, bá đạo hết mức, chiếm chủ quyền hoàn toàn. Sau một hồi bị đôi môi ấy dẫn dụ đến lạc hướng thì cuối cùng Rose cũng nhận thức được việc đang xảy ra với mình. Dùng hết sức lực và lí trí còn lại truyền đến bàn tay đầy mạnh mẽ gần như đè nghẹt thở mình.

_AAAAA!!!!Đê tiện, dám cưỡng hôn tôi hả. Cút, ra khỏi phòng tôi ngay.... – Hít một ngụm khí để điều hòa lại hoạt động não bộ. Cô chớp lấy toàn bộ gối, mền, thú bông trên giường mà chọi mà ném vào tên sắc lang. William còn tỏ vẻ thích thú ra mặt, cười thỏa mãn thành tiếng nhưng cũng không quên căn dặn

_Ngủ sớm đi. Đừng có xuống giường đi lại đấy biết chưa? Có gì kêu người làm hoặc kêu tôi. Good night – William ra khỏi cửa, Rose vẫn tiếp tục lằm bằm chửi bới. Nhưng thật sự phải nói, nơi bờ môi, cuốn họng, toàn thân đều cảm nhận được một vị ngọt ngào khó tả; trái tim cũng dâng lên một cảm xúc xuyến xao, rung động. Không ngờ, đêm đó cả 2 đều ngủ rất ngon và có những giấc mơ đẹp

_Nè, thuốc đấy. Nhớ bôi vào – Đặt khay thuốc lên bàn, Violet quay đầu ra ngoài luôn

_Ô nè. Tôi bị vậy côỡ để tôi tự làm sao? – Wind nằm bất động trên giường như thể không còn sức lực gì

_Không rảnh – Violet lạnh nhạt không quay đầu lại

_Tôi không tự làm được, thế thì để nguyên vết thương như vậy. Không cần lành lại nữa – Wind cũng dùng giọng lạnh lẽo bất cần như đúng bản chất

_Coi như tôi sợ anh – Violet lắc đầu, đành quay lại chỗ khay thuốc, vừ chuẩn bị bông gòn, thuốc bôi và một số thứ khác, vừa nói khuôn mặt vẫn lạnh như băng

_Tôi chuẩn bị xong rồi anh tự xử thuốc ỳnh đi – Thừa biết Violet ngại cái gì, dù sao “nam nữ thụ thụ bất thân”

_Không được. Do cô đánh tôi mà, phải chịu trách nhiệm chứ -Wind kiên quyết không để Violet trốn vụ này

_Nhưng mà...- Violet đưa mắt về chỗ Wind đang nằm thì câu nói đã bị đông cứng lại, không thể bật ra lời nào nữa. Violet đỏ mặt, trở ra như tượng. Kỉ bằng hà Violet mà lại thế này sao, lạ không thể tưởng. Ạch, thì ra Wind đã ngồi dậy dựa lưng vào thành giường và.....cởi phăng cái áo sơ mi ra vứt sang một bên mất tiêu, tay chỉ chỉ vào bả vai bên phải ý muốn nói nàng phải bôi thuốc cho anh ấy mà. Wind đã để lộ cơ thể trần đầy nam tính, không thể chuẩn hơn. Bất cứ ai nhìn thấy đều có thể lẫn đường ra chết không kịp trăn trối, Violet trước giờ vô cảm với mọi thứ xung quanh còn không thoát khỏi mà ừng hồng gương mặt. Thật, càng thêm xinh nha! Wind không cưỡng lại ánh mắt cứ ngây dại mà ngẩng nhìn thái độ có 1-0-2 đó. Violet không hổ danh Băng tuyết ngàn năm của mình, chỉ thoáng bối rối chốc lát, rồi ngay lập tức thu lại khuôn mặt lạnh đậm hết mức thường nhật, buông một câu buốt lạnh sống lưng

_Khùng, tự làm đi. Không rảnh – Quay lưng đi thẳng ra ngoài

_AAAA – Wind theo thói quen, dùng bên tay thuận mà núm bàn tay nhỏ nhắn của nàng lại, không muốn cho nàng rời khỏi chút nào. Vô tình lại động đến vết thương, đau buốt kinh não không thôi. Nghe thấy tiếng rên la đau đớn ấy, liền quay đầu lại nhìn

_Nè, làm gì vậy? Có sao không? – Violet hấp tấp chạy đến đỡ lấy anh ngồi tựa lại vào giường

_Đau... - Anh thấy vẻ lo lắng của nàng thì sượng run người, nhướn miệng cười thật hạnh phúc. Rồi lại càng cố tình than vãn hơn để nàng tiếp tục quan tâm mình: “Không ngờ em lại ân cần quan tâm anh như vậy, đúng thật rồi!!”

_Đau à, ai bảo yếu mà khoái dùng sức – Violet sầm soi chỗ bầm tím ở vai Wind mà miệng liên tục trách móc, nhưng giọng điệu của nàng vẫn lạnh hơn băng. Gần như đó là bản chất

_Không sao, tôi tự bôi thuốc là được, không cần ai giúp đâu – Wind vẫn duy trì nụ cười trên môi, nói

_Thôi được rồi, để tôi – Violet cầm lấy lọ thuốc, ngồi lên giường phía đối diện với anh. Từng ngón tay thon dài quyến rũ cứ nhẹ nhàng, dịu dàng hết mức lướt trên da thịt anh, từ bả vai đến gần tận ngực. Wind cứ chăm chú nhìn, hết nhìn những ngón tay thon thả, xinh đẹp trên người mình rồi đến khuôn mặt hấp dẫn từng milimet. Càng ngày cơ thể anh trở nên nóng ran, khó chịu, mặt mũi đỏ bừng. Cổ trằn tĩnh bản thân không được tiếp tục nghĩ bậy bạ nữa

_Cô là con gái mà sao đánh tôi mạnh tay kinh khủng, bầm tím hết trơn – Wind nói để tự quên đi cảm giác cuồng loạn trong mình

_Tôi đã cố kìm *** sức mạnh hết mức rồi đấy, chứ không anh chẳng còn mạng ngồi đây than thở đâu. Nhưng...tôi không đánh anh mà là đánh tên kia, tại anh thôi – Violet lạnh nhạt trả lời, vẫn không quên nhiệm vụ của một y tá tận tình.

_Ừ, là do tôi – Wind cũng đành nhún vai nhận tội. Căn phòng lại im lặng, điều này hoàn toàn thuận lợi cho suy nghĩ không mấy đứng đắn trong Wind càng bùng nổ dữ dội, mặc cho sự khắc chế tư tưởng của lí trí. Cũng chỉ vì bàn tay nhỏ nhắn ấy, sao lại dịu dàng nuông chiều trên người anh như vậy, như sợ anh lại đau đớn giống vừa nãy. Mạnh bạo, lạnh lẽo như bình thường có phải tốt hơn không. Lí trí đã thất bại thảm hại, Wind giữ chặt bàn tay trắng trẻo của nàng, đẩy mạnh cho nàng nằm xuống giường, lấy thân thể mình áp chặt lại, chống khuỷu tay hai bên thân hình bé nhỏ. Ý định đã quá rõ ràng. Thái độ của Violet vẫn không một chút biến động, vẫn sắc lạnh như từ nãy đến giờ: “Hắn chắc chắn không dám làm gì, mà có thì dễ lắm sao? Violet này ấn nút cho biến ngay”. Vài giây ngấm nhìn khuôn mặt xinh đẹp ấy đủ làm cho anh điên lên, lập tức cúi xuống để chạm vào bờ môi đỏ mọng đang câu dẫn. Chưa kịp lướt qua đôi môi ấy thì anh đã đau đớn la lên rồi té ngã bên cạnh Violet. Cô hoàn toàn vô tội, chỉ tại Wind cố dùng sức để đưa mình thấp xuống nên động đến vết thương. Violet ngồi dậy, miệng nhếch lên

_Đáng đời – Violet nói lạnh pha chút giễu cợt, tay đỡ Wind nằm lại vào gối, hoàn thành vài bước băng bó cuối cho vết thương, đắp mền lại cho anh rồi....cốc vào trán anh một cái, nhẹ nhàng cười cũng đủ xuất hiện 2 lúm đồng tiền cực yêu

_Đừng cố làm cuồng với tôi, nghe chưa? Ngủ đi, tối tôi gọi dậy ăn cơm – Violet dịu giọng, không hề chửi bới một câu nào, đi thẳng ra ngoài luôn. Cô thừa biết bản chất của đàn ông là vậy. Bỏ lại một đồng suy nghĩ vẩn vơ, phức tạp trong lòng Wind, trái tim anh không thoát khỏi xuyến xao trước hành động dễ thương ấy, môi cười không thể tươi hơn. Như vậy là quá hạnh phúc. Mặc dù quả thực không hiểu sao Violet không hề giận hờn.

Đến bữa tối, dĩ nhiên William phải qua phòng đánh thức Rose dậy và bế bổng nàng xuống phòng ăn, bỏ ngoài tai mọi sự kháng cự. Violet cũng phải gọi Wind dậy

15. Chương 15

(CHAP FIFTEEN)

Ánh sáng từ một căn nhà lớn rọi ra phía đường lớn, nhưng trong cái sáng này là một cuộc nói chuyện âm u của nhiều đứa con gái và một tên con trai thương tích đầy mình

_Thật tức chết mà. Dám đánh người của mình ra nông nổi này – Ngân Kiều đập mạnh tay xuống bàn, tức giận quát lớn

_Quả thật 3 con quỷ ấy giả nai mà. Võ công không hề thua kém “3 anh iu của mình”, vậy mà.... – Lâm Tiên cũng gất lên từng chữ

_Loại nghèo mặt hạ cấp như chúng nó mà dám đánh hs ngay trong trường, không sợ bị đuổi học sao? – Một nhỏ khác

_Ngu, nó lại dựa uy của 3 anh chứ gì – Tường Vy chửi thẳng vào mặt nhỏ vừa nãy

_Tao chưa thấy chúng nó chết thì tao chưa hả dạ. Không đấu bằng sức được thì ta đấu bằng trí...với...từng...đứa..một – Ngân Kiều nhếch khóe môi gian ác

_Đúng, mình nên đánh vào nhược điểm của từng đứa, làm cho nó sống không được chết không xong – Lâm Tiên hiềm ác không kém

_Em thấy chúng ta nên bắt đầu từ con ả tên Thư, nó là đứa tàn độc nhất. Hại thằng đàn em tàn phế, nửa sống nửa chết, lại còn dám đánh cả anh Wind của mấy chị - Thằng giang hồ nhất trường, cũng là tên đã gây sự với Rose theo lời Ngân Kiều, nói

_Đúng rồi. Hôm trước em nghe con nhỏ Tâm với Nhi kêu ả Thư xuống canteen, nhưng ả không chịu. Thế là con Tâm và con Nhi dọa sẽ bắt thần lằn ả bỏ vào người, nghe vậy con ả đó liền hết hồn bật người dậy đi ngay. Em nghĩ nó sợ thần lằn ấy chị - Một nhỏ khác nói năng nhỏ nhẹ lễ phép với Ngân Kiều. Chúng nó chỉ biết tên thường của các nàng thôi, mặc dù lúc Rose đỡ phát đánh cho William mọi người có gọi tên Rose nhưng chắc lúc đó mấy tên nằm la liệt dưới đất cũng chẳng còn đủ minh mẫn để nghe thấy...

_Vậy thì quá tốt. Tao muốn thấy nó phải quỳ lạy dưới chân tao xin tha mạng – Ngân Kiều cười lớn đểu cáng

_Vụ này để em lo – Lâm Tiên hớn hờ nói, cô ả thích Wind nhất, vậy có cơ hội hành hạ Violet sao bỏ qua được. Ngân Kiều gật đầu ưng thuận.

~

Hôm nay, khi học xong, Violet bảo mọi người về trước, mình ở lại có việc bận tí, lát về sau. Sau giờ ra chơi, nàng nhận được bức thư của ai đó: “Giờ về, chờ mày ở tại lớp học của mày. Có chuyện cần bàn” và dĩ nhiên nàng cũng biết đó là của ai...Violet quyết định tự lo vụ này, vì cảm thấy khá hứng thú, không biết bọn họ định giở trò gì, môi nhếch nhẹ lên đầy mê hoặc.

(CHAP FIFTEEN)

Ánh sáng từ một căn nhà lớn rọi ra phía đường lớn, nhưng trong cái sáng này là một cuộc nói chuyện âm u của nhiều đứa con gái và một tên con trai thương tích đầy mình

_Thật tức chết mà. Dám đánh người của mình ra nông nổi này – Ngân Kiều đập mạnh tay xuống bàn, tức giận quát lớn

_Quả thật 3 con quỷ ấy giả nai mà. Vô công không hề thua kém “3 anh iu của mình”, vậy mà.... – Lâm Tiên cũng gât lên từng chữ

_Loại nghèo mặt hạ cấp như chúng nó mà dám đánh hs ngay trong trường, không sợ bị đuổi học sao? – Một nhỏ khác

_Ngu, nó lại dựa uy của 3 anh chứ gì – Tường Vy chửi thẳng vào mặt nhỏ vừa nãy

_Tao chưa thấy chúng nó chết thì tao chưa hả dạ. Không đấu bằng sức được thì ta đấu bằng trí...với...từng...đứa..một – Ngân Kiều nhếch khóe môi gian ác

_Đúng, mình nên đánh vào nhược điểm của từng đứa, làm cho nó sống không được chết không xong – Lâm Tiên hiềm ác không kém

_Em thấy chúng ta nên bắt đầu từ con ả tên Thư, nó là đứa tàn độc nhất. Hại thằng đàn em tàn phế, nửa sống nửa chết, lại còn dám đánh cả anh Wind của mấy chị - Thằng giang hồ nhất trường, cũng là tên đã gây sự với Rose theo lời Ngân Kiều, nói

_Đúng rồi. Hôm trước em nghe con nhỏ Tâm với Nhi kêu ả Thư xuống canteen, nhưng ả không chịu. Thế là con Tâm và con Nhi dọa sẽ bắt thần lằn ả bỏ vào người, nghe vậy con ả đó liền hết hồn bật người dậy đi ngay. Em nghĩ nó sợ thần lằn ấy chị - Một nhỏ khác nói năng nhỏ nhẹ lễ phép với Ngân Kiều. Chúng nó chỉ

biết tên thường của các nàng thôi, mặc dù lúc Rose đỡ phát đánh cho William mọi người có gọi tên Rose nhưng chắc lúc đó mấy tên nằm la liệt dưới đất cũng chẳng còn đủ minh mẫn để nghe thấy...

_Vậy thì quá tốt. Tao muốn thấy nó phải quỳ lạy dưới chân tao xin tha mạng – Ngân Kiều cười lớn đểu cáng

_Vụ này để em lo – Lâm Tiên hớn hờ nói, cô ả thích Wind nhất, vậy có cơ hội hành hạ Violet sao bỏ qua được. Ngân Kiều gật đầu ưng thuận.

~

Hôm nay, khi học xong, Violet bảo mọi người về trước, mình ở lại có việc bận tí, lát về sau. Sau giờ ra chơi, nàng nhận được bức thư của ai đó: “Giờ về, chờ mày ở tại lớp học của mày. Có chuyện cần bàn” và dĩ nhiên nàng cũng biết đó là của ai... Violet quyết định tự lo vụ này, vì cảm thấy khá hứng thú, không biết bọn họ định giở trò gì, môi nhếch nhẹ lên đầy mê hoặc.

CHAP FIFTEEN(CONT)

Sân trường không còn bóng người, đã về hết rồi, Violet mới bước vào lớp. Lâm Tiên cùng mấy đứa con gái nữa đứng khoanh tay trước ngực chờ sẵn, mặt ai cũng ngạo nghễ, đắc chí, nàng đều nhớ rõ mặt từng ả và cả những hành động cùng lời nói mặt hạ, sỉ nhục với 3 nàng. Giương ánh mắt vô cảm về phía mấy ả, khuôn mặt không một chút biến động, lạnh hơn băng, chẳng nói lời nào như một kiểu khinh thường.

_Mày tới rồi, tao không thích vòng vo, tao nói thẳng. Tụi tao chương mắt 3 đứa mày lắm rồi, mày nên buông anh Wind của tao ra và biến mất khỏi trường này càng sớm càng tốt –Lâm Tiên tiến về trước vài bước với giọng điệu ra lệnh. Violet càng hứng thú trên choker ả một trận, hất balo lên vai ngay ngắn, giọng băng tuyết

_Wind và cả 2 tên kia không thuộc quyền sở hữu của mày. Còn nếu tao không đi thì sao, chuyện hôm trước ở sân sau mày biết mà...

_Tao biết chắc là mày sẽ nói vậy nên tao đã chuẩn bị ày một món quà – Lâm Tiên vẫn đầy khí thế. Lập tức mấy ả nãy giờ im thin thít ở sau cũng bước lên, tay ai cũng cầm một bọc ni lông đen, 6,7 bao chứ không ít, bên trong hình như là cái gì đó mềm mềm, liên tục ngọ nguậy. Violet có dự cảm chẳng lành, thoáng chút hoảng sợ nhưng vẫn giữ phong thái lạnh lùng. Cái bọc được mở ra, chốc ngược xuống ngay trước mặt nàng. Hả??? Toàn là thần lằn, con nào con nấy đều đang nằm dưới đất trườn bò, lớn nhỏ trắng đen có đủ. Tiến thoái lưỡng nan, đằng sau cũng có nữa. Mồ hôi toát đầy trên trán, mặt mày xanh mét, tay chân run lên. Quả đúng thật, Violet rất sợ mấy bò sát, nhất là mấy con thần lằn này... “Không được, mình không được sợ. Như vậy là trúng kế, càng làm chúng đắc thắng”, vừa nghĩ thế, Violet nhanh chóng thu hết nỗi kinh hãi vào trong, cả thân người lại toát ra vẻ hàn băng khủng khiếp hơn lúc đầu khiến Lâm Tiên cùng mấy ả kia lạnh tê sống lưng. Nhưng đó chỉ là vẻ ngoài, cố hết sức nàng mới có thể tỏ vẻ bình tĩnh. Thật chất bên trong là nỗi sợ, hoang mang đầy rẫy, đang làm cơ thể nàng trở nên tê buốt, cứng đờ ra không còn thể nhấc chân lên được. Không thể chạy ra khỏi đây, cũng chẳng thể để lộ thái độ sợ sệt để bọn chúng khinh khi, đành đem hết nỗi sợ vào nơi nào đó mà chính cô bây giờ cũng không thể xác định được, vì toàn thân đã mất cảm giác hoàn toàn. Đôi bàn tay nắm thật chặt, ngón cái bấm lấy ngón trỏ, 4 ngón còn lại đang bấm mạnh vào lòng bàn tay. Violet muốn làm mình đau để duy trì trạng thái tỉnh táo và đây cũng là nơi giấu đi nỗi sợ sệt kinh hoàng. Nhìn thấy nàng bất động rất lâu mặc dù thần thái vẫn lạnh lùng nhưng vậy đã quá thành công cho trò hù dọa này, đám Lâm Tiên rút mấy ảnh, điện thoại ra để chụp lại. Không quan tâm, đứng hơn là không thể. Móng tay của cô dài, cứng đang lún dần vào da thịt trắng trẻo, mỏng manh rồi dần xuyên qua lớp da, máu bắt đầu rơm rớm ra. Chẳng còn biết đau là gì, chỉ thấy ngón tay bắt chấp ấn sâu và mạnh vào hơn, từng giọt máu đào đã chảy ra, từng giây trôi qua máu như thấm ướt đôi tay của nàng, nhiều, nhiều hơn, nhiều lắm nhưng điều này không còn quan trọng. Dưới chân, dưới chân mới là điều cô quan tâm bây giờ. 3,4 con thần lằn đang bò lên chân cô một cách từ tốn đến gớm ghiếc, những con còn lại cũng đã tiến rất gần. Một dòng điện chạy khắp người, sợ hãi, sợ hãi tột độ. Cô gần như không đứng vững, cũng như chẳng còn duy trì được gương mặt lạnh như băng được nữa. Bàn tay càng bấm xuống thật thật mạnh để quên đi nỗi kinh hãi của mình. Đám Lâm Tiên vẫn không thôi bấm máy, cười đùa hả hê. Tính bọn chúng sau, giờ cần thoát khỏi đồng bọn sát ghê tởm này. Chợt trong đầu Violet lúc này xuất hiện hình ảnh một người con trai có thể cho cô sự bình yên, an toàn khi ở cạnh. Cô đã có suy nghĩ phụ thuộc như vậy bao giờ chứ, trước

nay luôn độc lập, khép kín một mình cơ mà....

Cánh cửa lớp bật tung, Lâm Tiên hướng mắt kinh ngạc về phía đó. Violet không thể nhúc nhích được huống chi quay đầu lại nhìn, nhận thức được tiếng bước chân đang tiến tới là hay lắm rồi. Mấy con thằn lằn bị đè bẹp dưới đôi chân ấy, ngay sau đó, những con đang sung sướng nằm dài trên chân nàng cũng bị hất phăng ra. Lúc này cô mới thở phào nhẹ nhàng, đưa mắt về người đang đứng cạnh

_Hả? Wind – Thì ra là Wind, Violet hơi bất ngờ thốt lên nhưng yếu ớt, không đủ sức. Đúng là ông trời hiểu lòng người, cô vừa nghĩ đến Wind thì lập tức anh xuất hiện. Anh chỉ quay sang mỉm cười thật hiền, vòng tay qua eo, kéo ghì nàng lại gần mình để tựa vào rồi ném ánh nhìn bén ngót chứa đầy sự khó chịu, tức giận về phía mấy ả đang đứng như mọc rễ. Anh giật lấy máy chụp hình, đt trên tay bọn ả, mạnh bạo ném xuống đất, tát thẳng một cái đau điếng vào mặt ả Lâm Tiên...Cái đánh chứa toàn bộ sự phẫn nộ khủng khiếp...

_Cầm đưng đến người con gái của tôi – Nói rồi Wind bế Violet lên đi ra ngoài....

_Bỏ tôi xuống, anh đang bị thương mà – Nàng cố vùng ra, chỉ trong cái chớp mắt, ngữ điệu lại chứa hàn khí như thường dù câu nói đó là quan tâm

_Không. Tôi không sao. Nếu sợ đừng che giấu, cứ khóc đi. Giờ chỉ có chúng ta thôi – Anh cười thật dịu, tiếp tục bế nàng đi. Vài giọt nước mắt đang rơi ra từ khóe mắt như viên pha lê quý giá, lấp lánh trong nắng. Thật sự cô đã rất sợ nhưng không được quyền khóc. Bây giờ, chỉ trong vòng tay này, cô trở nên mềm yếu. Khóc nhẹ nhàng, tiếng nấc cũng không có, từ từ quên dần trong giấc ngủ. Nhìn người con gái này im lặng thiếp đi, Wind đi chậm lại hơn, trong lòng chua xót vô cùng. “Tại sao vậy, là vì mình sao?”, “Em đã chịu mệt mỏi vì anh sao?”, “Em lại rất yếu đuối, không giống vẻ ngoài lạnh lùng chút nào”,....Anh nâng niu Violet trong tay như sợ nàng sẽ vỡ vụn ra như pha lê, đặt xuống thảm cỏ xanh mát ở sân sau cho nàng tựa vào lòng mình ngủ tiếp. Chợt thấy đôi tay nhuộm đỏ dòng máu và vẫn không thôi chảy thêm. Đau khổ tận xương tủy, Wind nâng nhẹ bàn tay ấy lên, khẽ chạm vào 5 vết móng tay lún sâu đầy máu. Như thấy ai chạm vào vết thương, hơi đau, Violet tỉnh dậy

_Tôi làm cô thức hả? Ngủ đi – Anh áp nhẹ đầu nàng vào lại người mình

_Không sao – Nàng vội rút bàn tay mình về nhưng đã bị nắm chắc lại

_Sao ngốc vậy? Tự nhiên lại làm mình bị thương chứ - Anh xót lòng, vuốt nhẹ bàn tay nhỏ bé đang nằm gọn trong tay mình

_Không gì mà – Cô rút khăn giấy từ balo ra, tự lau máu in

_Đây – Anh giật lấy khăn giấy và tay cô lại, dịu dàng từng cử động mà lau. Một giọt máu loang trên tấm khăn cũng là một nỗi đau đớn loang ra trong lòng anh. Anh không muốn người con gái này bị tổn thương, dù là nhỏ nhất, huống hồ bây giờ....

_Sao không đập cho lũ đó một trận? – Wind hỏi

_Không có sức – Violet cũng thành thật đáp

_Sợ à, sao không chạy ra ngoài?

_Anh cũng biết nói tôi sợ, chưa xui trong đó là may rồi – Violet làm vẻ khó chịu

_Tôi tưởng Violet không biết sợ chứ - Wind cười cười trêu chọc

_Ai mà không biết sợ, vậy cũng nói – Violet hần hộc, bật đầu dậy khỏi vai anh

_Sao sợ dữ vậy? – Anh lại đặt tay vào đôi má hồng hào, áp xuống người mình

_Từ nhỏ đã sợ rồi, lạ lắm sao? – Violet vẫn ngoan ngoãn tựa vào anh, tay cứ để cho anh chăm sóc. Wind lắc đầu, duy trì nụ cười dịu dàng, yêu thương

_Bộ anh không sợ gì sao? – Nàng hướng mắt lên, chờ xem câu hỏi. Hàn khí trong ngữ điệu như tiêu tán hết khi được anh ân cần chăm sóc.

_Không – Ngừng một lát – Mà có đấy...

_Cái gì? – Violet tò mò

_Cô – Wind đáp gọn lỏn

_Tôi? Tôi đáng sợ vậy sao? – Violet ngây thơ, ngược dẫy đối diện với anh. Một lần nữa, anh đưa nàng về trạng thái ngoan ngoãn như mèo con trong lòng ngực mình

_Là tôi sợ cô thế này – cầm đôi tay trắng nõn nâng lên – Sợ cô bị đau, bị tổn thương, sợ cô khóc lóc, buồn bã. Tôi nói rồi, chỉ muốn thấy cô cười vui vẻ thôi.....

16. Chương 16

• (CHAP SIXTEEN) •

_Tức quá mà!!Định nhịn cho chúng sống trong trường thêm vài ngày, ai ngờ không biết yên phận – Rose quát lớn, ai nấy trong nhà đều khiếp sợ, biết rằng cô đang tức giận ghê gớm

_Đúng là bọn yêu tinh mà, hại Violet ra thế này. Thật điên quá mà – Narcissus cũng chưa xót nhìn bàn tay đầy vết bấu, gương mặt hơi bệch thì hét âm lên

_Ngày mai, không để bọn nó trong trường nữa – Rose đập mạnh tay xuống bàn rồi đi thẳng lên phòng luôn, Narcissus và Violet cũng theo

_..... – 3 chàng không biết nói gì luôn

~~*~*~*

Loa...loa...loa....xin thông báo với hs toàn DHS. Danh sách các hs bị kỉ luật vì hành vi trực tiếp và gián tiếp tổ chức đánh nhau đã được đưa lên bảng thông báo của trường. Và hình thức kỉ luật làĐUỔI HỌC VĨNH VIỄN.....4 chữ cuối như cái dao cắt phập đứt mọi suy nghĩ, hành động của hs trong trường. Riêng đám Ngân Kiều cười rộ thỏa mãn

_Lên coi tên 3 ả hổ ly đỏ vinh hạnh xuất hiện trên đầu bảng thông báo thôi...

“HẢ????????????SAO...????”, hs đang bu đen ở bảng thông báo xem danh sách. Trong đó không hề xuất hiện tên của 3 chàng, càng không có tên 3 cô mà thay vào đó là

1/Tổng Ngân Kiều

2/Lâm Tiên

3/Huỳnh Tường Vy

4/.....

Toàn bộ hs tham gia dù có trực tiếp ra mặt hay không cũng đều được nêu tên rõ ràng giấy trắng mực đen, không sót 1 người. Trên đó còn có con dấu xác nhận của DHS nữa

_KHÔNG THỂ NHƯ VẬY ĐƯỢC.... – 3 nhân vật đứng đầu danh sách rống lên, không ngừng dụi mắt

_Phải tìm chú hỏi rõ mới được – Hóa ra Lâm Tiên là cháu ruột của ông hiệu trưởng, vì vậy mới dám lộng hành, coi trời bằng vung. Vừa lên tới thì thấy trong phòng có một người đàn ông trung niên ngồi vào ghế HT, hoàn toàn lạ lẫm

_Ông là ai? – Ngân Kiều hỏi

_Hiệu trưởng mới, ông Lâm-tức hiệu trưởng cũ đã bị 3 vị chủ tịch DHS đuổi việc vì dung túng cho hs kết bè đánh nhau, cậy quyền lực...

_3 vị chủ tịch? Ai? – Ngân Kiều hét âm lên. Ông thầy hiệu trưởng không thèm để tâm, đi ra sân tập trung tất cả hs

0—0—0—0—0

__Toàn thể hs DHS tập trung. Tôi là hiệu trưởng mới của trường, được điều đến để thay cho hiệu trưởng cũ. Như các em đã biết, DHS là trường học hàng đầu thế giới về mọi mặt, do 3 tập đoàn quyền lực nhất TG lập ra: Nguyễn Châu, C.W, Alpha. Bây giờ, xin mời 3 vị chủ tịch hệ thống DHS ở châu Á cũng như 3 vị tiểu thư của 3 tập đoàn danh tiếng trên có đôi điều thông báo với toàn hs – Nhìn sơ qua cũng biết ông thầy mới này rất nghiêm nghị và kỉ luật, từng câu từng chữ đều rất cứng rắn, rắn đe hs. Nói xong, ông ta quay vào, cúi đầu mời 3 vị chủ tịch đáng kính mà ông vừa nhắc tới. Sắc mặt hs tái mét, không biết chủ tịch là ai, hôm nay lại trực tiếp đến đây mà còn biết rất rõ tình hình trong trường...Chỉ có trời mới biết....

Ách.....Hs trong trường, từ đầu chí cuối, cả trai lẫn gái, phải nói sao đây....?!Tất cả đều như lần đầu xuống đất, trông mắt trợn ngược, tay chân cứng đờ, thùy não đứt đôi, não bộ đình trệ,...Trước mắt là gì kia?!3 cô gái trạc tuổi hs trong trường, đi đứng kiêu hãnh, tự tin, dung mạo không gọi là xinh đẹp mà là quá quá xinh đẹp, ăn mặc quý phái. Quả không hổ danh chủ tịch DHS, không hề tầm thường. Khoan đã.....sau một hồi chiêm ngấm và nhận xét tẩm tặc thì mới nhận thức ra điều gì đó...Đây không phải là....”Thanh Tâm, Song Nhi và Bảo Thư sao?””, cả trường hét ầm lên. 3 chàng này giờ ngồi dưới chứng kiến cũng chết lặng, không còn sức hét toán lên như vậy. Không làm được, hay sao???Cổ dụi mắt nhiều lần, hỏi đứa bạn bên cạnh để xác nhận...Phải từ từ thích ứng, đó là sự thật sờ sờ trước mắt.

__Xin chào các bạn. Tin chắc mọi người không lạ gì tụi mình rồi – Dĩ nhiên, sau cả chục trận bị ức hiếp thì ai mà không biết chứ - Hôm nay, tôi tới DHS ở Việt Nam với tư cách là những chủ tịch đứng đầu hệ thống DHS ở Châu Á để xử lí tất cả hs, giáo viên vi phạm kỉ luật nhà trường. Tất cả...không...sót...một...người – Rose cầm mic, ngữ điệu rắn rỏi đúng nghĩa một chủ tịch uy quyền. William cố căng mắt ra chứng kiến một Rose khác hẳn, khác xa thường ngày. Ông hiệu trưởng và cả con dấu nữa, nếu không có, thật không dám tin 3 nàng là chủ tịch DHS

__Đặc biệt là 3 nữ sinh đứng sau mọi chuyện, cậy quyền ỷ thế, không coi ai ra gì, giở trò dơ bẩn, dè tiện. Những hs như thế hoàn toàn không có tư cách là hs, huống hồ chỉ là hs của DHS nổi tiếng toàn cầu – Narcissus cũng chẳng còn ngây thơ, hoạt bát nữa, thay vào đó là một chủ tịch Narcissus đầy kiêu hãnh, giọng nói kiên quyết, sắt đá. Ánh mắt đánh về phía 3 ả Ngân Kiều, Lâm Tiên, Tường Vy đang co rúm, mồ hôi toát như tắm, mặt mày như cắt, phải gọi là vô cùng thảm hại.

__Như thầy hiệu trưởng đã nói, tất cả hs có tên trong danh sách ngày mai không được phép tới trường, cũng như tất cả các trường học khác, vĩnh viễn. Từ nay, thay cho số hs đó, chúng tôi đã tìm ra một lượng hs khác, đều đã được test kĩ lưỡng về cả học lực và đạo đức, rất xứng đáng vào học DHS. Tất nhiên, DHS là bộ mặt giáo dục toàn cầu nên hs phải đạt tiêu chuẩn cao nhất, vì vậy những ai không đạt tiêu chuẩn thì không được quyền là hs DHS – Xem ra Violet lại là người không thay đổi nhất, lời nói ra vẫn lạnh nhạt như đồng cứng người nghe, vẫn luôn mang đầy quyền thế, khiến ai cũng ngoan ngoãn nghe theo. Ít nhất Wind còn nhận thức đây là Violet của anh. Cậu nói Violet vừa dứt, hàng chục hàng trăm tiếng đt reo lên đủ kiểu, . Nhìn sắc mặt hài lòng, có chút gian tà, hả hê của 3 chủ tịch kia thì không khỏi lo ngại, chủ nhân của những đt đang đổ chuông đó cảm như không vững. Chợt liếc mắt sang xung quanh. Lạ nha, ai đang run rẩy giữ đt trên tay đều là..người có tên trong danh sách “đen”. Cẩn thận ấn nút nhận cuộc gọi, im lặng lắng nghe, nhanh chóng xám xịt mặt lại, không khác gì người sắp chết. Mà thật, sắp chết. Lập tức, họ ném đi cái “tôi” to đùng của mấy tiểu thư, công tử, quỳ rạp dưới chân 3 chủ tịch cao cao tại thượng. 3 nàng dường như thấu hiểu mọi chuyện, không ăy gì làm ngạc nhiên vì chính 3 nàng đã sắp đặt trò này.

__Chủ tịch, tôi biết tôi sai rồi. 3 vị rộng rãi bỏ qua, xin đừng tàn phá công ti nhà tôi – Ngân Kiều khóc xước mướt

__Đúng đó. Các chủ tịch xin khoan dung bỏ qua cho, chúng tôi sai rồi. Xin đừng rút vốn ra khỏi công ti ba tôi, xin các chủ tịch – Vừa nói, Tường Vy không ngừng tát vào mặt mình

__Muốn chúng tôi làm gì cũng được cả, xin đừng hủy hoại cơ đồ gia đình gây dựng bao năm, xin đừng đuổi chú tôi – Lâm Tiên cũng đầm đìa nước mắt, liên tục dập đầu xuống đất. Thì ra, cuộc gọi vừa rồi là gia đình báo tin phá sản, các tập đoàn lớn hậu thuẫn cũng như các cổ đông đồng thời rút cổ phần ra hết sạch. Và dĩ nhiên, làm được điều đó chỉ có thể là lệnh của 3 tập đoàn lớn nhất trong giới kinh doanh TG, dưới sự giật dây của các vị tiểu thư

_Cứ tiếp tục quỳ ở đây đi, khi nào chúng tôi hài lòng thì mới mong suy nghĩ lại... - Rose nói, quay mặt bỏ đi luôn. Chưa đi được mấy bước thì 3 nàng đã bị 3 chàng “bắt cóc” gọn lẹ, kéo tuột ra sân sau

_Thật không? - William nhìn thẳng vào Rose, đặt một câu hỏi khó hiểu

_Thật cái gì? - Rose giả ngây

_3 người là chủ tịch DHS ở Châu á? - William hỏi rõ

_Ừ, lạ lắm sao? - Rose thản nhiên

_Thật hả? - Dylan cố đính chính lại

_Không giống? - Violet chỉ cần một câu là đủ khẳng định

_Vậy trước giờ là cố tình nhần nhện để dụ bọn chúng ra mặt sao? - Wind đã thông suốt được “âm mưu” của 3 nàng

_Không sai. Không giận chứ? - Sau chuyện hôm qua, Violet có dịu dàng hơn một chút, nhưng là một chút so với kỉ băng hà thôi

_Không - cả 3 đồng thanh. Có gì giận được chứ. Dù nói khách quan là mình vừa bị lợi dụng, nhưng không hoàn toàn là xấu. Có ai được bảo vệ, chăm sóc người mình yêu mà không vui

_Vậy thì tốt, lên phòng hiệu trưởng bàn chuyện trước - 6 đứa kéo nhau lên phòng hiệu trưởng. Khi đi qua sân trước thì lại cười một trận đau bụng, cả đám Ngân Kiều vẫn còn quỳ và không ngừng khóc lóc cầu xin. Muộn rồi...Tất nhiên, đâu nhẹ như vậy, bọn chúng phải chịu hành hạ hơn vậy nữa

17. Chương 17

⌘(‘×[⌘ (CHAP SEVENTEEN) ⌘]×´)⌘ · ·

_Xin chủ tịch, hãy cho tôi một cơ hội, xin ngài đó - Ngân Kiều quỳ lết tới trước mặt Rose, than khóc xin xỏ

_Làm ơn, hãy cho chúng tôi lối thoát. Tôi biết mình sai rồi - Lâm Tiên nấc lên từng tiếng. Hừ, mấy giọt nước mắt cá sấu, chỉ khóc cho 4 chữ “Thiên Kim Tiểu Thư” của mình thôi.

_Được rồi. Dù sao cũng từng là bạn học. Tôi sẽ mở ọi người một đường sống - Rose đỡ Ngân Kiều dậy. Chẳng ai dám tin vào mắt mình, thật sự 3 vị chủ tịch bỏ qua sao? Ngân Kiều rít rít cảm ơn không thôi

_Tôi cũng không phải nhỏ mọn. Ngày mai, sau giờ học, tất cả hãy đến khu đất trống ở cuối con đường này - Narcissus gạt đầu, chỉ tay về phía cuối đường. Cả đám lần 3 chàng cứ đứng nhìn khu đất rộng trống không theo hướng tay Narcissus mà ngây ngốc. 3 nàng định làm gì chứ

_Được, được - Ngân Kiều gạt đầu liên hồi. Không cần biết 3 nàng đang suy tính gì chỉ cần biết có cơ hội chuộc tội, khôi phục lại tập đoàn nhà mình là đồng ý ngay

_Mỗi người nhớ mang theo một thứ...1 cây dao - “Cây dao”, chưa cầm trong tay thì nó đã đâm sâu vào mạch máu người nghe, cộng thêm ngữ khí băng giá đến rợn sống lưng của Violet thì quả là lời đe dọa “nhẹ nhàng”. Rõ ràng là có chuyện, lành ít dữ nhiều. Chưa kịp phản ứng thì 3 nàng đã kéo các chàng lên chiếc limousine bóng nhoáng chờ bên đường. Những gì đám người đó gây ra, 3 nàng sẽ trả đủ, tàn nhẫn hơn, thủ đoạn hơn. Nghe có vẻ hơi ác độc, nhưng không có lửa sao có khói. 3 chàng cũng chẳng nói năng gì, chỉ im lặng chờ xem kịch hay mang tên “Trả giá” do chính 3 cô gái trông có vẻ hiền lành kia làm đạo diễn, kiêm nữ diễn viên chính, sẽ rất đáng xem. Vả lại, nếu có muốn ngăn cản thì cũng không được, tính các nàng biết rõ “đã quyết không đổi”.

==.=.=.=.=.=.

RENG...RENG....RENG, tiếng chuông hết giờ học buổi chiều. Sau khi 3 vị chủ tịch của chúng ta cải cách toàn bộ, hôm nay, DHS khả quan lên hẳn, chẳng còn om sòm tiếng la hét, khinh miệt, cãi nhau, hs mới

chuyển tới và cả hs cũ đều hiền ngoan, an phận đặc biệt là vô cùng sợ hãi, kính trọng 3 hs-3 vị chủ tịch. DHS trở về quy củ nghiêm ngặt

_Oáp...thích tiếng chuông này nhất. Chỉ muốn lập tức đến “chỗ hẹn” – Rose tươi rói

_Cô định làm gì bọn nó? – William tò mò hỏi

_Bí mật – Rose chu môi, nháy mắt tinh nghịch, đáng yêu thật

_Sợ cô luôn – William ngọt ngào đưa tay vuốt nhẹ mí mắt trắng mềm, mỏng manh của nàng như một thói quen, một hành động yêu thương dành cho người mình yêu.

Khu đất trống, một cuộc vui sắp xảy ra....Đám Ngân Kiều đã đến đông đủ, không thiếu một tên, và đang xôn xao, nhìn trước ngó sau một cách e dè, sợ sệt

_Rõ ràng hôm qua làm gì có bước tường này chứ? – Tường Vy lo lắng chỉ vài bước tường được trát xi- măng ngăn dọc khu đất rộng thành như căn nhà không nóc, trông rất kiên cố và....cực kì nguy hiểm. “căn nhà” này có một cái cửa sắt được khóa chặt, chắc chắn không phải ai đó mua đất xây nhà. Bỗng, từ phía xa có 6 con người đang tung ta tung tăng đi đến, nhìn cứ vui như đi chơi hội. Điều này càng đáng lo ngại. Các nàng bước lên một bước, đám người Ngân Kiều run rẩy lùi 2 bước. Nực cười, đám người suốt ngày cứ cậy thế oang oang cái mồm giờ lại run sợ thế này, hài.

_Có đem theo thứ mình cần không? – Câu hỏi đầu tiên của Rose đã nhắc đến cây dao rồi, có vẻ như đây là thứ quan trọng trong buổi gặp mặt hôm nay. Mọi người e dè gật đầu

_Được rồi, chúng ta sẽ cho các bạn đây chơi một trò chơi, thế nào? – Rose tiếp tục nói và đám kia cũng tiếp tục gật đầu

_Trò chơi cực kì đơn giản và rất phù hợp với mọi người. Cần phải chơi hết mình để tự cứu lấy bản thân và cơ đồ gia đình đấy – Narcissus hớn hỏ chen ngang

_Cầm dao lên – Violet lạnh giọng ra lệnh, bọn người Ngân Kiều rầm rập làm theo – Mọi cách, bất kể cào cấu, tát đánh, rạch mặt,...tôi không cần biết. 1h sau, tôi muốn thấy 3 người duy nhất còn có thể đứng vững. Còn nếu như ai đó lỡ tay giết một người thì....e là tôi cần không được luật pháp – Violet nói nhẹ tênh như gió, lạnh hơn băng tuyết, ánh mắt sắc lạnh như ép buộc, không muốn chơi trò này cũng không được. Hực hực, muốn trả thù mà không hề tốn chút sức lực, bắn tay, chỉ giương mắt ra xem chúng nó tự xử nhau, mà lại không để chết người, cao tay quá rồi.

_Nhớ, càng mạnh tay càng tốt, mấy người hiểu mà – Rose giọng toan tính khó lường

Action....trò chơi “thú vị” bắt đầu. Đám vệ sĩ đi theo các nàng, chàng nãy giờ lấy ra 6 cái ghế tựa thoải mái ngồi xuống xen phim và nhàn nhã uống nước. Đúng là đám người hạ cấp, chỉ biết lo thân mình. Vừa nghe lệnh, chúng nó nhào vô nhao như lũ thú hoang đói khát. Chúng điên cuồng lao vào nhau, xem nhau như kẻ thù ngàn kiếp. Bất chấp trai gái cao lớn ra sao, bọn chúng đều phong tới, cào xé, lên gối, nắm đầu vật bình binh xuống đất, cầm dao chém giết chẳng chút e sợ. Máu me, tiếng la hét, rầm rống điên loạn. Nhìn như cuộc chiến của đám dã thú để bảm vùi lấy sự sinh tồn trong vô vọng. Con thú nào càng vô tình, nhẫn tâm thì đó là con thú mạnh nhất và cũng là con đứng đầu mọi chuyện, đáng chết ngàn lần nhất. Và cư nhiên, phải giữ những con thú ấy lại để đùa giỡn, hủy hoại dần dần mới hả dạ. Còn 15p, tình hình thêm hỗn loạn. Còn 5p, chẳng còn mấy người đủ sức đứng dậy

_Hết giờ - Rose xem đồng hồ, búng tay cái tách. Hahahaha, cả bọn 6 người cười đến điên ruột, giờ lại còn buồn cười hơn. Một cảnh tượng không thể bi thảm hơn, người nằm la liệt trên đất, toàn thân đầy máu me, thương tích, vết cào chém, con trai cũng không ngoại lệ. Ai cũng có cả trăm đường rách tứa máu, lộ cả thịt hồng trên cả người, quần áo xé toạc, đau đớn bất tỉnh nhân sự

_Giỏi, 3 bạn rất giỏi – Violet đứng dậy vỗ tay bôm bốp, quả như cô dự đoán, 3 “con thú” bất chấp và thủ đoạn nhất là Ngân kiều, Lâm Tiên và Tường Vy. “Có trò hay nữa rồi”, Violet nhếch mép hài lòng

_Chúng tôi đã làm theo những gì 3 vị nói, xin hãy giúp gia đình chúng tôi – Ngân Kiều lập tức quỳ xuống. Nhục nhã, bình thường chẳng chọc kiêu ngạo, giờ thì quỳ lụy xin xỏ trong bộ dạng tả tơi, bầm dập không hơn gì những đứa thua cuộc ở đất kia

_Chưa, trò chơi còn ở phía sau. Nếu các bạn vượt qua được thì dĩ nhiên, tôi sẽ cho các bạn một ân huệ - Narcissus bước lên, giọng điệu có chút, à không phải là hoàn toàn giả tạo

_Này, một câu chữ rửa, một hành động xúc phạm nào mà bọn chúng đã làm với chúng tôi thì bắt chúng trả bằng 20 đòn roi cùng 1 đốt ngón tay nhé. Nhớ “nhẹ tay” thôi – Rose nói nhỏ vào tai một tên vệ sĩ áo đen bên cạnh, tay chỉ về phía đám người đang rên rỉ đau buốt đến chết đi sống lại dưới đất. Vậy còn hiền quá Còn mình thì có trò khác vui hơn nhiều.

_Được rồi, theo tôi – Violet đi trước, cả 5 người cùng bọn Ngân Kiều theo sau. Nói là đi cho có chút nhân từ, chứ đúng ra thì 3 ả lết còn không nổi, cặp chân nõn nà toàn vết thương nhuộm máu. Trông thật thích thú... Violet đang hướng tới căn nhà không nóc mới xây. Vậy là.... Cô lấy trong túi cái chìa khóa, mở cánh cửa sắt-cách cửa địa ngục.

CHAP SEVENTEEN(CONT)

Thật là, hóa ra đây đều nằm trong kế hoạch của 3 nàng, nhất là căn nhà này. Cũng là do các nàng chuẩn bị.... Phải xem

_À, thấy các bạn cũng mệt rồi, lại rất dơ nữa. Rửa mặt đi – Narcissus chỉ tay vào thao nước để trên bàn gỗ. Ngân Kiều, Lâm Tiên và Tường Vy run rẩy bước lại phía thao nước đưa tay vào hắt nước lên. AAAAAA, 3 ả la rú quần quai

_Gì vậy? Chỉ là nước muối đặc thôi mà. Tiếp – Rose gần chữ cuối. Bọn ả đau đớn làm theo. Từng giọt nước bắn vào như kéo soạt những vết chém dài ngắn trên mặt ra một cách tàn nhẫn, máu lại chảy ròng hơn. Một chút muối hắt, sao da thịt như bị xát mạnh, xót từng tắc thịt đến khóc cũng không nổi. Cứ như vậy, không dám dừng lại cho tới khi nghe “Được rồi” của Violet thì thở phào. Hức mới bắt đầu thôi

_3 anh ra ngoài tí đi – Rose đẩy lưng William cho anh và 2 anh kia ra ngoài hẳn rồi đóng cửa lại

_Giờ đi tắm hen! Cởi đồ ra đi – A! đây là lí do không cho con trai ở lại chứng kiến.

_Nhanh – Violet nói nhẹ tênh nhưng đầy mà lực sai khiến. Chần chừ một lát rồi mấy ả cũng nghe theo. Ha, toàn thân cũng toàn vết chém, cào cấu, quần áo cũng rách tươm.

_Nè, nước được rồi, vào tắm đi – Rose chỉ tay về cái thùng gỗ cao chừng dưới 1m. 3 ả yếu ớt bước tới, vừa đưa chân vào thùng nước thì chúng là đau khổ hét toán lên như bị cắt tiết. Định nhảy ra thì đã bị 3 nàng đẩy hụp vào trong. Nước trong đây bình thường thôi mà, y chang cái nước rửa mặt lúc nãy thôi. ả chỉ biết chấp tay xin tha mạng, bộ dạng này thật đáng chiêm ngưỡng nha

_Thoải ra đi – Sau 15p hả dạ, Narcissus quăng ấ ả 3 cái khăn và 3 bộ đồ

_Uống nước đi – Lần này là Rose tốt bụng thật nha, thấy 3 ả la hét chắc khác nước rồi. Không cần biết, chộp lấy li nước uống hết sạch mà cũng may là không sao.

_Nghe nói mấy người thích hù dọa người khác lắm hả? – Rose đánh mặt lại khi nhớ tới chuyện Violet bị làm tới hoảng sợ, tay chảy đầy máu

_Thử nhe? – Narcissus cũng tức giận không kém, xách cổ Lâm Tiên vào một căn phòng nhỏ chỉ có 4 vách tường và cái cửa sắt kín mít, lần lượt đẩy 2 ả kia vào chung rồi khóa chặt lại. 3 ả không hiểu gì hết, chỉ nghe thấy tiếng búng tay sau đó là tiếng bước chân của ai đó. Đang chưa định hình được gì thì lập tức trên đầu có một bao lớn đổ xuống, ồ ạt một đám rắn rết, nhện, chuột đổ xuống đầu.

_Mấy người đã làm với Violet thế này... - Rose nói. Câu nói cũng chẳng lọt vào tai mấy ả vì đang bận la hét thất thần. Cả đồng con vật ghê tởm vô cùng thoải mái đùa giỡn trên toàn thân, muốn chạy ra cũng không được, chỉ biết đứng chịu trận cùng tru tréo. Sau một hồi không nghe thấy tiếng động nữa thì Rose mới mở cách cửa ra. Hóa ra 3 ả đã sợ đến ngất xỉu. Violet nhờ 3 tên áo đen của mình bế từng ả ra ngoài băng bó.

***_*_*_*_*_

Lâu sau, cả đám kể cả những tên đã bắt tỉnh từ lâu ở ngoài và Ngân Kiều, Lâm Tiên, Tường Vy đã được những người đi theo Rose đặt ngồi trên ghế và sơ cứu vết thương, dần dần cũng tỉnh lại hết

_Đỡ hơn chưa? – Narcissus thâm tình hỏi thăm

_Sao...sao tôi...các ngài...sao? – Ngân Kiều nói lắp bắp như trẻ con, mọi người ai cũng nhìn 3 nàng, đầu óc không ngừng xuất hiện hàng trăm dấu chấm hỏi

_Lúc này mấy cô còn định cho bọn kia 20 đòn cùng 1 đốt tay mà? Giờ lại... - 3 chàng cũng ngô ngố hỏi lại

_Tụi tôi chỉ muốn trừng phạt cái tính kiêu căng, khinh người của mấy người tí thôi. Đùa tí mà, dù có hơi quá tay – Rose cười tươi như hoa, coi như không có gì. Híc...hơi quá tay, phải gọi là quá quá quá tay đi chứ. Làm người ta sống dở chết dở giờ lại xem như không

_Chỉ muốn mấy người tỉnh ra mà bỏ thói xấu thôi – Narcissus cũng vui vẻ nói

_Thôi được rồi, tôi không ép mọi người vô đường cùng đâu. Ngay ngày mai, tôi sẽ cung cấp 50% cổ phần vào lại công ty của gia đình các bạn để nó hoạt động lại bình thường. Còn các bạn thì chuyển tới học trường A. Tôi đã thu xếp ổn thỏa cả rồi – Rose nói xong liền quay đầu đi về

_Nhớ, chúng tôi có thể cho thì dĩ nhiên có thể lấy lại bất cứ lúc nào nếu mấy bạn gỡ thói cũ – Violet lạnh nhạt cảnh cáo rồi quay qua chỗ mấy vệ sĩ – Đem họ vào bệnh viện chăm sóc đàng hoàng.....

_Mong là các bạn biết suy nghĩ. Chúng ta vẫn là bạn – Narcissus mỉm cười và nhận được cái gật đầu và một vài giọt nước mắt của bọn Ngân Kiều. Dù có tàn nhẫn thật, nhưng 3 nàng chỉ muốn những vết tích trên người có thể luôn nhắc nhở họ sống tốt hơn thôi. Yên tâm, Rose đã mời những bác sĩ tốt để giúp họ nhanh chóng lành lại bình thường. Con gái mà, ác tới đâu cũng không gây tổn hại nghiêm trọng cho người khác được

18. Chương 18

_ ◦|∞ CHAP EIGHTEEN ∞|◦ _

Xong xuôi chuyện của DHS, cả đám trở về nhà ngả lưng lên sofa nghỉ ngơi, uống nước. Vừa ngồi không bao lâu thì điện thoại của William reo lên. Cuộc gọi chỉ diễn ra trong vài giây

_Ê, bar Top, 3 nàng diva đến diễn ấy – William hớn hở nói với 2 ông bạn

_Hả? Thật không? – Dylan hét lớn

_Thật. Người quen trong bar vừa gọi báo nè. La thấy ghê – William nhăn mặt, nghiêng người ra sau để tránh âm thanh

_Khi nào? – Wind cũng tỏ vẻ thích thú

_10h hôm nay – William trả lời

_Vậy đi thôi – Dylan định đứng lên thì sực nhớ chuyện gì ngồi xuống lại

_Đi cùng không? – Wind nhỏ nhẹ hỏi

_Đi đâu? – Violet lạnh nhạt hỏi lại. Trong lòng Wind than thầm một tiếng, “Sao em lúc nào cũng vô tình như thế, không ngọt ngào với anh hơn được à”

_Đi bar chứ đâu? – William trả lời thay

_Bar? Làm gì ở đó? – Rose ngậy ngô

_Trời. hình như mấy cô chưa từng đến bar thì phải? – Dylan lắc đầu với độ “lúa” của mấy nàng

_Nói, tới làm gì? – Narcissus

_Tới xem 3 diva sàn nhảy hàng đầu thế giới cho cô mở rộng tầm mắt – Dylan nói

_Mấy anh thích 3 diva gì đó hả? Có gì hay không? – Rose cười cười, quay sang nhìn 2 nhỏ bạn

_Đương nhiên, có ai mà không thích. Là những diva nổi tiếng thế giới, lâu lâu mới xuất hiện mà sao tự nhiên hôm nay lại đến Việt Nam. Nhất định phải xem – William

_Có vẻ anh biết nhiều về họ, nói nghe xem có hứng thú không? – Rose

_Họ là 3 diva của mọi sàn nhảy. Phải gọi là vô cùng vô cùng tuyệt vời. Body cực chuẩn, nhảy cực đẹp, nhưng không một ai biết chút nào về họ, kể cả gương mặt vì lúc nào cũng thấy họ đeo mặt nạ. Nhưng chắc chắn là rất xinh đẹp. Sau khi xong màn diễn thì biến mất không một tung tích – Dylan phán nguyên tràng

_Nghe giống vũ nữ thế? – Narcissus hỏi

_Không, họ chỉ thỉnh thoảng lên sàn như để giải trí. Với lại nghe nói gia thế họ không hề tầm thường, cũng thuộc giới thượng lưu nữa. Thử hỏi tất cả đàn ông nào từng đến bar mà không yêu thích họ chứ - William rất hứng thú khi nói về họ

_Được, vậy đi xem thế nào – Rose cười lớn rồi đem 2 con bạn lên lầu thay đồ

=^=^=^=^=

Chiếc limosine đậu trước Bar Top-bar có quy mô lớn ở . Hôm nay khá đông đúc, đa số toàn các công tử đại gia đến xem màn biểu diễn của 3 diva

_3 anh vào trước tìm chỗ ngồi đi, lát tại tôi vô – Rose nói. William cũng không thèm hỏi lí do, cùng 2 ông bạn vào trước để tìm chỗ tốt xem cho kĩ 3 nàng diva gì đó. Sau đó, ông tài xế cũng bị đuổi ra ngoài xe, 3 nàng đóng hết các lớp cửa kính màu đen của xe lại. Loay hoay trong đó một lúc rồi bước ra với diện mạo hoàn toàn mới, cùng chiếc mặt nạ cực đẹp có một không hai che khuôn mặt khả ái.

Đèn vụt tắt, bar trở nên tối mịt, chỉ nghe toàn tiếng vỗ tay, la huýt của bọn nam nhân mê gái trong quán.

...♪... ...♪. Nhạc vang lên, âm điệu không nhanh không chậm nhưng lại gây hứng thú. Phía sàn nhảy chính xuất hiện một cô gái cơ thể tuyệt mỹ, đeo một cái mặt nạ làm bằng vàng, đính vài viên pha lê lấp lánh che nửa mặt trên, ánh đèn mờ ảo càng thu hút ánh nhìn.

_Sao thấy...quen quen? – Dylan nghi ngờ, cảm giác cô gái trên kia đã gặp ở đâu rồi

_Me too, quen lắm – William cũng nheo mắt trông thật kĩ cô gái đó

_Là...Narcissus thì phải? – Dylan không dám nói ra tên nàng, cứ ấp úng

_Không lẽ... - Cả 3 đồng thanh. Dylan càng nhìn càng tin chắc đó là Narcissus, không khỏi bất ngờ nhưng vẫn tập trung đôi mắt vào cô gái đó. Narcissus thật sự khác hẳn, mặc bộ đầm ống bằng da ngắn đến gối bó sát đường cong thân thể, bên ngoài khoác thêm cái áo khoác ngắn ngang hông. Từng điệu nhảy, từng nét uốn người của nàng làm điên đảo người xem, không nhanh nhưng chậm rãi, nữ tính và cực kì quyến rũ. Không giống chút nào với Narcissus ngày thơ ấu. Từng bước nhảy về sau, chiếc áo khoác từ từ bị buông lỏng, đôi vai trần cùng chiếc cổ cao trắng nõn lộ ra. Đám đàn ông ở dưới la hét, đập bàn, ánh mắt không thôi di chuyển trên khắp cơ thể rồi lại chăm chăm vào phía trên, nơi áo khoác buông ra. Dylan tròn tròng mắt lên, đỏ ngầu. “Hừ, dám làm như vậy trước mặt anh, làm đám người kia thèm thuồng. Vợ muốn làm anh tức chết hả?”...Sau màn làm nóng tốt độ của Narcissus kết thúc, ánh đèn lại tắt, lát sau, âm nhạc lại vang lên. Ánh đèn tím nhạt chiếu xuống một cô gái đang ngồi quyến rũ trên 1 cái ghế cùng chiếc mặt nạ màu tím đơn giản, quanh mắt đính vài viên kim cương làm nổi bật đôi mắt màu tím độc nhất. Tóc xòa tự nhiên, mái kẹp phồng lên

_Violet – Wind mỉm cười nhìn Violet đến say người. Anh cũng tỏ vẻ ưng ý vì nàng mặc cả cái áo măng tô màu xám dài đến gối, rất kín đáo. Dĩ nhiên, anh chẳng muốn ai nhìn Violet cả, trừ mình ra mặc dù biết như vậy là ích kỉ và độc chiếm vả lại anh hiện tại cũng không là gì của nàng cả. Vừa mới nghĩ, Violet cũng chỉ nhảy vài điệu đơn giản trên chiếc ghế thì âm điệu bài hát trở nên mạnh hơn, vài tiếng trống đập, thêm vài ánh đèn chiếu vào Violet làm cô trở nên bừng sáng như một thiên sứ. Dây nơ của cái áo măng tô buộc ngang bụng bị tháo ra, hàng cúc cũng bị tay nàng mở ra từng cái rồi chiếc áo hoàn toàn bị cởi bỏ, Violet tiện tay vứt áo xuống mặc cho đám háo sắc bán mạng giành giật. Bây giờ cô chỉ mặc bộ đầm ống bó sát màu trắng ngắn nửa đùi, không những vậy một bên sườn váy còn xẻ cao, gần như để lộ toàn bộ cặp chân thon dài, nuột nà mà ai nhìn cũng muốn chạm vào. Từng động tác, Violet cuốn người xem vào sự say mê khó thoát, hấp dẫn, gợi cảm kinh khủng. Trong bar toàn tiếng la rú inh ỏi, mắt thèm khát tốt cùng. Wind vẫn ngắm nhưng cũng sắp tức chết rồi. Sau cùng là màn biểu diễn được William căng mắt chờ đợi này giờ nhất.

Tiếng búng tay, đèn vụt sáng hết, từ trong một thân hình quyến rũ đi ra. Rose cũng mặc bộ đầm bó ngắn màu đỏ hút hồn, ngực áo khoe khá sâu. Tiếng nhạc DJ lớn dần, đập mạnh vào tim, cuốn theo những động tác điêu luyện, nóng bỏng của Rose. Chiếc mặt nạ bạc kết lông vũ làm tăng vẻ huyền bí. Bàn tay ngọc ngà của cô đưa ra hướng về một người con trai chừng 20 mấy tuổi nhìn là biết công tử dân chơi, ngón tay trở cong lên khẽ động ý muốn mời hắn lên nhảy cùng. Đang say mê nhìn Rose còn được gọi lên cùng thì chết cũng toại lòng. Hắn ta nhanh chóng phóng lên sàn diễn cuồng áp sát nhảy múa cùng Rose, mắt nhìn chằm chằm như không muốn chớp. William trợn mắt ra, đứng phắt dậy như muốn giết người nhưng bị 2 ông bạn cản lại.

++++++

Đèn trong bar tắt phụt, không một chút ánh sáng. Chộp có bàn tay nắm lấy tay 3 chàng kéo vụt ra ngoài và...ném lên xe.

_Phù!!mệt chết – Narcissus ngã lưng ra ghế thở phào

_Buồn ngủ quá – Rose ngáp dài ngáp ngắn

_Mà công nhận tên nhảy với bà cũng ok hen? – Narcissus nói

_Ừ, chỉ có điều nhìn tôi hơi ghê – Rose nhún vai

_Rose, Narcissus, im lặng, nhìn lên – Violet nói gọn, giọng vẫn lạnh lẽo như bình thường. Rose và Narcissus bất giác làm theo, nhìn lên thì bắt gặp 3 ánh mắt chứa đầy sát khí và tức giận đang nhìn chằm chằm mình. Limousine là các hàng ghế dài đối diện như kiểu sofa mà, nên họ đối mặt nhau. 3 chàng đồng loạt đưa tay tháo 3 cái mặt nạ ra để chứng thực mọi chuyện.

_Lạ lắm sao? – Rose thờ ơ hỏi

_Con gái gì mà mặc đồ kiểu này đó hả? – William nóng mặt vì tức, tiện tay kéo phần cúp áo lên

_Vô duyên, tôi mặc gì kệ tôi – Rose bướng bỉnh cãi lại

_Vợ, em làm vậy là saoooo? – Dylan lớn tiếng

_Tôi không phải vợ anh, không liên quan – Narcissus khoanh tay trước ngực quát lại. Violet chỉ lắc đầu, tựa lưng ra ghế nghiêng đầu sang một bên không quan tâm 4 người đang rống hết sức cãi lộn.

_Mặc vào, coi chừng lạnh. Đừng làm đàn ông thêm thường như vậy, tôi rất không vui – Wind cởi áo khoác đắp lên người cho Violet, dịu dàng kinh khủng, dường như thái độ này chưa xuất hiện bao giờ với bất kỳ ai. Violet không nói gì, chỉ im lặng. Và cũng thừa hiểu 3 chàng vì “ghen” và bị nó che mắt nên tức giận, khó chịu, mỗi Wind thật chất là đang cực kỳ bức bối nhưng vẫn lo lắng cho nàng sẽ bị lạnh cũng có một chút sợ rằng nàng sẽ nổi nóng. Mỗi người có một cách riêng trong tình yêu.....

19. Chương 19

- · = » ‡ « = · - (CHAP NINETEEN) - · = » ‡ « = · -

Sáng hôm sau, trên xe đến trường

_Thật không ngờ, trong 2 ngày, tôi liên tục biết được 2 thân thể khác nhau của các cô – William lắc đầu suy ngẫm

_Đúng là chuyện không tưởng. Mà nhìn mặt mấy cô hiền lành như vậy mà cũng chơi bar ha? Lại khét tiếng nữa – Nhắc đến chuyện tối qua Dylan lại cảm thấy khó chịu, bức bối

_Tự nhiên hôm đó buồn quá, vào bar nhảy chút xả stress. Ai ngờ lại nổi tiếng vậy – Narcissus thản nhiên đáp

_Trong một ngày, tất cả các mặt báo, internet đã đăng đầy các thông tin về “3 vị nữ chủ tịch xinh đẹp, tài năng của DHS ở Châu Á lần đầu trực tiếp ra mặt” đây – Wind nói rồi đưa cái ipad trong tay cho Violet xem.

_Her, Wind. Có cần lộ liễu thế không? Lúc nào cũng Violet là trên hết – Rose nhếch mép đùa đùa làm Wind thoáng chút ngượng ngùng. Violet lạnh lùng trong im lặng

_Muốn xem thì tôi lấy cho – William toan lấy ipad mở cho Rose xem. Trong mắt anh, Rose cũng là trên hết mà.

_Thôi khỏi, giỡn thôi. Mà thôi, kệ báo chí đi – Rose nhún vai bình thản. Quả thật, tới trường đã trông thấy một một tập đoàn hùng hậu nhà báo bu đông trước cổng trường để săn tin nhưng rất tiếc đã bị bảo vệ và vệ sĩ ngăn lại rồi đuổi đi

_Còn bọn Ngân Kiều kia, rút ½ quy mô công ti gia đình, còn tổng tới cái trường toàn còn đồ thứ thiệt có phải hơi.... – Dylan nói

_Hơi nhân từ rồi – Narcissus đáp ngang

#

Cốc...cốc, tiếng gõ của làm Narcissus đang lim dim giấc ngủ bỗng giật mình, bước ra mở cửa

_Tối rồi, có gì không? – Dụi dụi con mắt mê ngủ để ngược lên nhìn người trước mặt

_Trời, mới 7h à, sao vợ anh ngủ sớm vậy? – Dylan nghiêng nghiêng đầu nhìn

_Ngủ sớm để khỏi bị anh kêu vợ này vợ kia. Mà có gì không? – Narcissus nhúu mày hỏi lại

_Đi qua phòng anh xiu, có này cho vợ coi nè – Không kịp để Narcissus trả lời, Dylan đã lấy bàn tay to khỏe của mình áp lên đôi mắt to linh động của nàng mà che lại không một khe hở rồi kéo Narcissus về phòng mình. Vì khoảng cách giữa 2 phòng khá ngắn, chỉ vón vện vài bước chân cộng thêm hành động chớp nhoáng của anh làm nàng không kịp phản ứng thì đã nghe tiếng mở cửa, tin chắc là mình đã bị đưa tọt vào trong phòng đối diện.

_Anh bỏ tay ra nhe. Mong em sẽ bất ngờ và hài lòng – Dứt câu, bàn tay anh từ từ buông lỏng ra, đôi mắt nàng chớp chớp mấy cái

_Wo ww – Không giấu được cảm xúc của mình, tay che khuôn miệng đang thót lên, mắt mở to hết cỡ cứ nghiêng đầu nhìn khắp nơi trong phòng. Không mở đèn, chỉ có những ánh sáng huyền ảo, lung linh của những cây nến được đặt trong 1 đĩa nước nhỏ trong suốt dọc quanh phòng. Choáng ngợp nhất là toàn bộ căn phòng đều trần ngập vô số bong bóng hình trái tim màu vàng ươm thích đang bay lơ lửng, cuối sợi dây buộc có treo 2 con hạc giấy nữa. Hức, trên mỗi bong bóng đều có viết vài chữ như “I LOVE U”, “LOVE ME?”, “I U 4EVER”, “DO U LOVE ME?”. Không gian nhẹ nhàng cùng tiếng nhạc không lời du dương, thật sự quá lãng mạn, quá ngọt ngào. Narcissus ngẩn ngơ, đảo mắt liên tục, rồi lại giơ tay chạm vào những thứ trước mặt. Dylan bước tới đối diện với nàng, trên tay cầm một bó hoa thủy tiên cực lớn, hàng trăm bông hoa nở rộ đẹp mắt được bó thành hình trái tim khéo léo. Narcissus không biết nói gì, chỉ ngược lên nhìn anh

_Là 101 bông có nghĩa là SUỐT ĐỜI, VÔ CÙNG VÔ CÙNG YÊU EM. Thường là tặng hoa hồng, nhưng anh biết em thích hoa thủy tiên hơn. Tặng em, nhận nhé – Dylan dịu ngọt nói, ánh mắt say đắm, chìa bó hoa ra phía Narcissus. Hạnh phúc, sung sướng, môi nàng mỉm cười thật tươi, yêu thương ngắm nhìn người con trai đối diện, đưa tay ra ôm lấy bó hoa vào lòng như muốn nắm chặt những thứ ngọt ngào trước mắt, không bao giờ buông ra. Chợt, một ánh nền chiếu vào thứ gì hắt một tia chói lóa vào mắt, Narcissus quay đầu tìm kiếm thứ ánh sáng đó, khẽ bước lại gần một chùm bong bóng to nhất bay giữa nhà, hì, trên đó có viết dòng chữ màu hồng nắn nót “WILL U BE MY GIRLFRIEND?”. Trời, nó đặc biệt thế mà này giờ không thấy, cô cười thâm. Sau đó nhìn theo chiều sợi dây buộc, cuối cùng không phải là 2 con hạc giấy mà là.....một chiếc nhẫn bạc kiểu dáng tinh tế, có hình 2 trái tim móc vào nhau, ở giữa còn có 2 viên kim cương lấp lánh. Mặt trong còn khắc nét chữ kiểu cách đều đẹp, sắc sảo “D N”. Dylan bơi trong bể hạnh phúc, môi luôn duy trì nụ cười tươi nhất, bước đến cạnh bên, tháo chiếc nhẫn ra khỏi sợi dây. Dịu dàng nâng nhẹ bàn

tay phải ngọc ngà của nàng lên đeo vào ngón áp út và hôn nhẹ vào đó rồi vui vẻ giơ bàn tay trái mình lên, ở ngón áp út cũng có một chiếc nhẫn y hệt

_Làm bạn gái anh nhé? – Nắm chặt bàn tay nhỏ ấy trong tay mình, Dylan nhỏ nhẹ hỏi, giọng điệu chứa đầy một tình yêu nồng cháy.

_Nhận nhẫn anh rồi, không lẽ em không đồng ý – Narcissus có chút thẹn thùng đáng yêu chu môi trả lời

_Cho anh mượn bó hoa tí – Anh cầm lấy bó hoa, đặt lên bàn rồi nhanh chóng quay lại, vòng tay ôm lấy eo thon của nàng, đặt vội lên môi mình lên đôi môi căng mọng chúm chím mà này giờ anh đã chờ đợi và nhìn ngắm rất lâu. Thì ra bó hoa là cản trở duy nhất để 2 người gần gũi nhau. 30s cho sự nhẹ nhàng, êm ái để Narcissus làm quen. Thấy nàng vươn tay quàng lấy cổ mình, Dylan mạnh mẽ, đầy tham vọng miết sát bờ môi hơn ý muốn khẳng định sự chiếm hữu: “EM LÀ CỦA ANH, MÃI MÃI”. Khéo léo dùng lưỡi tách hàm ngọc như mở cánh cửa vào một thế giới ngọt ngào, lời cuốn nào đó. Xâm chiếm, cháy bỏng, đùa giỡn, cuốn hút nhau. Narcissus mặt mũi đỏ ửng, vùi vào lòng anh tận hưởng hơi ấm yêu đương

_Mà sao tự nhiên lại chuẩn bị mấy cái này? Tự làm hả? – Narcissus hỏi

_Ừ, anh làm cả. Từ tối qua tới giờ đó. Thích không? – Dylan yêu chiều vuốt vuốt tóc mượt mà của nàng

_Thích, rất thích. Mà sao lại bỏ cả ngày ra để làm? – Nàng vẫn ngoan ngoãn trong vòng tay anh

_Anh không nghĩ vội vậy đâu. Tại tối qua, anh thấy em mặc váy ngắn cũn, đã vậy còn hở hững buông áo khoác làm bọn háo sắc ở dưới nhìn chăm thèm thường. Anh khó chịu lắm, anh không muốn ai chạm vào, hay nhìn vợ yêu anh cả, một chút cũng không. Anh nhận ra là em rất quan trọng với cuộc đời anh vì vậy anh phải lập tức mang em về bên anh, một mình anh thôi. Em xinh như vậy, để ngoài dễ mất lắm – Dylan cúi đầu vùi vào bờ vai cùng làn tóc, chậm rãi, yêu thương nói

_Vậy là anh ghen nha. Em có phải là đồ vật đâu mà mất, mà chạm. – Narcissus bật ra khỏi ngực anh, tình nghịch chạm ngón tay vào chóp mũi của anh.

_Her, yêu mà không cho ghen. Em cũng không phải đồ vật gì hết mà với anh, em là báu vật quý giá nhất trên đời – Anh dịu dàng hôn nhẹ qua đôi môi hồng phớt cuốn hút cực đáng yêu

_Yêu em từ bao giờ? Sao em không biết – Narcissus trề con mắt hỏi

_Chắc là do duyên phận. Từ giây đầu tiên gặp em thì lập tức yêu em rồi, mãi mãi cũng vậy có khi lại nhiều hơn chứ. Mà em biết lâu rồi, tại em không để ý thôi – Anh nói

_Hả? Khi nào? – Nàng bất ngờ thắc mắc

_Khi lần đầu anh hôn em đó – Ánh mắt Dylan ranh mãnh nhìn nàng

_Vậy thì báu vật này gửi anh giữ gìn nha. Nhớ yêu thương, chiều chuộng, nâng niu cẩn thận đó nhe – Nàng nháy mắt nói như đùa giỡn nhưng thật sự là nghiêm túc

_Yên tâm, anh yêu vợ anh nhất, cưng vợ anh nhất, nghe lời vợ anh nhất, cũng sẽ không đã mất vợ đâu – Dylan lại cúi xuống hôn lên môi nàng một lần nữa

_Vợ anh là ai? – Narcissus mở to mắt ngây ngô

_Là em, Cao Hoàng Song Nhi chứ còn ai nữa – Anh nhéo yêu cánh mũi nhỏ của cô

_Lúc gọi là “em”, lúc là “vợ”, cuối cùng em là gì?

_Thì giờ em là bạn gái anh, trước sau cũng là vợ anh thôi, gọi trước cho quen – Dylan nghịch ngợm mấy sợi tóc mái của nàng

_Her, tự tin ha, em bảo làm vợ anh hồi nào. Chưa chắc nha – Narcissus đánh yêu vào ngực anh mấy cái

_Chắc chắn mà. Anh cũng thích gọi vậy – Dylan nắm chặt bàn tay nàng lại, đặt yên trên lồng ngực để cùng nhau im lặng, nhìn sâu vào mắt đối phương và cảm nhận nhịp tim ấm nóng, tràn ngập hình ảnh của nhau.

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_

Có lẽ ta yêu nhau quá vội vàng nhưng đủ để em cảm nhận được nó rất thật. Thật tới mức anh đang ôm em trong lòng, thật tới mức chiếc nhẫn trong tay của chúng ta đang sáng lấp lánh, thật tới mức nhịp tim cùng hơi thở chúng ta cũng trở nên giống nhau, thật tới mức nơi con tim em đã chứa đầy hình bóng của anh và anh cũng thế. Như vậy là đủ thật, đủ để em tin anh. Anh lãng mạn, anh ngọt ngào, anh dịu dàng, anh cưng chiều em, anh quan tâm em, anh dễ thương, anh đối với em rất tốt, quan trọng trên hết là anh yêu em vô cùng. Còn em, đơn giản hơn, em biết những điều đó là xuất phát từ nội tâm anh và em đã dần quen với việc có anh mỗi ngày, cùng đùa giỡn, trêu chọc nhau. Hãy để em tiếp tục nhé, đừng để em phải từ bỏ thói quen của mình. Được chứ anh yêu?

20. Chương 20

—»™ (‘ ° |CHAP TWENTY| ° ‘)™« —

_Violet, hôm nay bà thấy gì lạ không? – Cả bọn 6 đứa đang ngồi phòng khách-nói là ngồi cùng nhau nhưng mạnh đứa nào làm việc đứa nấy. Chợt Rose lên tiếng hỏi

_Thấy lâu rồi – Violet dán mắt vào cái ipad, thờ ơ đáp

_Thấy á? Nãy giờ bà có buồn nhìn lên đầu mà thấy – Rose gần giọng để Violet tập trung hơn

_Không nhìn lên không đồng nghĩa với không thấy – Vẫn lạnh lùng

_Thế cô thấy gì lạ? – William hỏi

_Chưa nhận ra nữa – Rose lắc đầu suy nghĩ

_Lạ, có 2 người không tham gia vào cuộc nói chuyện của chúng ta – Wind từ bếp bước ra, trên tay cầm 2 ly nước trái cây, dĩ nhiên một là cho anh, 1 dành cho 1 cô gái duy nhất tồn tại trong tâm trí anh. Lập tức mọi người đổ mắt vào 2-con-người đang chăm chú vào cái ipad, miệng cười tươi roi rói

_Xuất hiện 2 vấn đề, một là 2 người ấy, hai là cái li nước trong tay Violet – Rose “cười gian manh”

_Vấn đề thứ 2, William vô lý lấy cho nó 1 ly, cái thứ nhất không phải là vấn đề đáng suy nghĩ – Violet từ tốn cùng giọng điệu không đổi

_Đúng, vì điều thứ nhất đã quá rõ ràng, không phải vấn đề nữa – Wind cũng ngồi xuống ghế chậm rãi tiếp lời

_Hiểu – Rose gật đầu thích thú bước tới chỗ Narcissus và Dylan. Còn William thì biết đi đâu rồi....

_Khai – Rose nắm mạnh cổ tay của Narcissus và Dylan lên để lộ ra đôi nhẫn lấp lánh, sức mùi yêu đương của 2 người

_Haizzz, khai chi nữa, rõ rồi – William đi ra, và trên tay là ly nước ép cho Rose, miệng cười đều

_Dylan à, mày là đỉnh nhất. Có mở lớp nhận học sinh không? – Wind cao hứng chọc ghẹo. Dylan bỏ ipad lên bàn, nhìn Narcissus rồi đưa mắt nhìn 4 tên paparazi tò mò này, cười nói, tay yêu chiều khoác lấy eo Narcissus

_Có, nhưng dù có học mấy trăm nữa thì cũng không bắt kịp nội công thượng thừa của tao đâu

_Hức, Narcissus yêu quý ơi... - Rose giả vờ thở dài, than vãn – Giờ chỉ còn có tôi với bà một mình thôi, bạn thân mình là hoa có chủ rồi

_Đâu liên quan, tôi vẫn là bạn thân nhất nhất của 2 bà mà – Narcissus nũng nịu, trưng bộ mặt cún con ra làm mọi người cười vui không ngớt. Duy chỉ trên gương mặt một người cũng không một chút biểu cảm hiện diện

_2 người phải thật lòng và hạnh phúc cho tôi xem nha – Người đó-Violet cố gượng một môi cười nhưng chỉ chứa chút ít gọi là chúc phúc, thật ra tràn ngập sự lạnh lẽo, nặng nề và đau khổ. Nói xong, nàng đi thẳng lên phòng nhẹ nhàng như bột khí.

_Violet sao vậy? – Wind lo lắng, xót xa gấp trăm lần, định đuổi theo thì bị Rose cản lại

_Tính nó trước giờ luôn vậy, cứ để nó một mình là được – Rose và Narcissus cũng xót không kém. Nhìn theo bóng nhỏ những tường kiên cường, lạnh giá nhưng thật ra là vô cùng yếu đuối, chứa đầy nội tâm bí ẩn của Violet khuất dần sau bậc thang, Wind đau đớn như điên loạn, chỉ muốn chạy tới bên, cho cô một chỗ dựa, một nơi tin tưởng để mở cánh cửa trái tim. Tiếc là bản thân mình hiểu quá ít: không biết nàng đang nghĩ gì, cần gì,...Khổ tâm ngồi phệt xuống ghế, thở dài thườn thượt.

~

Trong phòng William đang xảy ra một cuộc họp nội bộ với 3 thân phận hoàn toàn khác

_Trợ lý gọi hết cho tụi mày chưa? –William hỏi

_Rồi, bây giờ tình trạng của FG cực kì nguy hiểm. Phải làm sao đây? – Dylan lo lắng nói

_Game bom tấn của tập đoàn mình đang bị hack rất nhiều, mạng thì liên tục xuất hiện trang web rác đen chứa đầy virus, công ti đối thủ lại tung game mới cạnh tranh quy mô nữa. Đúng là thế bí – William lắc đầu bế tắc

_Chắc chắn là do công ti đối thủ quái quỷ đó làm ra hết. Ê tiện quá – Dylan bực bội nắm chặt bàn tay

_Cái khó là hacker rất cao tay, người của mình dốc toàn sức cũng không diệt được phần mềm đen của tên này – Wind thở hắt bế tắc

_Nhân viên mình làm không được không lẽ 3 cao thủ máy tính hạng 4,5,6 của thế giới như chúng ta cũng không. Như vậy thì phí danh hiệu mình quá – William đắc chí nói

_Chỉ sợ tên hacker đó là 1 trong 3 cao thủ hàng đầu tg thôi – Dylan yếu giọng

_Không thử sao biết. Đầu tiên là “bẻ” hết mấy cái hack game và web mạng – William phân phó rồi ngay tối đó bắt đầu thực hiện. Khó khăn một lần nữa ập đến...

_Dạo này Dylan sao á, cứ chui trong phòng hoài – Narcissus ngồi trong phòng cùng 2 nhỏ bạn, đầu óc thì cứ quanh quẩn về Dylan

_Haizzz, 1 Dylan, 2 Dylan. Bó tay – Rose chớp mắt trêu chọc

_Đương nhiên, bà thử qua coi William của bà đi, suốt ngày cũng trong phòng đó – Narcissus cùn đớp lại

_Mắc gì phải quan tâm tên đó. Đầu óc có vấn đề, dây thần kinh đứt đoạn, nhiễm sắc thể thiếu mấy chục cặp, nơron hướng tâm đình trệ,... – Rose phán một mớ dài

_Vậy ghét tên đó lắm hả? – Narcissus kiểm không cười bật ra. Vừa nghe Rose “Ừ” dứt khoát thì lập tức bật cười ngả nghiêng – Con gái nói ghét là yêu đó, nhìn mặt bà là biết có tình cảm với hần rồi

_Điên sao? – Rose cố gắt lên để che giấu cái gật đầu trong suy nghĩ

_Bà có hỏi tại sao Dylan luôn ở trong phòng không? – Violet lạnh giọng hỏi, tay liên tục trượt trên ipad

_Chưa, thấy ảnh cứ dâm dẫu vô laptop nên thôi không hỏi – Narcissus đáp

_Đi hỏi đi, ngồi đây làm gì – Rose giục

_Sao bà không hỏi anh William của bà đi mà kêu tôi – Narcissus giả điệu trêu chọc, nhanh chóng biến mất khỏi cánh cửa. “Mấy anh làm gì không lẽ tôi không biết”-Violet nét cười thấu hiểu

- - - -

Sau khi Narcissus đi, Rose cũng bị Violet phân công đi hỏi thăm William để “kiểm tra độ xác thực của việc làm”

_Vào đi – William nghiêm giọng trả lời đúng chất một giám đốc thực thụ khi nghe tiếng gõ cửa

_Nè, tôi tốt bụng đem nước lên cho anh uống nè – Rose đặt cái cốc xuống bàn làm việc cho anh. William vui sướng như điên lên, vội vàng bật ra khỏi ghế lôi Rose ngồi xuống sofa trước mặt, mân mê li nước trên tay, yêu thương ngắm nhìn nàng

_Nhìn gì? Uống đi – Rose quay sang trừng mắt

_Uống chứ. Tôi thấy lạ thôi, hôm nay Rose cũng biết quan tâm tôi – William cười rồi đưa ly lên uống một ngụm. Kì lạ, hôm nay nước ép ngon ngọt kinh khủng

_Ai thèm. Chỉ thấy anh suốt ngày trong phòng, sợ anh làm chuyện mờ ám gì thôi – Rose trề môi cãi lại

_Rồi, sao cũng được, nữ thần của anh – như thói quen, William đưa tay vuốt nhẹ qua mi mắt trắng mềm của nàng, mỉm cười dịu

_Mà mấy ngày nay làm gì vậy? – Đẩy tay anh ra, Rose hỏi

_Chuyện công việc thôi, không gì đâu – William trả lời qua loa mấy tiếng

_Công việc gì mà bí ẩn thế? – Rose tiếp tục tò mò

_Cô không cần biết đâu, một số việc riêng thôi mà – William cười nhẹ trấn an

_Không nói thì thôi – Rose nhún vai, nói

_Cô quan tâm tôi vậy là hạnh phúc lắm rồi. Thôi tối rồi, về phòng ngủ đi. Đừng suy nghĩ gì hết nha – William cúi xuống tình nghịch chạm vào mi mắt của nàng

_Ồ, anh cũng ngủ sớm, coi chừng thành gấu trúc á – Rose bắt giắc buông một câu ân cần cực dịu dàng. Liền quanh đi về phòng ngay, sau lưng khuôn mặt điển trai của William lại khắc sâu nụ cười sung sướng

_Ngủ ngon nha – Anh nói với theo, sau đó cũng quay lại bàn làm việc

{Một chút về FG: tập đoàn công nghệ thông tin lớn nhất toàn cầu, quản lý toàn bộ hệ thống mạng, đồ họa và lập trình web+ game. Điều đặc biệt giúp nâng cao sự nổi tiếng cho FG là đội ngũ nhân viên tất cả đều là học sinh-sinh viên có năng khiếu bậc nhất về tin học thuộc rất nhiều quốc tịch khác nhau, miễn là có tài. Thậm chí có những thần đồng tin học còn ít tuổi. Vì vậy TGD của FG chỉ là hs 16t cũng không lạ, bà còn một số điều nữa**

21. Chương 21

CHAP TWENTY-ONE

Sau liên tục nhiều ngày dán chặt vào laptop để xử lý mấy chương trình virus...

_Tên hacker này không hề tầm thường. Chúng ta cố gắng mấy ngày liền đều không được gì – Dylan chán nản đổ người ra sau ghế

_Xem chừng tên đó là cao thủ máy tin hàng đầu TG cũng nên – Wind trầm tư rồi chìm vào sự im lặng mù mịt

_William, William – Dylan giật lại – Mà dạo này có bệnh hay sao mà cứ im im, lâu lâu cười như ngớ thể

_Đâu..đâu có gì – William hoàn tỉnh, gấp gáp trả lời

_Rose làm gì nó rồi đó – Wind buông một câu phải nói cực kì chuẩn xác. Chút nữa là William gật đầu đồng tình. Oan quá, Rose có làm gì đâu, tại đầu óc anh suy nghĩ thái quá thôi

_Haizzz – Nhớ lại FG, 3 người không khỏi thở dài

_Ê, chủ tịch đâu. Nghe nói chủ tịch mình giỏi lắm mà. Sao không thấy động tĩnh gì cả - William chợt nhớ ra

_Ừ nhỉ? Đây là chuyện lớn, chủ tịch sao lại lặn mất tăm được – Dylan nói theo

_Khổ nỗi tới cả TGD như mình còn chưa một lần gặp mặt chủ tịch, không biết gì hết thì làm sao tìm chủ tịch được – Wind thở dài một cái. Nhanh chóng rút điện thoại ra, William yêu cầu trợ lý mình phải lấy bằng được số đt của chủ tịch. 15p sau nhận được kết quả

{Tôi đã gọi lên tổng tập đoàn thì gặp trợ lý riêng của chủ tịch, biết được họ đã đi du lịch, hiện không có mặt và cũng biết rằng đứng đầu FG là 3 vị chủ tịch. Nên tôi xin số đt của họ: 09xxx.../09yyy.../09zzz...**

Sau khi đọc được tin nhắn, tia mắt cả 3 đều chăm vào 3 số đt như muốn bào mòn nó.

_Đây là số của.... – Dylan cứng miệng không nhắc được chữ nào ra ngoài

_Gọi lại xác nhận đi – Wind cũng hoang mang không kém. William lập tức kiểm chứng lại thì nhận được sự chắc chắn như đinh đóng cột. Dylan vội vàng nhắc máy gọi vào 1 trong 3 số đt đó-số anh quen thuộc nhất.....

...♪...

_Trời, anh rảnh ha! Mở cửa ra là thấy vậy cũng gọi điện – Thanh âm trong trẻo, ngây thơ và vô cùng thân quen vang từ loa điện thoại như tiếng sét đánh vào tai Dylan

_Em...em hả? Em đang nghe máy hả? – Dylan không dám tin, khó khăn hỏi lại

_Hả? Gọi số em không em thì ai, không lẽ anh gọi lộn số con nào hả - Narcissus giọng gay gắt khó chịu. Nghe vậy, Dylan lập tức bật tỉnh, thay đổi sắc thái yêu thương, nâng niu mà dỗ ngọt

_Anh xin lỗi vợ yêu mà, tại anh nhớ em quá thôi. Đừng giận nữa nha, yêu một mình em thôi mà

_Xí, anh á... - Narcissus mềm lòng, phụng phịu trách yêu

_À, giờ em xuống phòng khách lát được không, gọi dùm Rose với Violet. Tụi anh có chuyện này cần nói – Dylan trở lại giọng nghiêm túc nhưng ánh mắt vẫn ngọt ngào không thôi.....

Vừa xuống đến phòng khách, điện thoại trong tay 3 nàng đồng loạt reo lên. Rose và Narcissus ngây ngốc nhận cuộc gọi, Violet nhếch nhẹ khóe môi rồi tắt điện thoại

_Biết rồi? – Violet nhàn nhạt hỏi 1 câu

_Là thật? – Wind hỏi

_Không tin? – Violet lạnh nhạt nhìn anh. Để Rose và Narcissus này giờ ngây ngốc tròn mắt nhìn

_Tại sao không nói? – Lại một câu hỏi từ Wind

_Có hỏi không? – Violet nhếch mép tỏ ý trêu chọc

_Thôi, 2 người nói gì vậy? Toàn là hỏi ngược nhau – Rose lớn tiếng cắt ngang màn đối đáp của 2 người

_Các cô thật là chủ tịch của FG? – William nhìn thẳng vào mắt Rose để xác thực mọi chuyện. Câu nói cứng rắn của anh làm đông cứng suy nghĩ của Rose lẫn Narcissus. 2 nàng đưa mắt nhìn nhau, chợt hồi tưởng lại cuộc đối thoại của Violet với Wind vừa nãy, lập tức lia mắt về cô

_Đúng, FG viết tắt của Flower Girls, không thấy tên chúng tôi sao – Violet trả lời chắc nịch, quay sang 2 nàng nai vàng ngơ ngổ bên cạnh – Không cần nhìn thế, biết rồi thì thôi

_Em cũng biết anh là GD của FG? – Dylan lên tiếng hỏi Narcissus và đơn thuần nhận được cái gật đầu xác định

_Tại sao lại cố tình che giấu, có biết bây giờ FG đang gặp nguy hiểm lắm không? – Wind tức giận

_Hả? FG bị gì? – Rose bất ngờ hỏi lại

_Chủ tịch, tập đoàn mình bị gì cũng không biết – William khó chịu mĩa mai

_Anh có bao giờ hỏi tôi có phải chủ tịch FG đâu. FG là tâm huyết của chúng tôi, sao lại không biết nó đang gặp trục trặc. Chỉ là thích im lặng một chút để xem các vị GD với danh hiệu cao thủ công nghệ hạng 4,5,6 giải quyết thế nào thôi – Violet thờ ơ đáp

_Violet, FG bị gì sao tôi không biết, mà sao bà biết? – Narcissus thắc mắc

_Thấy tôi suốt ngày ôm cái ipad làm gì, chơi Angry Bird giống bà với Dylan hả. Chỉ có 2 bà ham chơi mới không để ý thôi. FG dạo này gặp khủng hoảng: game lớn bị hack tràn lan, hệ thống mạng thì xuất hiện web virus, công ti đối thủ còn tung game mới đim hàng mình – Violet chậm rãi nói rõ

_Vậy là biết, tôi thấy hacker này không đơn giản. Thật sự là suốt mấy ngày qua cũng không bẻ được bất kì web hack nào. Không chừng tên đó là cao thủ hơn chúng tôi – William ngán ngẩm nói

_Giờn hoài, cao thủ máy tính đỉnh cao hơn mấy anh chỉ có 3 người, mà họ ngồi đầy đủ trước mặt mấy anh rồi đây – Rose vênh mặt khoe khoang

_Gì? 3 cô là 3 cao thủ tin học hàng đầu thế giới hả? – 3 chàng đồng loạt hét lên

_Vậy trong 3 người ai là người giỏi nhất? – William hỏi

_Nè – Rose và Narcissus hớn hở đưa tay giới thiệu về phía Violet. 3 chàng đã tin tới đây rồi thì việc Violet là cao thủ số 1 TG là dễ tin nhất

_Thôi, xàm quá. Việc chính đi. Tôi tìm hiểu được tất cả đều là việc làm cố tình của công ti đối thủ dưới bàn tay của một hacker mới nhưng rất có tài. Lấy danh nghĩa là chủ tịch của FG, bây giờ, Narcissus và Dylan sẽ tiến hành lập trình và đồ họa một game bom tấn hoàn toàn mới lạ, vì Narcissus vẽ rất đẹp và có thừa sáng tạo. Tiếp theo, tôi và Rose sẽ bẻ tất cả các chương trình đen đang xâm nhập vào hệ thống FG, còn William và Wind sẽ nâng cấp bảo vệ cùng tính năng tất cả hệ thống mạng của FG. Tôi sẽ kêu người tìm được tên hacker đó lôi kéo hẳn đầu quân cho FG. Thiên tài như vậy không thể bỏ qua. OK? – Violet nghiêm nghị, quyết đoán phân công cho từng người. Dù Wind và William cảm thấy tiếc nuối, hụt hẫng nhưng vẫn gật đầu trong cay đắng.

_Khoan, trong tụi tôi, Wind là giỏi nhất. Nghĩ Violet và Wind nên cùng nhau giải quyết các web virus, Rose và William nâng cấp hệ thống là hợp lý nhất – Dylan nhanh nhẹn chen ngang sau khi thấy cái nháy mắt ẩn ý của Narcissus

_Sao cũng được – Violet không quan tâm, đáp cho qua. Rose cũng vậy, FG giờ mới là quan trọng nhất. Dylan lập tức nhận được ánh mắt hớn hở như muốn cảm ơn rồi rít của 2 ông bạn.

_OK, quyết định vậy. Giờ theo cặp lên phòng để làm việc – Narcissus thả một câu ở lại, lôi Dylan lên phòng mất hút, Rose và Violet cũng leo lên phòng với 2 anh kia....

22. Chương 22

· · · (CHAP TWENTY-TWO) · · · ‘ ‘ · · ·

Sau khi tung tăng lên phòng, Narcissus bắt đầu lao vào công việc một cách nghiêm túc.

_Sao em cứ đi qua đi lại hoài vậy, không mỏi chân à? – Dylan hỏi đùa

_Suy nghĩ, anh im lặng dùm cái – Narcissus đáp lạnh, vẫn đi tới đi lui dăm chiêu suy nghĩ

_Vợ. Đứng lại – Dylan chạy tới, mãnh liệt ôm lấy eo từ phía sau, cúi mặt úp xuống hõm cổ trắng nõn, thơm dịu của nàng. Narcissus nhẹ nhàng giữ lấy bàn tay đang đặt trên eo mình, trong đầu vẫn tập trung suy nghĩ.

_Bây giờ xu thế game là khá bạo lực, nhân vật vẽ rất thật. Chúng ta nên đi hướng khác để tạo ấn tượng – Mặc dù có một chút không nghiêm túc nhưng Dylan vẫn rất thông minh và sáng suốt.

_Anh nói đúng. Nhưng đi hướng khác không hề là dễ

_A – Cảm giác được nụ hôn lên cổ, Narcissus nhón nhột nhìn Dylan, chợt trong đầu lóe lên một ý tưởng

_Vợ là gì vậy? – Dylan ngược lên hỏi

_Em nghĩ ra rồi, mình sáng tạo nhân vật theo hướng chibi đáng yêu, mô phỏng theo 6 người chúng ta, trong một cuộc phiêu lưu ở những nơi xinh đẹp như tiên cảnh

_Được đó, rất hay. Ít game theo hình tượng như vậy, sẽ rất mới lạ - Dylan sáng bừng hưởng ứng

_Hồi trước rảnh rỗi, em có vẽ chibi của em với Rose và Violet rồi, giờ chỉnh sửa tí rồi vẽ tới anh và 2 tên kia. Anh có nhiệm vụ đồ họa lại lên máy tính cùng các động tác và biểu cảm – Narcissus đi đến tủ tìm 3 bức vẽ

_Hức, dễ thương quá. Vợ anh giỏi ghê. Thương em nè – Nói rồi, Dylan chộp lấy eo nàng kéo sát vào người mình và hạ đôi môi mình xuống khuôn miệng tươi tắn của nàng....Cái này có thể gọi là mất tập trung, nghiêm túc trong công việc không đây?!

_Mở máy đi, tôi gửi cho anh chương trình bẻ hack của tôi. Sẽ dễ dàng hơn – Gương mặt Violet không một chút biểu cảm, khiến Wind tiếp tục gật đầu trong im lặng. Không khí làm việc hoàn toàn yên tĩnh. Đôi khi chỉ có vài câu đối thoại đơn giản về công việc, và vô số ánh mắt say mê cùng hàng loạt suy nghĩ rối loạn trong tâm tư Wind về cô gái bí ẩn bên cạnh mình. Sau bữa tối đầu tiên của riêng 2 người, Violet đã thoải mái hơn nhưng cũng chẳng là gì với bản chất băng giá trong nàng. Và lời chúc phúc cùng ánh mắt tím buồn bà đã làm cái lạnh đó thêm khó hiểu và đầy nội tâm. Nhưng điều này lại làm cho con tim lạnh lẽo vô hạn của Wind càng chứa đầy hình ảnh của Violet sâu đậm hơn, dường như hoàn toàn thuộc về người con gái này. Ánh mắt anh không thể thoát khỏi chìm vào Violet, một giây cũng không thể dứt ra. Lúc làm việc, Violet vô cùng nghiêm túc và tài giỏi, các chương trình gây khó khăn cho anh giờ đang được nàng tháo gỡ thành thạo. Từng ánh mắt ưng ý đang kéo theo nụ cười với 2 lúm đồng tiền duyên dáng thêm sâu

_Nếu mệt thì giường đó, ngủ đi. Nhìn tôi chi – Violet vẫn tập trung vào màn hình cái macbook

_Cô không mệt à? – Môi cười thật tươi khi được Violet quan tâm, anh hỏi lại

_Không sao. Ngủ đi, mấy ngày trước anh cũng thức khuya nhiều rồi – Ngừng tay, nàng quay qua nói nhẹ

_Thôi, không sao, cô là con gái, nằm nghỉ xú đi – Wind nắm tay nàng kéo về phía giường rồi trở lại bàn

_Anh là nhân viên của tôi, phải nghe lời tôi. Lỡ anh bị gì tôi mang tiếng bạt đãi nhân viên nữa – Violet đem anh về giường, đắp chăn cho rồi tiếp tục công việc. Wind ngoan ngoãn nằm yên trên giường, thoang thoang mùi hương nữ tính. Ánh mắt tràn ngập yêu thương cùng hạnh phúc theo dõi từng hành động nhỏ của nàng từ một góc độ, nét miệng cười sung sướng, ấm áp vô cùng. Một mỗi tích tụ nhiều ngày liên tục với trăm ngàn ngọt ngào đưa Wind vào giấc ngủ có hình ảnh Violet ngự trị. Vài tiếng sau, anh thức giấc và thấy nàng vẫn to mắt làm việc không nên liền bước tới cùng làm việc

+++++

Im lặng, chỉ nghe tiếng bàn phím. Phân công rõ ràng, William lo nâng cấp hệ thống web, Rose thì về game. Việc ai người nấy làm, thỉnh thoảng William nhìn nhìn nàng rồi cười ngây ngô, miệng cứ lẩm bẩm “Venus”. Gần 10 tiếng liên tục dán mắt vào màn hình máy tính, đầu óc liên tục hoạt động, Rose cảm thấy rã rời nhưng cũng khá hài lòng vì đã hoàn thành được ½ công việc. Úp mặt xuống, chốc lát là ngon lành ngủ. Thấy vậy, William đi lấy một cái chăn đắp cho nàng, theo nàng nghiêng đầu xuống bàn để ngắm nhìn. Gương mặt xinh đẹp, có chút hững hờ nghiêng nghiêng lúc ngủ thật quá đáng yêu, không kiềm lòng, đưa ngón tay vuốt ve, mân mê mi mắt hồng yên giấc

_Nữ thần của anh, sao lúc ngủ em lại càng xinh thế này? Anh không thoát khỏi em rồi – Cảm nhận được điều gì từ mi mắt nhạy cảm, Rose cựa mình làm cho vài lọn tóc phủ xuống khuôn mặt.

_Anh quên mất, ngủ ở đây em sẽ không thoải mái – Nói nhỏ trách chính mình, anh bế nàng về giường.

_Ngủ ngoan nha nữ thần của anh – Ân cần đắp mền cho Rose, đặt nụ hôn nhẹ xuống môi nàng. Không quên công việc, ôm laptop ngồi lên giường, bên cạnh nàng....

.....

5 ngày sau.....

_Ok, Narcissus và Dylan đã hoàn thành game mới rất tốt, Violet và Wind cũng đã dọn sạch sẽ chương trình, tôi với William nâng cấp xong hệ thống FG. Ngày mai mở hộp báo quảng bá game cùng đánh chính mọi chuyện, một sẽ chính thức tung ra - Rose hài lòng tươi cười nói với mọi người qua group call. Suốt thời gian qua, vận dụng hết tốc lực và trí tuệ, các công việc được giải quyết một cách chuyên nghiệp và triệt để. Chuẩn xác nhận xét là: Narcissus và Dylan chia đều công việc 50/50; Violet và Wind thì....70/30; Rose và William là 40/60. Dù sao, dưới sự chỉ điều hành của họ, FG sẽ vô cùng vững vàng, phát triển nhanh chóng vượt bậc

_Cuối cùng cũng xong – Wind vươn vai uể oải

_Ừ - Violet đáp nhẹ, hoàn thành nốt vài cái click chuột ảo

_Công nhận cô giỏi thật, 3 chúng tôi làm cách nào cũng đến bế tắc, vậy mà vài ngày cô đã xử lí nhẹ nhàng như vậy – Wind vui vẻ tán thưởng

_Ừ - Lại tiếp tục ngữ khí cũ, đứng lên đi về phía tủ lạnh ở góc phòng

_Đi đâu vậy?

_Uống nước – Violet dường như dùng hết sức lực để trả lời nhẹ, chân chỉ nhấc được vài bước rồi thấy tê dại, toàn thân yếu ớt, đầu óc nặng trĩu như đeo chì, khó khăn đưa tay lên, dùng sức ở cổ tay đập vài cái vào thái dương cho tỉnh táo. Nhưng càng cố, trí não càng quay cuồng, mi mắt khó khăn giương lên khỏi cái tối sầm đang vây bủa, bàn tay buông lỏng, đôi chân vô lực chống đỡ cơ thể gần như sắp đổ sập xuống....Không còn sức lực cố gắng gì, thả cho toàn thân rơi dần xuống đất, nhưng dường như không phải. Nó, nó khác cái lạnh cứng của đất. Nó, nó ấm hơn nhiều. Trong tê liệt vô thức nàng nghe được ai đó thất thanh tên mình

_Violet, đừng làm tôi sợ. Tỉnh lại đi, làm ơn – Wind khổ sở kêu lên, cố lay động người nàng. Sau đó bế xốc Violet đặt lên giường, hấp tấp gọi cho 4 người kia cùng bác sĩ. Nắm chặt bàn tay, không khác gì khuôn mặt kia. Trắng bệch. Lạnh lẽo. Thân anh đang run bật lên. Thấy sợ, thật sự rất sợ, sợ đủ điều. Sợ đôi mắt tím đẹp sâu thẳm hút hồn mình sẽ cứ mãi nhắm chặt, sợ người con gái này sẽ cứ mãi nằm yên, sợ chỉ mỗi tay mình cố níu chặt mà không nhận được cái siết tay đáp lại, sợ....Ai cũng biết không đến mức nghiêm trọng thế, nhưng cứ có áp lực vô hình đè nén suy nghĩ anh không tài nào thoát khỏi ý nghĩ đau đớn, mù mịt ấy. Đôi mắt tựa mặt hồ mùa thu yên tĩnh, có một chiếc lá vàng chợt lia khỏi cành mà đáp nhẹ xuống mặt nước ấy. Đúng, là thật, đôi mắt ấy đang động, rồi yếu ớt hé ra. Ánh tím từ đó lướt qua khuôn mặt lo sợ không còn giọt máu của Wind, mang theo một niềm vui vô hạn đến cho anh cùng 4 người đang đứng cuối giường. Cả 5 đều bất giác gọi nhẹ tên Violet. Chưa kịp nhận thức gì, bỗng từ bụng truyền lên một luồng khí nóng gây đau buốt kinh khủng, nó kéo lên tận cổ đến khó chịu. Nhấn mặt, vùng tay ra khỏi tay Wind, vội dồn sức chạy vào toilet. Violet khom người xuống lavabo nôn khan vài cái, cố giải phóng cái khó chịu đang bóp nát bao tử mình. Một mỗi tựa người vào tường, tay thủy chung ôm lấy bụng tựa hồ đang bắt cháp mà rỉ máu. Wind chỉ biết bế nàng lên, đặt vào giường. Mọi người hoang mang cực độ, trong đầu một mớ phỏng đoán

_Không lẽ.....Nhìn giống...Violet có thai – Dylan đưa ra phán đoán mà bản thân cho là hợp lí nhất. 4 người nhìn nhau, không thể khẳng định hay phủ nhận nhưng đó là ý nghĩ duy nhất lý giải cho tình trạng Violet bây giờ. Wind vẫn ngồi đó-đầu giường, bên cạnh nàng- chỉ biết lo lắng và chờ đợi. Không lẽ thực sự như lời Dylan nói sao??

23. Chương 23

*+ (CHAP TWENTY-THREE) +**^^**

_Bác sĩ tới rồi – Narcissus hớn hở chỉ tay về cửa. Bước vội về phía giường, bác sĩ đặt ống nghe lên để nghe nhịp thở của bệnh nhân, hỏi vài câu để biết rõ tình hình

_Đừng nói là Violet mang thai nha... - William nghi ngại hỏi ông ta, liền nhận được cái lườm bén ngót của Rose

_Haha – ông ấy cười lớn – Đúng là con nít. Bạn mấy đứa đã bị loét bao tử nhẹ từ trước vì chế độ ăn uống không hợp lí. Mấy ngày nay còn làm việc liên tục, ăn uống nghỉ ngơi qua loa nên bệnh cũ tái phát cộng thêm suy nhược cơ thể dẫn đến ngất xỉu, đau bụng và muốn nôn nhưng bao tử rỗng không nên mới nôn khan thôi

_Hết hồn – 4 người đồng nhất vút ngực thở dài. Wind nhẹ lòng được một chút nhưng vẫn thấy khó chịu trong tim, khó khăn trong nhịp thở. Với anh, Violet chỉ bị 1 tổn thương dù là nhỏ nhất cũng khiến anh đau đớn, thấp thỏm.

_Làm tao tưởng Wind nhà ta im lặng mà làm cuồng – William nhướn mày đá đẩu

_Giờ chỉ cần nghỉ ngơi dưỡng sức, uống thuốc đúng giờ, ăn uống đầy đủ lại thì sẽ sớm khỏe thôi – Bác sĩ nói xong cũng ra về

_Thôi bà nghỉ đi, mai bà với Wind cứ ở nhà, hợp báo không cần lo. Tụi này về ngủ đây – Narcissus quan tâm dặn dò, gấp dài rồi trở về phòng

_Nhớ nghỉ ngơi cho khỏe, không được xỉu nữa nghe chưa – Rose dứt câu, cả 4 người đều mệt mỏi trở về phòng

_Sao chưa về? – Violet yếu ớt đưa mắt về Wind

_Cô vậy sao tôi về được. À, tôi kêu người làm cháo rồi, sẽ có ngay cho cô ăn

_Không ăn

_Gi?Không ăn á?Muốn đo đất nữa hả?

_Không đói – Chẳng một cảm xúc trong lời nói

_Ngất lên ngất xuống mà kêu không đói, bộ hết muốn sống rồi hả? – Wind gắt giọng đe dọa. Cánh cửa mở, một người làm đem lên bát cháo nghi ngút khói, đặc mùi tiêu nồng

_Nè – cầm lấy bát cháo nóng, múc một muỗng nhỏ, thổi thổi vài cái rồi đưa đến miệng cho Violet. Rút cổ để né muỗng cháo, nàng chau mày lắc đầu lia lịa

_Lì quá. Ăn đi, năn nỉ đó. Phải biết chăm sóc cho bản thân chứ - Wind cố đưa muỗng cháo đến gần. Violet vẫn lắc đầu từ chối. Anh muốn gờ tay cốc thật đau vào cái đầu cứng hơn đá của cô trừng trị thói bướng bỉnh, nhưng sợ nàng đau, nên lại thôi.

_Nếu không vì mình thì coi như vì tôi đi. Ăn đi mà, nha – Ra sức nài nỉ. Nghe vậy Violet mới từ từ mở môi đón lấy ngụm cháo nóng. Nuốt xuống mà cứ cảm giác đắng đắng, khó chịu nơi cuống họng. 1 thìa, 2 thìa,...bát cháo đã trôi xuống bao tử nàng trong sự ân cần, dịu dàng của Wind. Sau đó thì là uống thuốc

_Vậy mới ngoan chứ. Thôi, cô ngủ đi, ngủ nhiều vào lấy sức – Anh đỡ Violet nằm xuống gối, cẩn thận đắp cao cái chân, nâng tay chạm vào trán để kiểm tra thân nhiệt, thuận tay vuốt ve vài lọn tóc mái mượt mà

_Anh về phòng đi, anh cũng cần ngủ – Nội dung là ý quan tâm chân thành mà sao qua giọng Violet nó trở nên vô cảm

_Không cần, tôi ở đây lo cho cô

_Tôi có phải con nít đâu mà lo. Cứ về đi – Lắc đầu thẳng thừng

_Công việc của FG, cô đã thức mấy đêm gần như làm hết mọi chuyện. Tôi không giúp gì được, cô bị bệnh cũng là do tôi cả. Vì vậy, dĩ nhiên tôi phải ở đây vì cô, chăm sóc cô thật tốt – Kiên định từng lời

_Tùy. Đừng để mai tôi phải đem anh vô bệnh viện là được – Violet buông nhẹ lời nói, dần khép nhẹ đôi mắt màu tím huyền, thanh bình ình vào giấc ngủ cũng như để ai đó bớt lo lắng. Thấy nàng đã yên giấc

ngồng, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ để tự cho cả 2 một cảm giác ấm áp và giúp nàng sâu giấc hơn, khoe môi mạnh mẽ cong lên. Từ khi gặp được Violet, anh biết cười tươi, biết thế nào là sự vui vẻ, hạnh phúc, không còn tự ép chặt bản thân vào cảnh cô đơn một mình, xóa bỏ lớp băng và ý nghĩ nhàm chán về tình cảm.

—Em à, anh thật vô dụng, thật vô tâm. Cứ để em tự xử lí quá nhiều chuyện FG, còn anh thì ngủ nghỉ, hay rảnh rỗi lại ngắm nhìn em. Anh quá tệ đúng không? Nhìn em thế này, anh thật không chịu nổi, anh xót xa vô cùng. Anh muốn thay em gánh chịu tất cả, anh hứa sẽ luôn bảo vệ, quan tâm đến suy nghĩ, cảm giác của em. Em là tất cả, là trên hết của anh. Biết không? – Nói nhỏ cho lòng mình nghe, cho tự mình hứa thề. Tay vuốt ve đôi má xanh xao, yếu đuối của nàng, tay kia duy trì nắm chặt tay nhỏ nhắn

—Không biết. Muốn tối ngủ mà lèm bèm hoài – Hử??? Mắt Violet lười biếng không mở, miệng lạnh lùng trả lời như trêu tức người

—Hử? Chưa ngủ hử? – Bất ngờ trợn lớn mắt. Vậy là này giờ...này giờ...nghe được sao? Thế Violet nghĩ gì? Gương mặt cố định sự vô tình....

—Ồn vậy sao ngủ. Làm ơn đừng trừng mắt nhìn tôi, lòi con mắt giờ. Ngủ - Nàng hất tay, quay nghiêng người, vì muốn che giấu nụ cười sâu, không biết là do vui vẻ hay đùa giỡn. Wind không biết, đây là lần đầu Violet nói đùa rồi tự cười, ai đó lại vô ý bỏ quên nụ cười trên môi nàng, cũng tự buông cho khoe môi mình thoải mái nâng lên thêm lần nữa.

24. Chương 24

»†«_CHAP TWENTY-FOUR_»†«

Sáng hôm sau....

—Bỏ xuống mau – Tiếng hét lớn của Violet từ phía cầu thang vọng suốt căn nhà buộc Rose, Narcissus, William và Dylan phải tạm dừng bữa sáng lại. Hức, 4 người cười không ra hơi. Violet đang giãy dụa kịch liệt trong cái bế bồng của Wind. Gương mặt lạnh giá ấy mang đầy nét phẫn nộ

—Ai có thể giải thích cảnh tượng trước mắt cho tôi được không? – Narcissus nhíu mày nói

—Chưa bao giờ nghe Violet la hét kinh khủng như vậy – William lắc đầu ngán ngẩm. Lúc này, Wind cũng vừa bế Violet xuống tới, cẩn thận đặt vào ghế, kéo ngay đĩa trứng và ly sữa được chuẩn bị sẵn đến trước mặt nàng. Mọi người kéo dồn ánh mắt chờ đợi lời nói gì đó

—Cô đó, ăn cái gì mà cứng đầu vậy hử? Hôm qua phải bắt ép mới chiu ăn, giờ lại đòi nhịn ăn sáng tiếp. Định tuyệt thực tự tử hử? – Wind dí cái muỗng vào tay nàng, cẩn thận không thôi

—Vũ Ngọc Bảo Thư...bà muốn chết lắm hử? Hay muốn tôi tức chết đây – Rose nóng nảy quát lớn

—Tự bản thân phải biết lo cho chuyện ăn uống của mình chứ. Loét dạ dày mà không biết thân, như vậy nữa là sẽ nặng hơn đó – Narcissus bực bội dõng thẳng nguyên tràng

—Violet có chỉ số IQ cao ngắt ngưỡng, thông minh nhất sao không biết vận dụng suy nghĩ – Rose tiếp tục

—Rồi rồi, sợ rồi. Tôi ăn được chưa – Violet bất mãn cầm muỗng xúc ăn

—À, hôm nay bà với Wind cứ ở nhà, lát nữa 4 đứa tôi dự họp báo, thu xếp hết rồi cuối tuần tổ chức đi chơi vài hôm xả stress – Rose hớn hử lên tiếng

—Ok liền – cả đám trả lời

—Mình đi Quốc đảo Maldives đi, ở đấy đẹp lắm, có trò câu cá đêm với nhiều loại ốc lạ nữa. Tôi chưa đi đến đó bao giờ hết – Narcissus đề nghị

—Dĩ nhiên là được, vợ anh muốn làm gì anh cũng chiều vợ cả. Em là tất cả của anh mà – Dylan không quan tâm đến xung quanh, chỉ tập trung yêu thương hôn Narcissus

_Uống nước, ăn sáng đi. Cho trôi hết cái gì thăng Dylan nói – William đùn giỡn, đưa tay hối thúc. Mọi người còn lại cũng tỏ ý trêu chọc, làm lơ cúi xuống ăn sáng. Dylan chẳng buồn để ý, tiếp tục “công việc” của mình

Cuối cùng mọi chuyện FG cũng giải quyết xong một cách êm đẹp, nhanh chóng đến bất ngờ. Ngay tức thì, toàn thế giới đều bị chấn động vì thông tin này, lại thêm một lần báo chí rầm rú vì 3 cô nàng xinh đẹp, đa tài, thông minh này. Đồng thời, công ti đối thủ lâm vào khủng hoảng, tin chắc vài ngày nữa sẽ phá sản. Không biết là vì ép buộc hay tự nguyện mà tên hacker đầu mối mọi vấn đề liền toàn tâm toàn ý chuyển đến làm việc cho FG.

Lúc này, 6 người cũng đang trên máy bay thẳng tiếng về quốc đảo Maldives, không đếm xỉa đến truyền thông. Narcissus tựa vào vai Dylan hướng mắt ra ngoài cửa kính ngắm nhìn cụm mây mà trong mắt họ đều mang màu hồng hạnh phúc. Violet nhàn nhã thưởng thức tách trà nóng cùng mấy bài nhạc giao hưởng êm tai, bên cạnh Wind đang mơ màng ngủ duy trì theo nụ cười vui vẻ. Rose làm sao bỏ qua cơ hội đấu khẩu thuận lợi với William như thế này, nhưng hôm nay chỉ có nàng độc thoại. William vẫn liên tục quay sang nhìn ngắm vẻ hấp dẫn dưới mọi góc độ của nàng rồi lại tự cười với chính mình. Làm Rose không thôi hỏi bản thân “Hôm nay tên này bị đứt thêm dây nào hay thiếu tiếp 1 cặp nhiễm sắc thể nữa”

_Wow!!My Maldives!!! – Narcissus hứng thú hét lớn khi vừa xuống tới nơi

_Đẹp thật nha, Narcissus nhà ta chí lí – Rose lia mắt quanh quốc đảo xinh đẹp, xanh mát mê lòng, không quên tấm tắc khen ngợi. Cả bọn đi vào khách sạn xa hoa nhất ở đó để nghỉ ngơi trước

_Phòng vip nhất – Wind lạnh lùng

_À, thật may. Còn đúng 3 phòng vip nhất cho 3 cặp vợ chồng các vị - Cô tiếp tân niềm nở nói

_Vợ chồng gì, bạn bè thôi – Rose lập tức gạt phăng cái ý nghĩ điên rồ của cô ta đi. Câu nói đó thoáng làm William thất vọng nhưng mau chóng dâng lên nụ cười ẩn ý

_À, xin lỗi. Ở chỗ chúng tôi chỉ có 5 phòng vip, nhưng tiếc là có các vị khách đến từ trước giữ 2 phòng rồi. Xin yên tâm, phòng đấy rất rộng rãi và thoải mái. Mong các vị thu xếp giúp – Cô tiếp tân vô cùng lễ độ, nhẹ nhàng nói

_Ok, đưa chìa khóa đây – Violet nhận lấy 3 chùm chìa khóa từ cô ta, ném cho Wind một cái, William một cái, mình giữ lại 1 – Wind với Dylan, tôi ở với Narcissus, còn William cùng phòng với Rose – Quay sang nhân viên – Đem đồ lên phòng giúp tôi

_Ê, ề. Vợ tôi mà. Ai cho đem đi – Dylan gọi với theo bước chân nhanh lẹ của Violet kéo theo Narcissus

_Cưới chưa mà đòi – Violet thờ ơ đáp

_Violet kia, chơi bạn vậy hả? – Rose tức tối hét âm lên, muộn rồi, Violet và Narcissus đã khuất sau lớp cửa thang máy. Bỏ lại suy tư khác nhau: Rose thì chỉ muốn về tới xé toạt con bạn “đáng yêu” kia làm 2, William cười tươi không thôi, Wind và Dylan có chút tiếc nuối nhưng vẫn là câu nói chí phải của Violet “Cưới chưa mà đòi” nên đành đi về phòng.

25. Chương 25

·!![· (CHAP TWENTY-FIVE) ·]!!·

Theo chiều lên của thang máy, 6 người đến tầng trên cùng của khách sạn, mở cửa 3 phòng sắp xếp liên tục. Căn phòng đúng nghĩa xa hoa, hoành tráng, rộng lớn, tiện nghi vô cùng. Xung quanh có vài cái cửa sổ, ban công đều hướng ra biển. Quốc đảo Maldives có một sức hút kinh hồn, là những nơi du lịch nổi tiếng, bù lại rất xa xỉ, đắt giá và lại hôm nay là ngày thường nên không hề đông đúc. Tưởng sau một chuyến bay kéo dài gần 24h thì cả bọn sẽ lăn đùng ra giường mà ngủ, ai ngờ họ lại lập tức thay đồ chạy vụt ra bãi biển. Chỉ mỗi Rose, Narcissus, William, Dylan là hứng thú chuẩn bị ra ngoài. Vừa thấy Rose cùng Narcissus tung

tăng, hồn nhiên hất cái khăn choàng ra mà lao xuống nước như trẻ con, William và Dylan cùng cười khỏ mà ánh mắt đắm đuối, si mê nhìn ngắm. 2 nàng vô tình “giơ gậy đập một cú choáng váng” vào đầu 2 chàng. Bình thường đã quyến rũ đến khó cưỡng, giờ lại chẳng quan tâm mà mặc bikini, lại là màu đỏ và vàng hút mắt. Mọi đường cong hình thể, da dẻ nõn nà hơn cả từ “hoàn hảo” hững hờ lộ ra như muốn giết người. 2 nàng vô tư cười đùa trong cơn sóng và ánh nắng nhạt nhòa, càng xinh đẹp đến khó tả. Chẳng để lâu được, Dylan vội bắt cóc Narcissus để một mình ngắm nghía thật sâu, và cũng hảo tâm tạo điều kiện cho 2 người kia. Dylan công lấy Narcissus đi dọc bờ cát vàng mịn, cùng nhau yêu thương vui chơi, thường xuyên ngắm nhìn kẻ sát nhau. Cách gần đó, Rose và William bỏ quên cái cọ, đùa giỡn té nước nhau không thôi. Trông cứ như 2 đứa con nít vài ba tuổi, dù 16 vẫn chưa hẳn gọi là trưởng thành nhưng cũng không thích hợp với cảnh tượng này. Bắn theo giọt nước, giọt nắng, tia cười 2 người thêm lung linh, sắc sảo, mặc nhiên cuốn hút nhau.

Lúc này, Violet vẫn bó gối ngồi gọn trên bậc cửa sổ, tay cầm tách trà cùng điện thoại. Tiếng nhạc từ headphone thật nhỏ, đủ để tiếng sóng biển đồng thời cũng lọt vào tai, hương trà thơm quện cùng vị mặn mòi của biển, cái tươi mát của không gian khiến tâm hồn Violet nhẹ tênh, thanh thản. Thoáng nghe thấy tiếng vụn nắm cửa, nàng biết ai vào nhưng vẫn vô tâm im lặng cảm nhận tư vị bình yên trong lòng. Nhắc bước vào trong phòng, Wind sững người khi bắt gặp Violet đang mướt mà ngồi trên bệ cửa. Lập tức anh liên tưởng đến một thiên thần xinh đẹp. Violet trong mắt anh biến đổi liên tục và đều hấp dẫn mạnh mẽ. Gió nồng trên đầu mái tóc thướt tha tung bay huyền ảo, theo đó ánh nắng nhạt xuyên qua khe tóc, nàng sáng chói hào quang tuyệt diệu. Violet như giọt sương, theo Wind nghĩ thế, phiêu bồng, nhẹ nhàng.

_Sao không ra ngoài? – Wind bước đến tựa vào tường, đối với nàng

_Anh cũng không – Nàng không một liếc mắt, thủy chung hướng ra ngoài biển xanh lạnh, giọng lạnh tanh

_Vì cô không ra, nên tôi cũng không. Thấy mệt à? – Violet chỉ lắc nhẹ đầu

_Vậy ra ngoài đi dạo chút đi, trong phòng ngột ngạt lắm – Wind tháo tai nghe ra, cầm lấy ly trà trên tay nàng mà đặt hết xuống bàn, kéo tay lôi hẳn ra ngoài.

_Thế nào? Rất thoải mái, trong lành đúng không – 2 người ra đến biển, chậm rãi bước đi, tha hồ hít thở gió mát

_Ừa – trả lời

_Cô lúc nào cũng lạnh lùng tĩnh mịch – Wind trầm giọng nói, vừa muốn bắt chuyện, vừa muốn hiểu thêm về tâm hồn nàng

_Anh cũng vậy – Violet không thích nói về mình nên chuyển hướng sang anh

_Chỉ là lúc trước

_Bây giờ? – Nàng thuận miệng hỏi theo

_Thay đổi rồi. Không vô tâm nữa, biết quan tâm và dịu dàng hơn - Ấm giọng đáp, hướng mắt về Violet

_Vì điều gì? – Violet bắt đầu có chút hứng thú, nghiêng đầu hỏi tiếp

_Một chữ thôi... - Wind bỏ lửng để kích thích tò mò của nàng

_Gì?

_Là chữ...YÊU đó – Wind nhướn mày thích thú chờ xem phản ứng của nàng

_Anh nói đúng, YÊU, làm người ta thay đổi, thay đổi hoàn toàn, rất nhiều– Anh nhận được gương mặt vô cảm đến lạnh buốt toàn thân và câu nói nửa thật nửa đùa, nửa đúng nửa sai, nửa rõ nửa mờ.....Định hỏi thêm nhưng không kịp mở miệng thì bị tiếng hét đằng xa biển làm khựng lại để quay mắt về phía đó.

Khá xa bờ, một thân ảnh đang lặn ngụp khổ sở, yếu ớt kêu cứu. Nhận ra đó là William, có lẽ bị chuột rút trong khi đang bơi. Rose đứng gần đó nhất, vừa nghe tiếng la liền bơi tới chỗ William. 4 người còn lại cũng nhanh bước đến để giúp đỡ. Wind và Violet không hiểu sao đi được vài bước thì đứng lại, ánh mắt suy nghĩ phức tạp, rồi lại nhìn nhau tính toán gì đó. Ngay sau đó 2 người đồng loạt chạy vội đến gần Dylan và

Narcissus hấp tấp lúi vào trong khách sạn, chẳng kịp để ai la ó. 4 đứa vào một quán café thuộc khách sạn, ngồi ở một bàn gần cửa sổ có thể nhìn trực diện ra biển.

_Sao vô đây, William thì sao? – Dylan nói lớn, bất an toan chạy ra ngoài. Wind liền giữ tay ấn anh trở lại ghế, trấn an

_Không sao đâu

_Cái gì mà không sao? William chết đuối thì sao – Narcissus có bình tĩnh hơn, gặng hỏi lại

_William bơi rất giỏi, không dễ chết đuối đâu – Wind dè giọng khẳng định

_Vả lại Rose bơi cũng rất tốt, có thể đem William lên bờ được. Nhưng cá chắc đây là kịch của William – Violet tiếp lời. Vừa nghe được lời giải thích hợp lí, Dylan và Narcissus thở nhẹ, chuyển hướng trêu chọc

_Ohhhh, hôm nay Violet với Wind nhà ta đồng thanh đồng tiếng quá nha

_Trước giờ hay cãi nhau lắm sao? – Wind vặn lại

_Mà sao 2 người biết William diễn kịch. Làm vậy với mục đích gì? – Dylan hỏi

_Vì Rose – Wind đáp lạnh

_Nhìn là biết nó thích William cỡ nào. Tại tính nó khăng khăng phủ nhận, cố tình xù lông nhím lên che đậy. Tên William cũng vậy thôi – Narcissus gật đầu nói theo

_Vậy thì xem vở kịch này – Wind chỉ tay ra ngoài chuẩn bị cho vở diễn được mở màn

__***_

Sau một hồi vật vả mệt mỏi Rose cũng mang William lên bờ. Nhìn anh toàn thân bất động ướt đầm, đôi mắt nhắm nghiền, Rose không khỏi thấy chua xót rồi rấm. Định lớn tiếng gọi mọi người tới giúp nhưng lại không có ai, mấy đứa bạn lúc nãy còn chơi quanh đây, đến lúc cần lại biến mất tã. Cuối cùng nàng quyết định tự xử lí chuyện này, nhưng lại không biết làm sao. Chợt trong đầu lóe lên một ý kiến, sau đó lập tức lấy cái búa thật to mà đập nát bét cái suy nghĩ điên khùng đó.

_Hô hấp nhân tạo sao, bệnh chác. Thà để hẳn chết ở đây chứ quyết không làm thế - Tự nói với mình, Rose nhấc bước bỏ vào trong. Chân muốn tiến mà lòng cản lại. Một lực hút mãnh liệt khiến Rose quay ngược lại, chần chừ một lúc. Rốt cuộc đưa đến quyết định, ngồi phệt xuống trên cát, nâng đầu William lên, hít một hơi sâu, lập tức Rose đưa môi áp lên làn môi ướt át của anh. Nhanh chóng sợ chính bản thân mình đổi ý. Toan nhấc người ra để lấy thêm một ngụm khí nữa nhưng liền cảm thấy bức bách, không thể thoát khỏi lực đè xuống. Mở banh mắt để chứng kiến. Khuôn mặt William đã sớm cử động, đôi mắt khép hờ hưởng thụ, một tay đặt sau gáy, tay kia vòng ôm qua eo nàng, môi điên cuồng tiến tới, điên cuồng làm loạn. Cố gắng chống tay xuống cát đẩy thân mình lên để thoát khỏi cảnh tượng kinh khủng, rồi ren bầy giờ nhưng lại không nổi. Mất thế, nàng tiếp tục rớt thõm vào lồng ngực anh, dĩ nhiên đó là điều kiện tốt nhất để anh xiết chặt vòng tay. Rose hoàn toàn rơi vào thế bị động, để mặc cho anh làm gì thì làm. Một lúc, cảm nhận được hơi thở nàng yếu dần sau mỗi cái miết môi của mình, William mới chịu buông ra

_Đồ điên khùng, bệnh hoạn. Rảnh quá hả? – Rose tức giận nóng đỏ cả mặt, một tay ra sức đánh mạnh vào người William, tay kia liên tục chà sát môi mình. Anh chống tay xuống ngồi thẳng lên, cứ để cho nàng đánh, đẩy thế nào cũng được, chỉ mở to mắt nhìn. Bỗng, anh chộp lấy bàn tay bé nhỏ, ghì chặt vào lồng mình, kẻ sát môi vào vành tai nàng

_Anh yêu em. Rất rất yêu em. Như vậy có bị coi là điên khùng không – Tiếng nói mang 10 phần là thật lòng

_Có – Rose ném 1 chữ dư âm phẫn nộ

_Vậy thì phải nhờ em cho anh uống thuốc rồi

_Anh lờn thuốc rồi, đi chích thì hơn – Nàng cao giọng mỉa mai

_Được – Dứt câu, William làm làm cuồng trên phiến môi đỏ mọng quyến rũ. Bá đạo và tự tiện kinh khủng, Rose chỉ nghĩ được có thế

_Anh yêu em. Thật lòng đấy. Và anh biết, em cũng yêu anh – Chân tình thì thầm nhỏ nhẹ bên tai

_Dựa vào đâu mà nói vậy? – Nghi ngờ hỏi lại

_Trực giác và ánh mắt của em. Đúng vậy không, chúng mình yêu nhau?

_Vớ vẩn – Ngượng ngùng chín mặt, Rose cố che giấu đi và vì lòng tự tôn nên nàng chửi nhẹ 1 câu rồi bỏ đi. Vừa đứng dậy định giữ nàng lại thì William đã thấy nàng ôm chân té nhào xuống cát. Trong lúc tức giận, cứ cầm đầu mà đi không để ý để tứ đã đập trúng vỏ ốc có cạnh bén ngót. Nó cứa vào ngón chân rỉ máu, đau quá nên Rose hụt chân té oạch xuống, còn bị cứa thêm một đường dài ở mắt cá

_Chết rồi, em có sao không? Chảy máu nhiều quá – William quỳnh quáng chạy tới, nâng chân ngọc lên xem xét

(53)

_Có mấy giọt máu thôi. Tôi đâu phải tiểu thư yếu đuối – Gạt bàn tay đang mân mê chân mình một cách vô cùng...nhạy cảm, khiến bản thân bất giác đỏ mặt thêm lần nữa

_Được rồi, để anh bế em vào trong – Đặt nàng vào vòng tay nâng niu mà bước đi. Rose tiếp tục ngượng ngùng, lồng ngực bất tri hồi hẫ rung động. Tự nhiên môi William nhếch lên ranh mãnh – Em à. Anh biết em yêu anh mà, vậy thì nói anh nghe đi

_Mơ đi – Rose quát lớn rồi quay đầu sang chỗ khác

_Nói đi. Không anh buông tay đó – Chuyển sang đe dọa – Nói đi mà. Anh bỏ tay ra cho em té đó

_Hừ - Nàng kiêu căng cái lại. Không nói là không nói. Thấy thái độ bướng bỉnh nhưng rất đáng yêu, William cười lớn. Ngay sau đó, bàn tay từ từ buông lỏng như muốn hù chết Rose. Dĩ nhiên, chiêu này thành công, Rose choáng váng, sợ hãi vòng tay níu lấy cổ anh, gật đầu chịu thỏa hiệp

_Nói, nói – Đến lúc này, nàng cũng không thể trốn tránh cảm xúc của mình nữa. William nói đúng, chính Rose cũng tự cảm nhận được trái tim mình đã hoàn toàn vô lực trước tên con trai kiêu căng, bá đạo đến phi lí này nhưng luôn tỏa ra một sức hút mãnh liệt khó cưỡng. Anh khiến cô loạn nhịp, ngây ngốc, ánh mắt buộc phải ngắm nhìn, đầu óc buộc phải nhớ nhung không thôi. Rose đã ra sức bắt bỏ tâm tư, mọi móc bao nhiêu thói xấu của anh ra để áp chế mình nhưng đều vô hiệu. Kể cả lần Violet nhờ cô hỏi William đang làm gì trong phòng thín thít suốt mấy ngày, Rose cố che giấu tình cảm, mong muốn trong lòng bằng cách kì kèo, tỏ vẻ khó chịu. Cuối cùng đã đi mà lại tận tình hỏi thăm, rồi còn mang nước lên cho anh. Ma lực của tình yêu to lớn đến khó tả, người ta cố phủ nhận nhưng rốt cuộc thì phải gật đầu thừa nhận sâu sắc

_Vậy thì nói đi – William cười thật tươi, vẻ mặt chờ đợi

_Em yêu anh – Nàng ngại ngùng, lí nhí trong miệng

_Anh không nghe gì hết, nói lại

_Em yêu anh, được chưa? – Tăng âm, lộ rõ vẻ bất mãn. “Rõ ràng anh ép buộc em, hừ, ép người quá đáng”

_Được rồi. Không cần giận như thế. Anh cũng rất rất yêu em, mãi mãi là vậy. Nữ thần của anh – Lại cúi người hôn nhẹ vào đôi môi anh đào, chứa đựng đầy ấp tình cảm say mê của anh trong lời nói – Anh phải cảm ơn con ốc này rồi, nhờ nó anh mới nghe được lời nói thật lòng của em

_Nhiều chuyện quá. Vào phòng mau, định để em chảy hết máu anh mới vui hử - Rose cúi gắt nhú mày, đánh yêu vào anh mấy cái

_Rồi rồi, anh nghe lời em. Có bắt anh đền hết máu cho em cũng được – William sải bước vào trong, tự tay băng bó cho nàng hết sức dịu dàng, yêu thương. 4 tên rình mò công khai cười đến híp cả mắt với cảnh tượng trước mắt.....Ôi trời, yêu nhau mà ấu trĩ, nhăng nhít thế à??

26. Chương 26

--x-^] (CHAP TWENTY-SIX) [^-x--

_Ê, thấy William đâu không? – Rose chạy xuống quán café, nơi 4 người kia đang ngồi, hỏi

_Trời, William của bà, ở chung phòng với bà giờ hỏi tui là sao? – Narcissus trêu đùa hỏi lại

_Không biết, ăn trưa xong, tui lên phòng. Tôi đi tắm một tí, sau đó thì không thấy William đâu hết

_Bạn trai của bà mà không lo giữ. Mà chắc đi đâu một lát thôi, có cần chạy đôn chạy đáo đi tìm như trẻ lạc vậy không – Narcissus tiếp tục

_Vớ vẩn, Dylan nhà bà đột nhiên biến mất thì bà có vậy không? – Rose đáp lại

_Gọi điện thử xem – Violet nhàn nhã nâng li trà trong tay

_Không được, khóa máy rồi – Rose ủ dột trả lời

_Thôi, lên phòng ngủ một giấc. Lúc dậy thì William đã về. Không có gì đâu, hấn lớn rồi – Violet dịu giọng khuyên nhủ, trấn an Rose. Cả đám cũng về phòng ngủ trưa

><><><><><><><><><><>

6pm, đang thiu thiu giấc ngủ trưa muộn màng, nhóc để Iphone của Rose reo lên. Ok, là số BF của nàng-William

_Alo – Rose hậm hực trả lời. Thứ nhất, phá giấc ngủ, thứ 2, còn cay cú chuyện anh biến mất không dấu vết

_Em yêu, đừng khó chịu thế. Ra cửa sổ nhìn xuống đi – William ngọt ngào dỗ dành

_Chờ xíu – Rose có nhiều phần tò mò, đi lại phía cửa sổ lớn hướng ra biển. Bất giác miệng cười thật tươi. William điển trai, lịch lãm đứng dưới bãi cát, 1 tay bỏ trong túi quần, tay kia đang cầm điện thoại áp vào tai, ngược nhìn lên phía cửa kính. Xung quanh là...

_Xuống đây đi – William thúc giục, lập tức Rose bỏ lại khung cửa kính sau bước chạy vội

_Em, sao đứng lại. Đến đây với anh này – Tắt điện thoại bỏ vào túi, William đưa tay ra đón về phía nàng. Ánh mắt Rose ngập tràn yêu thương, khóe miệng luôn duy trì nụ cười tỏa nắng đầy ấp hạnh phúc. Bước chân chậm rãi tiến tới. William đang đứng trong một vòng trái tim lớn được kết bằng vô số ốc và sao biển, lung linh ánh nến mập mờ, ấm áp. Gió biển lạnh mát cuốn những ngọn sóng nhỏ ấy hơi nghiêng nghiêng. Đôi tình nhân xinh đẹp như tiên đồng ngọc nữ chìm đắm trong ánh nhìn của nhau. Hương mặn của đại dương quyện hương yêu nồng nàn vây chặt lấy con tim của họ, màn đêm đã dần che lấy bầu trời. Một cảnh tượng lãng mạn hiện ra trước mắt. Rose lần tóc, tà váy tung bay như thiên tiên, nàng đưa tay về phía tình yêu trong lòng mình. William đón lấy bàn tay trắng mềm, nhỏ nhắn giữ chặt trong tay mình, là để giữ lấy tình yêu suốt đời, là để nắm gọn hạnh phúc của cả 2, là để bên nhau mãi mãi

_Anh đi đâu từ trưa tới giờ, lại còn khóa máy? Biết em lo không? – Rose hờn giận, trách yêu

_Đi chơi – William giương mắt đùa giỡn. Nàng chỉ “Ồ” lên một tiếng, rồi quay phắt qua chỗ khác. Anh vội vàng mang khuôn mặt đáng yêu về đối diện với mình, yêu chiều vuốt nhẹ mi mắt nàng – Giỡn thôi, giận thật hả? Anh xin lỗi vì làm em lo lắng. Anh mất tích là để làm những thứ này cho em nè. Em thấy sao?

_Thật không?

_Thật mà, anh đâu dám nói dối em – Lại chạm vào mi mắt mỏng

_Ừ, đẹp lắm, rất đẹp – Rose đảo mắt ngắm nghía trái tim ốc biển xung quanh mình

_Còn thứ quan trọng nhất

_Cái gì? – Rose nghiêng đầu thắc mắc. William cười hiền, xòe bàn tay hoàn toàn rỗng không ra trước mặt, càng gây khó hiểu. Ngón giữa đập xuống lòng bàn tay, một tiếng tách sát bên tai làm nàng thoáng giật nhẹ người. Anh đưa bàn tay rỗng lúc nãy ra lần nữa. Bây giờ đã có thay đổi, trên lòng tay có 2 chiếc nhẫn bạc lớn nhỏ nhưng giống hệt nhau. Hắc, William cũng biết làm ảo thuật

_T & T hả? – Cầm chiếc nhẫn lớn hơn lên, sẫm soi dòng chữ T & T 4ever tinh xảo, nhả nhận được khắc lặp lại nhiều lần suốt vòng nhẫn, cách nhau bằng mộ viên kim cương nhỏ

_Đúng, Tường và Tâm, anh thích được em gọi là Tường hơn – Chân tình nhìn sâu vào đôi mắt sáng của nàng

_Được, Tường của em – Rose gọi ngọt, ngọt đến tận tâm can anh

_Đeo cho anh – William đưa tay trái mình ra, Rose mỉm cười rồi cẩn thận đeo vào ngón áp út. Không chờ, anh nhanh chóng giữ lấy tay phải nàng đeo nốt chiếc nhẫn còn lại

_Bây giờ, chúng ta chính thức là của nhau – Vuốt nhẹ mi mắt, sau đó anh liền cúi xuống để môi áp môi, nồng nàn với hành động tình yêu.

_A, quà ra mắt bạn gái anh – William cầm lên một cái chậu cá trong suốt, được thắt một cái nơ nhỏ ở miệng chậu. Bên trong, có 2 chú cá trông rất đẹp, rất lạ mắt. Chúng màu đỏ au, có vài sọc xanh đen trên thân, nhỏ nhỏ xinh xinh, cứ bơi quẩn lầy nhau

_Đây là cá Thiên thần lửa, chỉ mỗi ở Maldives mới có thôi. Chúng ta sẽ cùng nuôi nó, được không?

_Thiên thần lửa, tên rất hay. Mình sẽ nuôi nó – Rose tươi cười, nâng chậu cá lên nhìn ngắm thích thú

_A, em sức nhớ ra chuyện này. Ngồi xuống nói cho nghe – 2 người ngồi cạnh nhau, tựa vào vai anh, vừa ngắm nhìn biển cả, vừa tận hưởng tình yêu

_Chuyện gì?

_Lần đầu tiên mình gặp nhau, em đã cứu anh một mạng, sau đó anh trở thành osin cao cấp cho em với một thời hạn tùy ý em đúng không? – Rose gác cằm lên vai William, lém lỉnh hỏi

_Đúng là vậy. Em còn nhớ sao? anh tưởng em quên rồi chứ - Dịu dàng lướt nhẹ môi mình qua môi đỏ của nàng

_Cơ bản là không ai muốn có một người làm bá đạo, dám nạt lại chủ trước mặt nhiều người như anh. Nhưng giờ em nghĩ lại rồi, em cứu anh đến 2 lần, kể cả lần ở sân sau trường nữa. Vì vậy em quyết định rồi... - Rose cố tình kéo dài lấp lửng

_Quyết định gì? – William nóng lòng hồi thúc

_Quyết định, anh, Đoàn Lâm Tường sẽ là người của một mình em đến suốt đời, phải nghe lời, nuông chiều, chăm sóc, yêu thương duy nhất em. Cấm không được phản bội em, suy nghĩ thôi cũng không được – Rose bá đạo đồng dục tuyên bố. Nghe vậy, William lắc đầu cười lớn. Thật không biết nói sao với cô bé này nữa

_Tường! anh cười cái gì hả? Chọc quê em đó hả? – Rose bực dọc, đánh bôm bốp vào người anh

_Anh đâu dám chọc em – Nhanh chóng thu lại nụ cười, trở lại vẻ nghiêm túc – Em à, ngay từ lần đầu thấy em, anh đã quyết định sẽ dùng cả đời để yêu em, phục vụ em, chỉ riêng mình em mà thôi. Vì em là nữ thần của anh, là nữ thần lấy cắp trái tim, linh hồn anh, khiến anh yêu cả đời. Hiểu chưa? – William nâng cằm nàng lên, mãnh liệt dùng môi và lưỡi để chứng minh câu nói.....

27. Chương 27

« ‘ ‘ ‘ ‘ • .. ❧ CHAP TWENTY-SEVEN : ❧ .. • ‘ ‘ ‘ ‘ »

Sau khi Rose và William chính thức trở thành một đôi, để tự-bảo-vệ-bản-thân Rose quyết định ở cùng phòng với 2 nhỏ bạn. Không phải cô không tin tưởng William mà dù sao đề phòng vẫn hơn....

Chuyến đi chơi kéo dài một tuần kết thúc, cả bọn trở về ngôi nhà thân yêu. Đang ngồi trong bàn ăn đầy áp món ưa thích, đặc biệt Violet liên tục được Wind chăm sóc kỹ càng, sợ lại sẽ ngất xỉu thêm lần nữa, điện thoại Rose reo lên từng hồi dài

_Chị Hai – Rose nhìn vào màn hình đt, thốt lên

_Chị Phương á? Không lẽ chị ấy nhớ tụi mình – Narcissus ngừng đùa, nói

_Alo, em nghe chị - Rose chạm vào màn hình để nhận cuộc gọi và mở loa ngoài để cùng nghe, giọng cún con ngọt xớt. Phải biết bà chị hai hơn Rose hẳn 9 tuổi-Nguyễn Đoan Thanh Phương-đam mê kinh doanh và nghệ thuật từ nhỏ, nên quyết lập chí đạt ước mơ. Từ lúc 21 tuổi đã thành lập World Entertainment, đến nay gần 4 năm, công ti giải trí này đã có tên tuổi vang dội. Miễn là nghệ thuật nào có ánh hào quang sân khấu, ca sĩ, diễn viên, người mẫu, thiết kế,... đều nằm trong sở trường của World. Vì vậy tối ngày bà chị này luôn gối đầu trên sập tài liệu, dự án, không thường xuyên tụ họp ăn uống cùng gia đình. Nhưng không thể phủ nhận đây là người chị cả tốt, có thời gian là dành cho em út và 2 nhỏ em khác họ kia

_Em yêu, dạo này đi chơi vui vẻ quá quên chị hai luôn hen? – Chị nào em nấy, giọng cứ vờ vờ ngọt xớt như nhau

_Tại tụi em thấy chị bận quá nên không dám làm phiền thôi – Narcissus cười hì hì, giải thích khóa lấp

_Mấy em khỏe không? Có gì vui kể chị nghe

_Khỏe, thấy chị hai gọi là khỏe liền. Chị gọi về là chuyện vui nhất từ trước tới giờ đó – Rose cao tiếng mỉa mai, đùa giỡn

_Ui ui, em tôi nói vậy đó. Làm như chị tẻ lắm không bằng – Phương run giọng meo mào như bị tổn thương ghê lắm

_Thôi đi bà chị. Mà chị có tính về chơi với tụi em không? Ở đây chán quá nè – Narcissus than vãn

_Chán gì mà chán, nghe nói mấy đứa đang vui vẻ yêu đương mà, có chán hay nhớ tôi đâu. Mà yên tâm, sớm muộn vị chị cũng về, để xem mắt em rể chị nữa chứ

_Hả?Sao chị biết – Rose và Narcissus đồng thanh hét to, tái mặt nhìn nhau

_Chị mà, muốn biết thì biết thôi. Nãy giờ chưa nghe giọng Violet yêu quý của chị nha

_Chị à, giả nai quá. Hôm nay chị không đơn giản là gọi để tâm sự vu vơ thôi chứ - Violet lạnh phán một câu, xé toạt cái mặt cún con nãy giờ của Phương

_Ôi, em tôi, hiểu lòng chị ghê. Đúng rồi đó, chị có chuyện cần nhờ 3 đứa em xinh đẹp chị đây – Phương rút giọng trầm thấp, nghiêm túc

_Chuyện gì nữa đây chị hai? – Rose thở dài,chán nản hỏi lại

_Để kỉ niệm 4 năm thành lập World Ent, ngày một chị về Việt Nam làm show diễn thời trang nhưng người mẫu chuyên nghiệp hàng đầu chị mời về gặp một chút trực trực nên không thực hiện được

_Ngày mốt á!?Thì ra chị có ý định qua đây mà không nói em biết. Ý chị là định trưng dụng nhân tài là tụi em trong show phải không? – Rose quá hiểu ý chị hai, nói trúng phóc

_Exactly, nghĩ mãi chỉ tụi em là chuẩn cho bộ sưu tập của chị. Khách mời đầy đủ, vé cũng bán hết. Sinh mệnh của World trong tay 3 đứa đây

_Ok. We agree with you

_Ok thanks, see you later – Cuộc gọi kết thúc, 3 chàng đã la liệt ôm bụng cười với 4 chị em siêu trẻ con này. Thật là....

^^^^^^_^^^^^^_^^^^^^

2 ngày sau...

Được sự đồng ý, 3 chàng chở các nàng đến chỗ diễn trước 4h. Thanh Phương cùng trợ lí riêng và nhiều chuyên gia tạo mẫu, trang điểm cũng đã có mặt trước

_AAAAAAA, Rose, Narcissus, Violet – Phương phóng nhanh tới ôm lấy mấy đứa em thân yêu

_Chị hai...sặc..buông....ná thở rồi – Rose khó khăn đẩy chị hai ra

__Nhớ mấy đứa quá đi – Thanh Phương buông ra, hất mặt về 3 người đằng sau nói – Có định giới thiệu không đây

__Đây là William, bạn trai em. Còn đó là chị Phương, chị hai của em

__Dylan, chồng yêu nhà em

__..... – Violet im lặng như mọi ngày, mọi người kể cả Wind cũng hướng mắt chờ đợi vô cùng

__À, tên đó là Wind, không liên quan tới em – Toàn bộ bị Violet cho nuốt một ngụm khí lạnh thấu xương tủy, ngó người nhìn chằm chằm nàng. Wind chịu tổn thương nặng nề nhất, tựa hồ như sắp chết, chẳng lẽ trong mắt cô anh không là gì, thậm chí chỉ là người bạn cũng không đáng. “Em càng vô tình, anh càng muốn yêu em, muốn có được trái tim em, muốn em chỉ có cảm xúc với mỗi anh. Violet của anh, em cứ như vậy thì anh phải giữ lấy em suốt đời rồi”, Wind nâng nhẹ khóe môi thích thú

__Thôi, được rồi. Mấy đứa vào trong chuẩn bị đi. Hôm nay tụi em phải lên sân với 2 bộ sưu tập lặn đáy – Phương nhanh chóng phá tan hàn khí phát ra từ Violet, hướng vào phòng trong chuẩn bị

28. Chương 28

(~·°·:~:~ CHAP TWENTY-EIGHT~:~·°·~)

3 chàng ở trong phòng chuẩn bị chuyên nghiệp của buổi diễn World Ent. cứ chàng ràng, cũng chẳng làm nên đã sớm bị Thanh Phương cùng 3 nàng đuổi cổ ra ngoài. Đây là event của ai nào? Là của World Entertain nổi tiếng toàn cầu, kỉ niệm tuổi thứ 4. Nơi này là 1 khách sạn lớn, tổ chức dạng tiệc đứng nhẹ nhàng, tao nhã. Ở giữa là đường băng biểu diễn cao, dài, có trụ hoa dọc 2 bên. Khách khứa càng lúc một đông đúc, toàn là người nổi tiếng, thậm chí bay từ nước ngoài về dự, cánh nhà báo cũng đêm không xuể. Nhìn đồng hồ, 7h...

—————oOo—————

Đèn và nền trong phòng bị tắt phụt, đèn ở phía sân lại sáng bừng lên. Nghe trong điệu nhạc sôi động có lời giới thiệu gì đó, hiểu qua loa đây là bộ sưu tập Đạo phố năng động gì đó do chính Thanh Phương cộng tác với 1 chuyên gia thiết kế khác. Một tràng vỗ tay kéo dài cũng chấm dứt. Từ phía đầu sân, một cô gái chưa từng thấy qua trong giới người mẫu nhưng nhan sắc, đường cong hình thể,.. mọi thứ không hề thua kém các diva sân catwalk chút nào, thậm chí có phần trẻ trung và xinh đẹp sắc sảo hơn nhiều là khác. Rose nghịch ngợm, năng động với chiếc quần short jean cùng chiếc áo sơ mi sát nách ngắn đến eo thon, 2 vạt áo buộc lệch. Tóc thả suôn đội nghiêng chiếc nón phớt tròn về phía sau. Tung tăng sải bước trên sân catwalk, bước chân tự tin, điệu luyện không kém người mẫu chuyên nghiệp, còn hất lăn tóc mềm đầy kiêu ngạo nữa, khiến cho ánh đèn flash của máy ảnh không ngừng chớp. Rose đi vào trong, 1 mở màn hấp hồn và nóng bỏng kinh khủng. Chờ đợi phần xuất hiện tiếp theo không uổng phí, Narcissus tạo tia nhìn mới và vẫn hấp dẫn trong bộ đầm mullet 2 dây họa tiết đơn giản, tóc búi cao nhẹ nhàng. Uyển chuyển, thướt tha bước dài, hông lắc nhẹ chuyên nghiệp, khe nháy mắt đáng yêu. Tiếng bấm tách của máy ảnh lại rầm rộ vang lên không ngớt. Chưa hết mê say, Violet không nhân nhượng, chần chừ mà tiếp tục bước ra từ cách gà. Chỉ vón vẹn 4h chuẩn bị, Violet như biến hoá hoàn toàn, tóc đuôi nhẹ bồng bênh, vén hẵn sang một bên để lộ cằm cổ nhỏ, trắng trẻo, màu tóc nhuộm thành vàng sáng. Sân catwalk bị bước sải chân kiêu hãnh của cô làm chủ, tự tin và quyến rũ chết người cùng bộ váy bó ngắn ngang đùi, kèm theo áo khoác lệch vai đến hông. Lộ rõ đường cong chuẩn, chân dài miên man không tí vết, đặc biệt là khuôn mặt băng giá không một chút biểu cảm. Nhìn thế này có ai bảo rằng người mẫu nghiệp dư chứ, phải là siêu mẫu siêu cấp chuyên nghiệp mới đúng. Một lần nữa, ánh đèn máy ảnh làm lóa mắt người hướng về Violet. Sau đó có một vài phần diễn nữa, không thể phủ nhận bộ sưu tập này rất độc đáo, rất đẹp, nhưng không thu hút như 3 phần mở màn lúc đầu, thua xa. Kể về 3 chàng trai đứng gần sân catwalk nhất, cũng chẳng khác gì mấy những người khác. Chỉ gọi nôm na là: Ngắn ngơ, ngây ngốc, bất ngờ, thích thú cực kì

Bộ thiết kế thứ 2, là phần Phương tâm đắc và thích thú nhất, là BST Áo cưới do chính cô tâm huyết suốt những năm SV đến nay. Ai ai cũng tỏ vẻ hứng thú chờ đợi, tốt nhất là có sự xuất hiện của 3 siêu mẫu trẻ

tuổi vừa này. Khoảng 5 bộ áo cưới đẹp mắt được trình diễn bởi người mẫu chuyên nghiệp. Chờ đợi cuối cùng cũng đến. Là Narcissus xuất hiện đầu tiên với hình ảnh một cô dâu dịu dàng, xinh xắn trong bộ váy cưới màu xanh da trời nhạt ngấn, thân dưới nhiều lớp voan phồng bông bênh. Đầu đội lúp dài qua hơn váy cưới, tay cầm bó hoa tròn to, cũng cùng tông màu xanh. Thướt tha nhẹ nhàng bước tới, luôn duy trì nụ cười xinh xắn. Trông cứ như một cô dâu đang thực sự hạnh phúc trong ngày cưới. Ngay sau đó, Rose cùng với đầm trắng dạng mullet, trên ngực áo đính rất nhiều hạt pha lê nhỏ nhỏ, tóc tết nửa đầu đơn giản nhưng sang trọng, vô cùng quyến rũ, kiều sa. Tay cầm bó hoa hồng đỏ nổi bật. Có ai không muốn là chú rể của cô dâu xinh đẹp thế này, đặc biệt là 1 ai. 9/10 đoán ra được phần biểu diễn sau, có lẽ cũng là cuối cùng và họ không sai. Kết thúc cho show diễn hoành tráng của World Ent., 1 cô gái toát ra hàn khí khó tả, và cũng từ hàn khí ấy, cô có một sức lôi cuốn không thể cưỡng lại. Violet có lợi thế về chiều cao, nên rất thích hợp với dạng váy bó, vì thế Thanh Phương đã chọn cho nàng tiếp tục sử dụng dạng váy bó sát ngang đùi để phô diễn cặp chân dài, thon nhỏ. Điểm khác biệt là phần đuôi váy lại được nối dài gần 2m, là một điểm sáng tạo của Phương chẳng?! Tóc được tết dài xuống, đính trên đó nhiều hoa trắng nhỏ li ti cùng vài sợi lụa màu nhạt như kiểu nữ thần Hi Lạp. Violet vừa mang vẻ thần thoại, yêu kiều, vừa hiện đại, nóng bỏng. Nhưng nếu thực sự nàng trở thành một cô dâu thì không nên tí nào bởi vì gương mặt vô cảm, lạnh lùng kia. Trừ 1 người không cảm thấy thế....Đi đến gần cuối đường đi, nơi sắp xoay đầu trở lại, trong tia mắt cả cô chợt thấy buồn cười vô cùng. Violet nhìn thấy Wind đang thần thơ như say như dại, tới cái chớp mắt cũng không đành, chỉ đắm đắm vào mình, mê mẩn từ trên xuống dưới, từ trái qua phải mà ngắm nghía. Khóe môi vô thức nâng lên thật nhẹ, đủ để lúm đồng tiền sâu thêm rồi ngay sau đó, biến mất không một chút tung tích, như chưa từng xảy ra. Show diễn của World thành công ngoài mức dự kiến nhiều lần. 3 nàng nhanh chóng lôi hụi 3 anh kia trở về ngay, chỉ sợ chậm trễ không biết chừng nào mới về được. Báo chí, khách khứa trong giới nghệ thuật như phát cuồng tìm kiếm 3 perfect model lúc này, và chỉ chẳng được gì.

29. Chương 29

(CHAP TWENTY-NINE)

Một buổi sáng vui vẻ tràn đầy tiếng cười và tiếng nói đùa giỡn nơi phòng khách sau một ngày làm người mẫu chuyên nghiệp vất vả cho bà chị hai Thanh Phương. Hôm qua cho đến tận lúc này, hầu hết các mặt báo, phương tiện truyền thông đều đang “sốt” lên và không ngừng đưa tin về 3 nàng, kể cả tạp chí hoàng gia uy tín nhất. Nhưng cũng hoàn về số 0.

_Công nhận hôm qua em đẹp kinh khủng. Phải kìm chế lắm anh mới không phóng lên đó – William kheo ngọt, đùa nghịch làn môi Rose bằng chính bờ môi mình

_Xinh điên cuồng. Nhưng mà dù sao cũng không ưa cái mắt nhìn thèm thuồng, hứng thú của đám đàn ông phía dưới. Như muốn bào mòn người ta – Dylan bất mãn cùng ghen tức, nói

_Yên tâm, trước sau gì em cũng mặc váy cưới ình anh xem thôi – William đắc chí cười lớn, sẵn tiện nhận luôn cái thức khuấy tay vào hông đau điếng của Rose. Vừa lúc đó, ông quản gia chạy vào, cầm trên tay một hộp quà lớn hình trái tim

_Vũ tiểu thư, có người gửi quà này cho tiểu thư, đang chờ ở ngoài để gặp tiểu thư

_Dạ bác mời người đó vào dùm con – Violet nhận hộp quà, có chút ngẫm nghĩ, từ từ mở ra. Cạnh bên, Wind bắt đầu tỏ vẻ không hài lòng. Đã tặng món quà dạng thế này, lại còn tỏ ra bí ẩn, trong lòng nổi lên lo âu. Mọi người ai cũng tò mò dòm ngó, Narcissus hỏi luôn

_Quà gì đó, của ai vậy? Đừng nói FC mò tới nơi nha, hay là bà có BF mà tụi tôi không biết?

_Bây bạ - Violet chặn miệng lanh chanh của Narcissus lại. Tay mở nắp hộp ra, lập tức môi cười thật tươi. Thật không dám tin, Violet lạnh nhạt mọi ngày hôm nay lại vì món quà của người bí ẩn mà cười vui vẻ, không động một chút băng giá. Rose và Narcissus hiểu ý được tám chín phần, William và Dylan chỉ trợn to mắt hết cỡ để chứng kiến chuyện lạ, muốn xem ngay rốt cuộc Violet nhận được quà gì. Violet cẩn thận cầm lấy thứ đặt trong hộp, nâng niu nhìn ngắm. Wow, thì ra là một mô hình thu nhỏ nhà thờ Hagia Sophia của Thổ Nhĩ Kỳ-công trình kiến trúc vĩ đại của nhân loại-được điêu khắc, gắn kết bằng một khối đá màu tím

trong suốt và hàng trăm viên pha lê sắc tím đa dạng. Nhà thờ Hagia Sophia là nơi Violet rất thích, nhưng tiếc là chưa có dịp đến đây. Từ phía cửa, bóng 1 anh chàng cao lớn, phong độ và cực kì điển trai, khoảng chừng 20 mấy, đeo cặp kính cận, trông có vẻ hiền lành, học thức, so với 3 anh trong nhà thì không hề thua kém, đang kéo theo một chiếc vali vào. Violet ngẩng đầu lên, má lúm sâu 2 đồng tiền duyên dáng, đặt vội hộp quà xuống bàn, chạy tới sà vào lòng người con trai đó tràn ngập yêu thương

(70)

_Anh nhớ em quá – Người đó vuốt ve mái tóc Violet, cưng chiều nói

_Em cũng nhớ anh lắm, sao về không báo em ra đón? – Violet vui sâu vào lồng ngực chàng trai

_Anh muốn em bất ngờ mà – 2 người vẫn ngọt ngào ánh mắt, lời nói, bất biết mọi người

_Ai vậy? – William hỏi nhỏ vào tai Rose, Wind chờ đợi câu trả lời hơn cả

_Người hiểu Violet nhất và là người Violet quan tâm yêu thương nhất – Rose ầm ừ trả lời, cười đầy thâm ý. Chẳng ai nhận ra điều mập mờ này. Wind mặt mày liền trắng bệch như cắt, như bị dao đâm sâu vào cơ thể, run run di mắt về phía 2 người vẫn còn dính nhau như sam, thật anh không dám tin, không dám chấp nhận. Ngay sau đó, luồng khí nóng kéo lên, người ta thường nói “giận quá mất khôn” và lại thế, Wind phóng tới tách Violet ra khỏi tên con trai đó, không nhân nhượng đâm thẳng vào mặt tên ấy 1 cái đau điếng

_Wind, điên hả? – Violet hoảng loạn hét lớn, vội tới đỡ người đó dậy, kĩ càng xem xét chỗ tụ máu bầm tím. Thấy cảnh trước mắt, Wind càng ngứa mắt, đang định phóng tới cho hắn ta 1 cú tời bởi nữa nhưng William đã kiềm lại

_Tên kia, bệnh chắc, sao đánh anh hai tôi? – Violet trừng mắt, chưa bao giờ thấy nàng thực sự giận dữ như vậy. 2 tiếng “Anh Hai” xuyết làm Wind té xỉu tại chỗ, chỉ cố giữ thân đứng vững rồi mở to mắt không kém. Anh hai của Violet chẳng tỏ ra đau đớn, nhìn đăm đăm vào Wind rồi mỉm cười vừa lòng khó hiểu

_Anh hai? – Dylan ngây ngốc lặp lại 2 từ máu chốt, hỏi thay cho thằng bạn đang bị tạc tượng

_Đúng, anh Nick, anh hai của Violet – Narcissus đáp dùm

_Anh...em xin lỗi...tại em tưởng... - Wind ngộp ngừng giải thích không thành lời, lia mắt về Rose như trách móc và nhận được vẻ mặt thờ ơ như không của cô

_Thôi, không sao đâu. Anh hiểu vì sao mà – Nick gật đầu thấu hiểu: “Wind này thật sự cực kì quan tâm, yêu Violet sâu sắc, đáng tin”

_Anh Nick, ngồi đi. Đứng chi ỏi chân – Narcissus tí tởn lời tay Nick xuống ghế. Wind cũng ngồi, mà không thoát khỏi cái lườm bén gót của Violet, tự cười khổ với chính mình

30. Chương 30

+*~^~*+ (CHAP THIRTY) +*~^~*+

Sau bữa ăn tối, Nick muốn nói chuyện với mọi người tại phòng khách

_Có chuyện gì vậy anh? – Rose hỏi ngay

_Ngồi đi. Violet vừa ra ngoài, không có đây nên anh muốn nói cho Wind 1 chuyện – Nick lên tiếng

_Chuyện gì? Về Violet? – Wind

_Đúng, để em hiểu nó và biết quan tâm nó như thế nào

_Ý anh là....

_Anh biết tình cảm của em với Violet, nhờ cú đâm khi sang em tặng anh nên anh quyết định như vậy – Vừa nói, Nick vừa chỉ vào 1 bên má hơi tím lên vì bầm. Wind chỉ thoáng gật gật khó xử rồi chìm vào suy nghĩ phức tạp nào đó

—Anh Nick, anh thật sự muốn nói? – Narcissus nghi hoặc hỏi lại, và anh gật đầu chắc nịch

—Vậy anh nói đi – Wind hồi thúc

—Violet...đó chỉ là cái tên khỏa lấp mọi thứ, từ 3 năm trước, nó là một Bảo Thư hồn nhiên, đáng yêu, ngoại hình rất bình thường, cũng như đầu óc, thậm chí hơi ngây ngô nữa. Trong 3 đứa, nó là bình thường nhất. Năm đó, Violet 12 tuổi, nó gặp được một người con trai lớn hơn nó vài tuổi, rất dễ thương, quan tâm, ân cần hết mức với nó. Thế là người đó dần đi sâu vào trái tim nó... - Nick bắt đầu kể, lời nói chua xót tột cùng

—Còn tên đó hả? Sở Khanh chính gốc. Lợi dụng lòng tin của gia đình Violet để củng cố tập đoàn của nhà mình, kinh tởm nhất là ăn cắp cả tư liệu mật của Alpha và Star. Ngay sau đó, 2 tập đoàn rơi vào khủng hoảng nghiêm trọng, Nguyễn Châu và C.W muốn giúp cũng không dễ. Để cứu lấy sản nghiệp, ông nội Violet đã nhập viện vì lao lực.... - Rose tiếp lời, xen lẫn nụ cười lạnh phát ra nơi cuống họng

—Chỉ tội Violet, quá nhiều cú shock ập đến cùng lúc. Suốt mấy ngày liền nó tự nhốt mình vào 1 góc, khóc lóc điên cuồng, nhịn ăn nhịn uống, tự trách cứ bản thân, rồi cũng phải mê man trong bệnh viện. Cái gì tới cũng phải tới, Violet quyết định đối diện. Lúc này, thực sự đứa ngốc trong nó bị xóa sạch, thay vào đó là Violet bây giờ chúng ta thấy: lạnh lùng như không có máu, thông minh, sắc bén, xinh đẹp. Violet lao vào công việc bất kể thời gian, ra sức dung nạp tới đa kiến thức kinh doanh, chuyên môn vào não, càng ngày Violet càng biến đổi, nhanh nhạy và bản lĩnh. Cùng sự góp sức của Nguyễn Châu, C.W, ba mẹ Violet, Alpha và Star đã khôi phục trở lại, mặc dù không hùng mạnh như trước 1 ít – Narcissus cũng xót xa hình dung trong suy nghĩ 1 Violet bây giờ và Violet lúc xưa, thật khác xa. Đúng hơn là 2 người trái ngược hoàn toàn

—Mấy đứa biết không? Violet nên nói là thông minh sắc sảo hay tàn nhẫn nữa. Nó đã điều tra được thì ra tên đó thật sự là người yêu của chị họ Mindy của nó, nghe theo lời Mindy mà tiếp cận thực hiện kế hoạch. Cuối cùng Violet tương kế tự kế, dùng gậy ông đập lưng ông, ngấm ngấm sai người đột nhập công ti của tên đó để phá hủy phần mềm tư liệu mật, dồn chúng vào đường cùng. Violet chỉ 2 đá sút thẳng tên đó và cả chị họ cùng chung máu mủ xuống sông để kết thúc tất cả - Lại 1 lần nữa, lời nói của Nick làm chết đứng William, Dylan và Wind. Cứ từng chữ vang lên ong ong trong đầu, sau khuôn mặt băng giá ấy là 1 câu chuyện lớn

—Không ngờ, Violet.... – William bỏ lửng câu nói, chẳng biết nên nói thế nào

—Là 1 cái mặt nạ quá hoàn hảo, muốn tháo ra không dễ - Dylan cũng lắc đầu mệt mỏi. Dù gì Violet cũng là bạn của họ, 1 bí mật lớn phía sau Violet không khỏi làm họ buồn bã hồi lâu. Rose, Narcissus và Nick đều chứng kiến toàn bộ sự biến đổi chóng mặt đến khó tin của nàng từ đầu, lòng vẫn luôn thương tâm nghĩ suy đến tận bây giờ nên có chút quen thuộc. Riêng 1 người, suy nghĩ của anh còn hỗn tạp hơn gấp vạn lần. Từ trước tới nay, mọi hành động dù là nhỏ nhất của Violet đều ảnh hưởng đến tâm tư anh. Còn giờ lại... Wind chua xót, đón đau tột cùng, như bị đâm sâu liên tục nhiều nhất, như bị xé toạc trái tim làm nhiều mảnh. Violet trong tim anh, thật sự không như bề ngoài, thật sự đã trải qua quá nhiều biến cố. Nếu là anh còn không thể chịu đựng nổi, huống chi là Violet mong manh như vậy —Tình yêu làm người ta thay đổi rất nhiều – Wind chợt nhớ tới câu nói của Violet ở biển trong chuyến đi Maldives, giờ thì đã hiểu rõ ràng lời này dù khá muộn màng... Rồi anh lại tự trách móc, thù hận bản thân. Anh chỉ biết yêu thôi, chẳng quan tâm, cố thấu hiểu tận sâu suy nghĩ nàng. Nghĩ lại, chính mình còn lạnh lùng, vô tâm hơn

—Nếu Wind để tâm một chút, thì thấy... Violet thật sự vẫn không phải là thay đổi hoàn toàn. Chỉ là 1 sự che giấu hoàn hảo quá thôi. Nó vẫn như xưa, rất trẻ con, nhút nhát lắm, Violet sợ sệt đủ điều – Rose bỗng nở nụ cười nhẹ

—Đúng đó. Violet nhìn vậy chứ nhát lắm. Nó sợ bò sát, nhất là thằn lằn, sợ bóng tối, sợ độ cao, sợ dao nên chẳng bao giờ vào bếp hết. Nói chung tôi thấy còn rất nhiều điểm Violet còn chưa khác hẳn, vẫn như thế - Narcissus lóe 1 tia đùa giỡn, cười tươi. Hiểu Violet nhất là 2 nhỏ bạn này, mọi tâm sự luôn thấu hiểu. Nghe vậy, môi Wind hiện nụ cười, anh quyết rồi, quyết định kĩ rồi, anh sẽ yêu cô đến suốt đời, không những thế mà còn quan tâm chu đáo, hết mực bảo vệ nàng. Anh muốn như thế, muốn giúp Violet quên hết mọi thứ, rũ bỏ lớp vỏ bọc lạnh lùng kia, dĩ nhiên anh sẽ dùng cả đời để làm việc này, không hối hận, không phản bội.

Bỗng, từ ngoài cửa chính có 1 bóng người nhẹ lướt qua phòng khách, rồi đi thẳng về phía cầu thang, ánh mắt màu tím trong suốt ấy như băng, chẳng cảm xúc nhưng dường như sâu trong đó lại nổi lên sự đau xót,

có lẽ cô đã nghe được cuộc nói chuyện vừa rồi, khơi gợi lại quá khứ 3 năm trước....

31. Chương 31

±±± (CHAP THIRTY-ONE) ±±±

Những ngày kế tiếp, chẳng bất kì ai dám đá động đến chuyện tối hôm đó. Dường như ai cũng có chút sợ hãi, lo lắng cho Violet lúc này-càng ngày càng bí ẩn, lạnh nhạt hơn. Vài tuần sau đó, Nick cũng trở về Thụy Điển để tiếp tục việc học.

Hôm nay, là ngày đẹp, đẹp ọi thứ, mọi điều. Đó, 14/2....

Trưa, không nắng gắt, gió hiu hắt nhẹ. Và thế, có lẽ là thuận lợi, Violet đã bị Wind lôi đi đâu đó khá xa mà ngay cả cô cũng không biết, chính vì lớp vải che ngang mắt. Con trai luôn thích huyền bí vậy? Wind chỉ tỏ ra thích thú vừa lòng nên cười suốt. Hình như, Violet thấy mình đã ra ngoại ô thì phải? Rất thoáng, rất trong, còn có mùi hương quen thuộc nhất. Wind nói lỏng mảnh lụa che đi, để Violet từ từ hé mắt. Quả thực quen thuộc, mỗi ngày cơ. Hoa Violet, đúng, chính là một cánh đồng rộng trồng toàn Violet tím nhạt nở rộ đang lấp lánh dưới nắng kia. Nó rộng lắm, thơm ngát, đều màu, cắt tỉa thẳng tắp, dịu mắt. Xung quanh không một ai trừ 2 bóng hình in nhẹ xuống cánh đồng lớn, nhìn quá bé nhỏ giữa đại dương tím mắt

_Thấy sao nào? Nghệ thuật chăm sóc hoa không thua kém cô đâu nha – Wind lên tiếng

_Tự làm thế là rất tốt. Màu hoa đều, lá xanh, cánh hoa không quá to, nở nhỏ. Tốt

_Lại đây, có chuyện muốn nói – Wind nắm tay Violet hướng về một gốc cây cổ thụ cực to, tán cây rộng xanh rì. Cạnh bên là chiếc xích đu trắng với đường cong họa tiết tinh tế và vài cọng dây leo nho nhỏ. 2 người đến đó mà ngồi xuống, thật đẹp. Sau vài phút im lặng....

_Hãy thoát ra khỏi lớp vỏ bên ngoài, mở lòng ra...với anh. Được không? – Wind trầm giọng thì thầm bên tai, tay nhẹ giữ lấy bàn tay trắng trẻo đang đặt trên đùi Violet như thể sợ chính nàng sẽ phản ứng gì đó....Violet vẫn là Violet, dường như lạnh lùng là bản tính chứ không là cái mặt nạ. Nàng bình thản, xoay mặt sang nhìn vào khuôn mặt điển trai nay có phần hơi lo âu kia

_Ý anh là sao? Đang thương hại cho quá khứ của tôi, hay muốn thách thức – Nhạt nhèo buông 1 câu, hướng mặt lại phía trước như chẳng quan tâm đến lời tâm tình thật lòng vừa rồi

_Em đừng vậy nữa được không? Nhìn anh này – Wind đem khuôn mặt cô trở về đối diện cùng mình, dùng ánh mắt và giọng điệu cực kì mãnh liệt – Là em không như vẻ ngoài, là em rất đáng yêu, rất nhạy cảm, rất dịu dàng, và Là anh thật sự rất yêu em, là anh cần em. Em hiểu mà, xin em. Được không? _Biết chuyện trước đây của tôi, biết tôi ép 2 tên đó vào đường cùng, còn 1 chân cho chúng khuất mắt. Anh không sợ? – Giương mắt to nhìn thẳng, mặc dù trong đó thoáng có tia hoảng sợ, rung động

_Không. Vì anh sẽ chẳng bao giờ phản bội em, dù ở ý nghĩ – Wind kiên định trả lời. Anh chắc chắn như vậy

_Tôi sẽ tin?

_Em tin, anh biết. Vì anh đã hứa bằng cả cuộc đời và vì....1 thứ tình cảm em giấu trong tim – Wind cười cười ẩn ý, pha chút trêu chọc

_Coi như anh nói đúng, tin thì tin – Violet cũng cười nhẹ, như vậy xem là thừa nhận mọi điều Wind nói. Dù sao cũng không nên tránh. Bỗng nhiên, bên tai có âm thanh gì đó, là 1 bản nhạc. Wind đeo cho Violet 1 bên headphone, mình đeo bên còn lại, bắt đầu bật lên 1 bài hát

{Today is the special day for me to show

The emotion I'm holdin' I want you to know
 It's been a month since you entered my world
 Forever ain't enough with the love for you girl
 Those kisses we shared
 All moments we spent
 Every single word you say you know I always care
 This song for you babie
 So many days I've waited
 Standin' here with you all I wanna say is ...
 Girl I love you (I love you)
 Yes I love you (I love you)
 Girl I love you (I love you)
 I just want you to know that I love you (I love you)
 Yes I love you (I love you)
 Girl I love you (I love you)
 I just want you to know that I love you!**

Nhờ lời bài hát gửi đến người con gái anh yêu 1 điều duy nhất “I just want you to know that I love you”, là đủ. Khựng lại chợt nhớ ra điều gì, xem 2 cây kim ở đồng hồ đeo tay đã dừng đúng thời điểm đặc biệt này. Lấy trong túi ra vật nhỏ lung linh sáng, đeo hắt vào tay Violet, chỉ để nàng mở to mắt ra nhìn

_Đúng 14h02 ngày 14/2, anh đã đeo nhẫn cho em. Nhớ đó – Lập tức Wind dùng môi mình để chứng minh lời nói, ý tứ rõ ràng. 2 lần môi áp sát miết chặt lấy nhau ngọt ngào, nóng bỏng, bài nhạc vẫn vang êm bên tai như ru tình

32. Chương 32

- · = » ‡ « = · - (CHAP THIRTY-TWO) - · = » ‡ « = · -

Mới sáng ra, 6 đứa đã bị bác quản gia gọi dậy. Có một video call từ nước ngoài, là của các ba mẹ. Màn hình LCD rộng ở phòng khách vừa mở cuộc gọi, cả đám đều bất ngờ, không chỉ là ba mẹ mình mà còn 1 số người khác

_Mấy đứa đừng há hốc mồm nhìn như vậy. Đây là ba mẹ của bạn trai mấy đứa đó, khép cái miệng vào – Ba của Rose lên tiếng

_3 đứa kia, ba mẹ bạn gái đó. Không lo chào mà còn trở mắt nhìn – Ba của William cũng nhắc nhở. Cả bọn đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhìn các bậc phụ huynh cười cười thâm ý

_Thôi thôi. Có chuyện nói lẹ, ba mẹ còn có việc nè – Mẹ Narcissus lộ rõ sự vui vẻ

_Lại chuyện gì đây mẹ? – Narcissus nheo mắt hỏi

_Rose! Con thông minh thử đoán xem hôm nay ba mẹ định nói gì nào – Mẹ của Rose cũng hớn hở trông thấy

_Nhìn ba mẹ với các bác vui cười như vậy, hôm nay lại bỏ thời gian ra để cùng nói chuyện thế này....Hừ...chỉ có thể là vì 1 chữ - Rose ngẫm nghĩ một hồi thì khóe môi nhếch lên, từ tốn nói

_Nói thử đi con - Ba của Violet thúc giục

_CUỐI.....mọi người muốn tụi con cưới nhau! Right? - Nghe xong câu trả lời tự tin của Rose, mọi người liếc mắt với nhau, rồi các ba mẹ phá lên cười thích thú

_Con dâu tương lai của tôi thông minh quá. Đúng, ba mẹ quyết định cho các con làm đám cưới ngay trong năm nay - Ba của William cười tươi hài lòng, phán 1 câu...

_Trời, mọi người có biết tụi con năm nay bao nhiêu tuổi không?16 thôi đấy - Narcissus lên tiếng phản bác lại ngay

_Mấy đứa yêu nhau là được rồi, chuyện giấy tờ càng chẳng phải lo - Mẹ Narcissus trấn an

_Không phải chuyện đó, vấn đề là tụi con chưa muốn lập gia đình - Rose đứng phắt dậy, xua tay lắc đầu - Con còn muốn tự do, còn nhiều việc chưa làm. Không thể lấy chồng lúc này

_Con cũng có 1 chữ: KHÔNG - Narcissus khó chịu đi thẳng lên lầu, Rose cũng lên. William và Dylan bắt mãi gọi tên 1 tiếng nhưng 2 nàng chẳng thèm để ý. 2 chàng chịu thua cái tính ấu trĩ này, và cũng có chút bất an lo lắng

_Thôi! Tụi con từ từ thuyết phục mấy đứa nó. Có việc rồi - Nói dứt, màn hình tắt ngấm về màu đen nguyên thủy. William và Dylan nhún vai 1 cái, cất bước lên lầu để thuyết phục. Dưới phòng khách vẫn còn 2 con người, suốt khoảng thời gian không hé 1 lời. Wind ôm lấy eo thon của Violet từ phía sau, thu gọn người nàng vào lồng ngực mình, êm giọng hỏi

_Em có đồng ý không?

_Đoán xem

_Em sẽ đồng ý - Wind tự tin trả lời

_Định sẽ suy nghĩ có đồng ý hay không, nhưng nghe anh đồng ý nói vậy thì em quyết định rồi...KHÔNG BAO GIỜ - Violet tháo lỏng bàn tay đang đặt trên eo mình, lạnh lùng về phòng. Bấy giờ trong lòng các chàng có chút rối ren, lo sợ...chẳng lẽ tình yêu vẫn chưa đủ lớn, đủ mãnh liệt, hay là...Nghĩ theo hướng đơn thuần của các nàng thì khác. Thử hỏi 1 thiên kim tiểu thư xinh đẹp, lại nghịch ngợm, đang vui vẻ tận hưởng cái tuổi 16, 17 tươi tắn, đầy sức sống thì ai lại muốn lập gia đình chứ. Huống hồ, các nàng lại luôn theo tư tưởng hiện đại thì càng không muốn bị gò bó bởi hôn nhân. 3 cô lại vô tư gán ghép suy nghĩ này ấy chàng, cuối cùng là thắng thường cự tuyệt. (83)

Suốt 2 tuần liền, mọi việc đều gát sang 1 bên, các anh chú tâm vào chuyện cần thiết nhất lúc này là ra sức thuyết phục bạn gái đồng ý hôn lễ. Nhẹ nhàng khuyên nhủ có, xuống nước năn nỉ cũng có, chèn ép bắt buộc cũng thử qua, lại xảy ra những vụ tranh cãi, bất đồng nảy lửa nhưng cũng không thấy nổi cái gát đầu. Rồi cuộc đã đi đến quyết định: Họ sẽ đính hôn sau đó chờ đến khi hoàn thành chương trình học ở DHS thì sẽ cùng làm đám cưới. Là một hôn lễ thật đẹp, thật ấm cúng, thật hạnh phúc, không cần ồn ào đông đúc. Mọi chuyện đều để các anh lo cả, phải làm vừa lòng cô dâu tương lai của họ

33. Chương 33

°o.O (CHAP THIRTY-THREE) O.o°

~2 năm sau

~

Cả 6 người đều hoàn tất chương trình học ở DHS 1 cách dễ dàng. Mặc dù còn chút không muốn nhưng 3 cô vẫn phải giữ lời hứa của mình. Các chàng thì không cần bàn cãi, chỉ mong thời gian trôi qua nhanh để đến ngày cử hành hôn lễ, thật nhanh thôi. Giờ này, không còn phải chờ đợi bao lâu nữa, ngày nào cũng tất bật chuẩn bị chu đáo cho ngày cưới nhưng cứ cười nói vui vẻ.

Tối nay, các nàng cần ra ngoài để làm 1 số việc cho lễ cưới, khá quan trọng nên đã đích thân lái xe đi. Violet đang tăng tốc chạy trên đường vắng, nói chuyện với Rose và Narcissus.....Trước mắt, 4 chấm sáng nhỏ đang tiến tới. Mấy chấm sáng ấy nhanh chóng biến thành mấy chùm sáng lớn chiếu thẳng vào mắt đến lóa. 2 chiếc xe trước mặt song song phóng như lao tới như không có ý định dừng lại. Hoảng loạn, Violet gấp gấp đạp phanh. Bánh xe ma sát mạnh với đường nhựa tạo thành từng vết lằn, có tóe tia lửa. Cảm giác không có chút chấn động gì ở đầu xe nhưng cú thắng quá vội làm cả 3 nàng đều đổ nhào, va đập mạnh vào phía trước. Trước mắt giờ toàn một màu tối vô vọng, cảm thấy đau buốt rồi 3 nàng ngất lịm. Narcissus và Violet ngồi 2 ghế trên nên đập vào phần cứng của hộp điều khiển của xe, giờ đã mê man. Nhất là Violet còn bị rách một đường lớn trên trán. Rose ngồi ghế sau nhưng cũng không tránh khỏi bất tỉnh.

2 chiếc xe sau khi điên loạn lao tới thì giờ đã chịu ngừng lại. Qua kính chiếu hậu, thấy được nụ cười nửa miệng. Cánh cửa mở ra, 3 con người bước xuống. Họ đều là những chàng trai đáng vẻ kiêu ngạo, cũng hẳn là thiếu gia ăn chơi. Bọn họ tiến lại chiếc xe của 3 người Rose rồi mang về xe mình. Bánh xe bắt đầu xoay, mất dần trong bóng tối.....

+++++

_Tao thấy sao sao đó. Giống như sắp có chuyện gì vậy – William trong lòng như bị lửa thiêu đốt, bồn chồn không thôi

_Chuyện gì là chuyện gì? Mày bị gì vậy? – Dylan nhú mày khó hiểu nhìn William

_Tao có dự cảm không tốt. Về Rose? – Anh lắc đầu nặng nề

_Rose, Narcissus, Violet cùng đi mà. Chắc không có gì đâu – Dylan lên tiếng trấn an

_Muốn biết thì gọi điện xem sao – Nói xong, Wind liền nhấn nút gọi cho Violet. Truyền vào tai là tiếng “tút...tút...” nhức óc

_Không được – Wind căng thẳng, lập tức bật chế độ định vị GPS. William cũng gọi cho Rose và...tương tự. Cả 2 hệ thống GPS đều không thực hiện được. Một luồng gió lạnh ập đến, linh cảm thật sự rất xấu sao?. Thấy vậy, Dylan cũng gọi cho Narcissus, không là tiếng “tút...tút” trống rỗng, mà là đổ chuông. Nhoẻn miệng cười, không sao rồi. 1p...2p, không có ai bắt máy, Dylan nhăn mặt. Tắt cuộc gọi, anh lập tức mở định vị, ít nhất cũng tìm được vị trí vì ắt vẫn còn đổ chuông hoạt động. Như bắt được vàng, 3 anh nhanh chóng lấy xe chạy vội đến nơi được định vị.

Giữa một con đường vắng và rộng, 1 chiếc xe sang trọng đang nghiêng xéo, dưới đất là chằng chịt vết ma sát bánh xe. Đúng là xe của Rose. 3 chàng như bị đông cứng không nhúc nhích nổi. Đầu óc quay cuồng, liên tục tự hỏi. Dylan kéo lê bước chân đến gần chiếc xe, nó tỏa ra khí lạnh khó chịu. Cái ắt của Narcissus lẩn lóc trên sàn xe. Khi này, trong lúc cần kề mặt tối trước mắt, Narcissus đã nhận ra điều bất thường của việc xảy đến này, nàng đã kịp thời lấy ắt vút lại, mong sẽ có hi vọng

end.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-dai-tieu-thu-danh-tieng>